

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ARA BENİ!

Nina CASTRO

Çevirmen
Nuran BULUŞ

YAN BEBEĞİM, YAN!

Fabiola Tubio başından geçen kötü nişanlılık deneyiminin izlerini silmek için soluğu bir barda aldı. Amacı belli, hedefi kesindi. Tek gecelik, içini alevlendirecek, bedenini küle çevirecek bir seks istiyordu.

Ancak önceki gece aklını başından alan adamın, aslında yeni patronu olduğu ortaya çıkınca istediğinden çok daha fazlasını aldı...

Jessica Moraru ise bir dâhiydi. Sınırlarını kendi çeker, kurallarını kendi belirler, yolunu kendi çizirdi.

Ancak aşk kapısını çaldığında sınırları ihlal edildi, kuralları yıkıldı ve yolu bambaşka bir yolla kesişti...

NEFESİNİZİ KESECEK,
TEK SOLUKTA OKUYACAĞINIZ
BİR AŞK SARMALI...

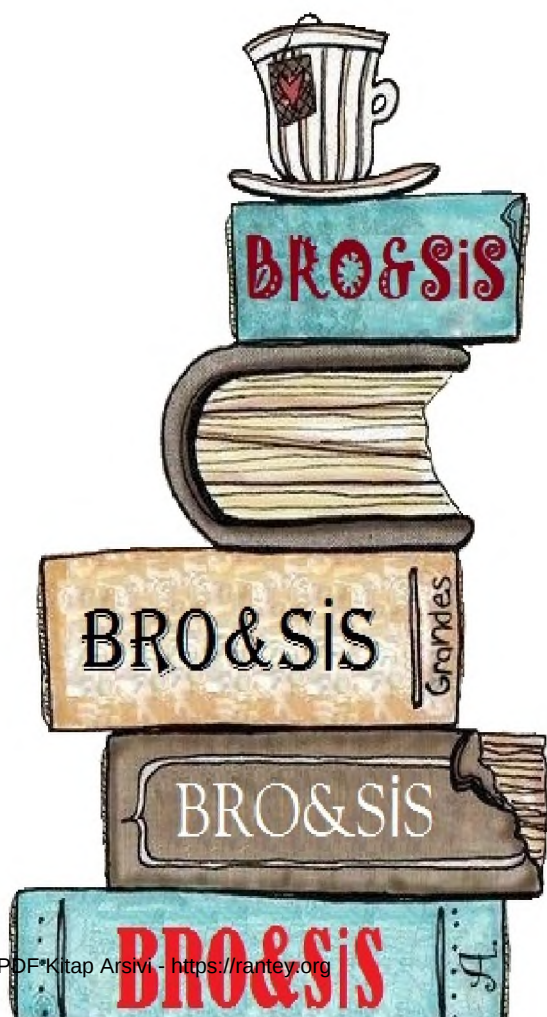
grifonkitap.com

fb.com/grifonkitap

grifonkitap@gmail.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>

YAN BEBEĞİM, YAN!

**ARA BENİ !
BUL BENİ !
YAKALA BENİ !**

**NEFESİNİZİ KESECEK,
TEK SOLUKTA OKUYACAĞINIZ
BİR AŞK SARMALI...**

ARA BENİ!

Nina Castro

Çeviren: Nuran Buluş

Roman

Ankara 2017

Eserin Orijinal Adı: Cali Mel

Yazar: Nina Castro

Çeviri: Nuran Buluş

Genel Yayın Yönetmeni: Ahmet ŞİMŞEK

Kapak Tasarım: Efkân DEMİRÖZ

Dizgi: Grifon

ISBN: 9786058262850

Baskı: Sonçağ

0 312 341 36 67

Sertifika No: 25931

Bu kitabın Türkçe yayın hakkı Grifon'a aittir. Yazarın ve Yayınevinin yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz ve çoğaltılamaz.

Grifon Kitap 16

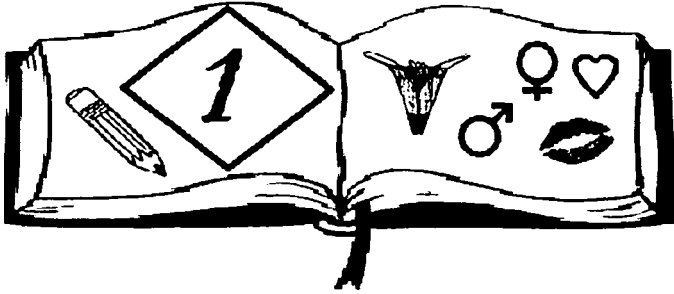

Degol Caddesi 45/F Beşevler/ANKARA

0 553 745 99 06

grifonkitap@gmail.com

ARA BENİ !

Sabahtan beri saatleri hatta dakikaları saymakta olan Fabiola, mesaisinin bitmesine on beş dakika kala masasını temizleyip çevresine bakındı. Aslında bugün fazladan üç saat çalışması gerekiyordu çünkü iş arkadaşı, aynı zamanda da yakın arkadaşı olan John bugün izinliydi. Tüm işler kendisine kalmış, müdürleri Sam'in huysuz halleri ise hiç yardımcı olmamıştı.

Ayrıca genç kızın çok yakında düğünü vardı ve düğün telaşına iyice kapılmadan önce yapılması gere-

ken bir sürü şey vardı. İşi her ne kadar kulağa basit bir sekreterlik gibi gelse de aslında o bir muhasebeciydi. Bölümünü üstün bir başarıyla bitirdiği söylenemezdi ama işinde gerçekten iyiydi ve çalışmayı seven türde insanlardandı.

Çalıştığı şirket, Amerika merkezli Stone&Stone Holding'in yan kuruluşlarından biri olan Stone Kırtasiye&Ofis Malzemeleri Şirketi idi. Kulağa sıkıcı bir iş gibi gelse de aslında çalışma ortamı aşırı derecede eğlenceliydi.

Sabah işe gelmeden önce o gün fazladan çalışmaya kendi kendine karar vermişti. Çünkü John'un izinli olduğunu biliyordu ve yaşlı patronu Sam'i bir başına bırakıp gitmeye gönlü razı gelmemiş, kendisinin yokluğunda onu evraklarla boğuşma derdiyle baş başa bırakmak istememişti.

Ama Sam, onun bu davranışını takdir ettiğini söylese de bu kadar çok çalışmak yerine yaklaşan düğünüyle ilgilenmesi gerektiğinde ısrar ederek erken çıkmasını söylemişti.

Bunun için minnettardı. Çünkü yapması gerekenleri düşünmek bile yeterince stresliydi ve işine pek konsantre olduğu söylenemezdi. Çıkmak için sabırsızlansa da, unuttuğu bir şey olup olmadığını kontrol etmek için etrafı iyice kolaçan etti. Olmadığını görünce

muhasabe departmanındaki diğer arkadaşlarına el sallayarak çıkıp şirketin park yerinin yolunu tuttu.

Oldukça eski ve Tanrı şahittir ki fazlasıyla bakım isteyen küçük arabasını, yine küçük olan dairesinin bulunduğu binanın önüne park ettiğinde etrafına mutlu bir bakış attı. Oturduğu mahalle kendisi gibi sıradan insanların yaşadığı fakir olmasa da buna çok yakın bir yerdi.

Burada yaşayanların çoğu tıpkı kendisinin de olması gerektiği gibi işlerinde olduklarından, çevre oldukça sakindi. Zaten her zaman böyleydi. Tek bir çocuk sesi, köpek havlaması ya da insanı neşelendirecek bir şey yoktu. Dairesinin kirasını ayın sonuna kadar ödemişti ama burada o kadar kalamayacak, sevgili kocasının kocaman evinin keyfini sürecekti. Tabi öncesinde müstakbel kocası Nick ile birlikte güneşli Yunan adalarında epey pahalı bir tatilin –ve elbette birbirlerinin- keyfini sürecektlerdi.

Eve girince çevresine karamsar bir bakış attı. Ortalık fena karışmıştı ve bu dağınıklığı toplayacak, kendisinden başka kimse yoktu. Ne annesi ne de babası hayatta olduğundan, düğün telaşında yanında olabilen tek kişi ablası Barbara'ydı. Ancak onun da ilgilenmesi gereken bir ailesi vardı ve onu ne zaman görse nefes almaya bile güçlkle vakit bulabiliyormuş gibi görünürdü. Elbette yanında olduğu için minnettardı

ancak kendisinin ilgilenemediği şeylerle ilgilenmesi için Tanrının ona bir kaç melek göndermesini istemiyor değildi.

Evin haline üzülmekten başka yapabileceği bir şey olmadığından, eşyalarını Nick'in evine taşımak için hemen hazırlanmaya başladı. Kıyafetlerini doldurduğu bavullarıyla ufak tefek bazı eşyalarını tepiş-tirdiği kolileri taşımak işkence gibiydi.

Aslında bu konuda kendi inadından başka suç-layabileceği kimse yoktu. Nick ona yardım etmeyi tek-lif etmişti ancak kendisi buna izin vermemişti. Zavallı Nick aile şirketine o kadar çok çalışıyordu ki, ona birde bu sorumluluğu yüklemeye gönlü razı gelme-mişti.

Taşıma işini bitirdikten sonra terden bunalmış bir şekilde arabasına atlayıp yola koyuldu. Nick şu anda işte olmalıydı. Güzel bir akşam yemeği hazırlayıp ona sürpriz yapma fikri aklına geldiğinde mutlulukla gülümsedi. Her ne kadar Nick onun yemeklerini pek beğenmese de bunu o kadar dert etmiyordu. Onun çabasını takdir edeceğinden emindi.

Trafik ışıklarında durmak zorunda kaldığı her seferinde sabırsızlıkla direksiyonu sıkırsa da, nişanlısının dairesinin bulunduğu binayı görünce gülümsedi. Arabasını park edip, kapıyı açarken zorlanmamak için öncelikle el çantalarını taşımaya karar verdi ve bunları

arabanın bagajından aldı. Aslında burası kendi zavallı binası gibi değildi. Yani eşyaları taşımak için asansörü kullanabilirdi. Ancak kocaman bavulları taşıırken bir aptal gibi görünmek istemiyordu.

Çantaları Nick'in dairesinin kapı önüne bıraktıktan sonra, çantasından anahtarları çıkardı. Taşıma işi bittikten sonra yapacağı yemeği gördüğünde nişanlısının nasıl şaşıracağını düşünerek kıkırdadı. Elbiselelerini de elbette ki Nick'in gardırobuna, onun giysilerinin yanına asacaktı.

Ama asıl olay yeni aldığı seksi çamaşırları yatağının üzerinde gördüğünde yaşayacağı şaşkınlıktı. Genç kız utangaç sevgilisinin kızarıp kızarmayacağını merak ederek şeytanca gülümsedi.

Zira Nick konu cinselliğe geldiği her seferinde utangaçlaşıyor, kulaklarına kadar kızarıyordu. Onun yanında pek deneyimi olmayan Fabiola bile feleğin çemberinden geçmiş bir kadın gibi kalıyordu. Ancak bu genç adamı kesinlikle çok çekici bir hale getiriyordu.

Sonunda içeri girmeyi başarınca, yere bıraktığı çantaları içeri çekti. Bu sırada telefonuna mesaj gelmiş, genç kız dalgınca bu mesajı okurken mutfağın yolunu tutmuştu. Şuan ihtiyacı olan ilk şey bir bardak suydı. Suyunu içtikten sonra kafasında bir hareket planı hazırlayarak çantaları yeniden eline aldı. Nişanlısının ve

elbette çok yakında kendisinin de olacak yatak odasına doğru yürüdü.

Bir plan yaptığı için işlerini daha hızlı bitireceğini bilmenin verdiği rahatlamayla yatak odasının kapısını açarken, mutlu bir tavırla gülümsüyordu. Ancak daha odanın içine girememişken, bir hareket sezinleyerek küçük bir ses çıkardı. Sesi çok dikkat çekecek kadar yüksek olmadığı için şükrederek, hızla kendisinin kapıdan uzaklaştırıp duvara dayandı.

Nick'in evinde bir hızsız vardı.

Elbette Fabiola içeriye herhangi birini görebilecek kadar uzun süre bakamamıştı. Ancak bundan son derece emindi. Nick şu sırada iş yerinde çalışıyordu ve evde ondan başka hiç kimse kalmıyordu. Elindeki telefonu hatırlayarak ne yaptığını bilmeden Nick'i aradı. Aslında önce polisi arayıp ihbarda bulunması sonra da hemen evden ayrılması gerekirdi ama içgüdüsel olarak tehlike anında Nick'i aramıştı.

Nick'in telefonunun tanıdık melodisinin sesini neden sonra fark edebildi. Telefon evin içinde bir yerlerde çalışıyordu. Bir süre anlayamayarak kaşları çatık bir şekilde bu melodiye dinledi.

Neler oluyordu? Nişanlısının telefonu neden evin içinde çalışıyordu? Yoksa Nick evde miydi? Ama işte olması gerekirdi... Hem evdeyse, kapıyla o kadar

boğuşmuş, mutfığa gidip gelmişti. İçeride olduğuna dair bir belirti göstermez miydi?

Ve birden kafasına dank etti. Yatak odasındaki hareketlenme, çaldığı halde açılmayan telefon...

Hayır, hayır, hayır...

Fabiola telefonunu usulca kulağından çekerken eğilip yere bıraktığı çantayı aldı. Ve yine usulca Nick'in, sevgili nişanlısının, bir hafta sonra evleneceği adinin odasına girdi. Kalbinin hayır diyerek reddettiği şeye gözleriyle tanıklık etti.

Hırsızın yaptığı mı sandığı hareket, yataktan geliyordu. Cinsellikten söz açılınca utanıp sıkılan masum nişanlısı, kendini kaybetmiş bir şekilde zevkle hareket ediyordu. Genç kız geçirdiği şokla bir milim bile kıpırdamadan arkası kendisine dönük olan nişanlısının çıplak kalçalarına baktı bir süre. Ancak Nick pozisyon değiştirip de birlikte olduğu kişinin kaslı sırtı ve kısa saçları açığa çıkınca kendisine hakim olamadan bir çığlık attı.

Bir erkek!

"Fabiola?"

Fabiola o an kimin daha çok şaşırdığından emin değildi. Kendisinin mi, Nick'in mi yoksa nişanlısının becerdiği, onun sesini duyduğu an yastıklardan birini

alarak yüzünü saklayan herifin mi... Emin olduğu tek şey beyninde şimşeklerin çıktığıydı. Yaşadığı ihanetin boyutu bambaşkaydı. Öfkeden kuduracakmış gibi hissederken elindeki çantayı hatırladı.

Aslında bu kadar aşağılanmış, öfkelenmiş ve küçük düşürülmüş hissetmeseydi çırılçıplak iki adamın kendisinden kaçarken sergiledikleri komik görüntülere gülebilirdi Fabiola. Ancak durum gülemeyeceği kadar acıydı.

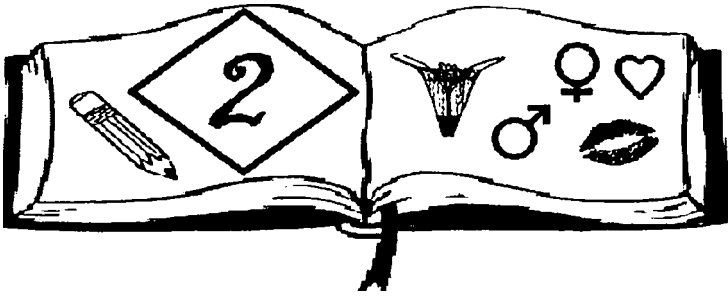
Ağır çantayı var gücüyle savururken daha önce bildiğinden bile haberinin olmadığı küfürler ediyor, çılgık atıyordu.

Nick çaresiz bir şekilde kendisini korumak ve genç kızı tutmak için çabalarken diğer adam iki darbeden sonra yastığı yüzünde tutmaya devam ederek kıyafetlerini kapmış ve yangın yerini terk eder gibi kaçmıştı. Nick ve Fabiola'yı böyle bir durumun ortasında baş başa bırakmıştı.

Bir süre daha direnen nişanlısı, en sonunda pes etmiş gibiydi. O anda beş adamın kuvvetine sahipmiş gibi görünen ve aynen böyle hisseden Fabiola'yı durduramayacağını anlamıştı. Hızla aralarındaki mesafeyi açarak döndü ve kendini banyoya kapattı. Fabiola onu dışarı çıkarmak için dakikalarca kapıyı yumrukladı ama eline geçen tek şey Nick'in onu sakinleştirmek için dil dökmeleri olmuştu.

Tuhaf bir şekilde bu işe yaramıştı. Kesik kesik soluyan genç kız biraz sakinleşmiş hissedince bu pislik yuvasından bir an önce çıkması gerektiğine karar verdi.

Elbette Nick'in çok sevdiği eşyalarıyla biraz vakit geçirdikten sonra...

Michael Stone, elindeki viskiye sıkıntıyla baktı. İngiltere'ye geleli daha bir hafta bile olmamıştı. Ancak ömrü boyunca yetecek kadar parti görmüştü. Sevgili arkadaşı George onun Amerika'da yeterince eğlenmediğine kendini inandırmış, bu yüce görevi kendisi üstlenmeye karar vermişti. Üstelik hiçbir şekilde itiraz kabul etmiyordu.

Londra'ya yeni işine başlamak için gelmemiş olsa belki bu durumdan hoşlanabilirdi. Ancak burada-

ki şubeyi yönetmek üzere merkezden gönderilmişti ve yapılacak bir sürü işi vardı. Eskiden olsa umursamazdı. Vücudunu kaplayan dövmelerin de rahatlıkla anlabileceği gibi, partileri, özellikle de eğlenebileceği kadınları seven bir adamdı. Ama şimdi sadece ertesi gün başlayacağı işi düşünebiliyordu. Ah, bir de kendisini aramadığı için muhtemelen kafasını kıracak olan sevgili kız kardeşini... George'u bulup gideceğini haber verse iyi olacaktı. Burada boş yere durmanın bir anlamı yoktu.

Kafasında bu düşünceler dönerken başını kaldırıp etrafa baktı. Tam dans edenleri inceleyeceği sırada gözleri bara takıldı. Daha doğrusu bardaki kadına...

Neden dikkatini çektiğini bilmiyordu aslında. Onu sadece arkadan görebiliyordu ve bu da vücudunun üst kısmını tamamen kaplayan kıvılcık saçlar demekti. Uzun bacakları vardı ancak etrafta ondan daha uzun bacaklı, mini etekli kızlar vardı. Bu kadın ise basit bir kot pantolon giymiş öylece duruyordu.

Sonra kadın bir anda saçlarını savurarak döndü. Yanıp sönen ışıklardan uzakta, barın yumuşak sabit ışığı altında dururken çatık kaşlarıyla etrafına bakındı. Üzerindeki kıyafetler ne kadar sıradansa, kadın da bir o kadar olağanüstüydü.

Aradaki mesafe çok fazla olmadığından genç adam onun duru güzellikteki yüzünü ve bir azizi bile farklı düşüncelere kapılmaya sevk edecek dolgun, seksi dudaklarını görebiliyordu. Bembeyaz teni, kızıl saçlarıyla adeta zıtlıkların bir araya gelmesiyle oluşan görsel şölendi.

Fakat adamı asıl etkileyen şey, kadının dönüp kendisine baktığında verdiği tepkiydi. Onu kendisine bakarken yakalayınca gözlerini kısarak başını hafifçe yana eğmiş ve gülümsemişti. Ve bu gülümseme Michael için partiden ayrılma fikrini sadece bir şartla faaliyete geçireceğinin işaretiydi. Bu şart, yanında bu kadının da olmasıydı.

“Sen hala oturuyor musun dostum?” diyerek yanına gelen arkadaşı George kadınla arasma girmiş, tüm görüşünü kaplamıştı. “Nasıl parti ama? Söylediğim kadar var değil mi?”

“Hayatımda katılma talihsizliğinde bulduğum en iğrenç parti bu,” dedi Michael zalimce. “Müzik berbat, servis yavaş ve etrafta dans ettiklerini sananlara bakarsak liseden mezun olanların yaka paça getirildiği bir yer.”

“Neden bu kadar aksisin sen?”

“Sıkıldım.”

“Başka mekâna akalım ister mısın? Buradaki kızları bırakmak çok yazık olacak ama olsun. Başka mekânlardan da indiririm nede olsa...”

George öyle yakışıklı bir adam değildi. Uzun boylu ya da zengin değildi. Aksine gayet sıradan bir görünüşü vardı. Koyu kahverengi saçları, kahverengi gözleri, dar omuzları vardı.

Ama söz konu kadınlar olduğunda tam anlamıyla bambaşka bir adama dönüşüyordu. Konuşması, tavırları, gülümsemesi hatta yürüyüşü bile değişiyor, kendine güvenen, zayıf ve güçlü yanlarını bilen bir insana dönüşüyordu.

“Sen keyfine bak,” dedi başını iki yana sallayarak. “Ben artık gidiyorum.”

“Ama neden?”

“Aradığımı buldum diyelim.”

Onun baktığı yeri görmek için dönen George şaşkın bir ıslık çalarak arkadaşına döndü yeniden. Bir yandan da başıyla onaylıyordu.

“İşte benim dostum,” dedi keyifle sıratarak. “Git al bakalım kaplan!”

Genç adam bardağındaki içkinin geri kalanını tek yudumda içerek ayağa kalktı. Yaklaşık bir saattir

oturduğundan, bedenini germe ihtiyacı hissetti. Ve bunu yaparken kendisini izleyen kadma baktı. O ise tek kaşını kaldırarak tepki verdi. Kahretsin! Bu çok seksiydi.

Ağır adımlarla yürüyerek ona doğru ilerledi. Bu süre zarfında kadın gözlerini ondan kaçırmamış, doğrudan gözlerinin içine bakmıştı. Michael yüzüne bir gülümsemenin yayıldığını hissetti. Uzaktan bakıldığında kahverengi görünse de yaklaştıkça rengini ayırt edebildiği bu ela gözler, kendisine gerekli olan her şeyi vadeliyordu.

Bu gece çok güzel geçecekti.

"Merhaba!" dedi yamuk gülümsemesini devam ettirerek.

"Merhaba!" diye karşılık verirken kadın da gülümsüyordu.

Gerçekten çok güzeldi. Genç adam zaten daha önceden bu gülümsemeden etkilenmişti. Ancak bu kadar yakından tekrar şahit olmak başka bir şeydi doğrusu. Hissettikleri fena halde kafa karıştırıcıydı. Evet, cinsellik ön plandaydı ama adını koyamadığı bir şey daha vardı.

Kadın güzelliğini her zaman takdir ederdi. Belki her seferinde kandırılsa da uslanmayan babası gibi

önüne gelene âşık olup sonra da nikâh masasına götürmezdi. Ama yine de kadınlarla arası iyiydi. Güzellik başka bir şeydi, çekicilik başka bir şey. Bu kadın her ikisine de fazlasıyla sahipti.

“Gidelim buradan.”

Kadının berrak ela gözlerinin içindeki kıvılcımla dile getirdiği bu talebi karşısında genç adam elinde olmadan ürperdi. Bedeni daha şimdiden beklentiyle kasılmıştı.

Kulübün çok yakınında olmasına rağmen otele gidinceye kadar nasıl dayanacağı konusunda ciddi şüpheleri vardı. Zira kadın daha şimdiden koluna girmiş, hafif dokunuşlarla kollarındaki tüyleri okşamaya başlamıştı bile. Bu kadar yakınına sokulunca ne kadar ufak tefek olduğunu fark etmek genç adamı bir an için şaşırttıysa da yeniden gülümsedi.

“Otelde kalıyorum,” dedi sesini duyurabilmek için iyice yaklaşarak. “Buraya çok yakın.”

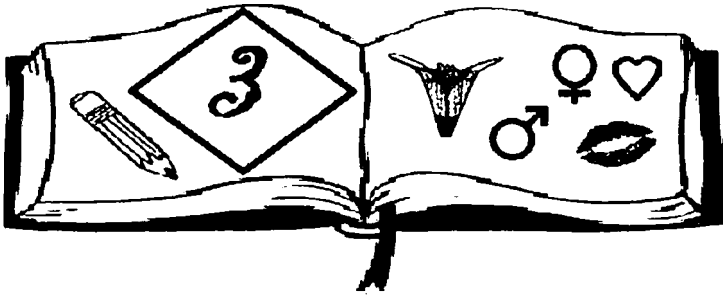
Kadının tavrından nereye gideceklerini umursamadığı anlaşılıyordu. Çünkü umursamaz bir tavırla gülümseyip omuz silmişti.

Michael daha önceki deneyimlerinden, bardan alınan hiçbir kadının sağlıklı bir kafayla hareket etmediğini biliyordu.

Ya çok sarhoş ya çok manyak oluyorlardı.

Onun sarhoş olabileceğinden şüphelenerek bir an duraksadı. Ancak başını iki yana sallamaya başlamış olan kadının nefesi alkol kokmuyordu. Halinde tavrında herhangi bir bilinçsizlik yoktu. Gözlerinde yanıp sönen arzuyu görmek ise apayrı bir şeydi.

Üstelik öylesine baştan çıkarıcı bir hali vardı ki, genç adam biraz *manyak* olmasının kabul edilebilir olduğuna karar verdi.

Adam kendisinden uzun boyluydu. Kahretsin! Tanıdığı herkesten daha uzun boyluydu. Kulübe girdiği anda dikkatini çekmişti. Bara yakın masalardan birinde oturmuş, sıkıntıyla etrafını süzüyordu. Üstelik kendisine yanaşan birçok kızı yüzlerine bile bakmadan geri çevirmişti.

Açıkçası ilk bakışta Fabiola'nın ödünü koparmıştı. Fazla uzun durmayan koyu renk saçları asi bukleler yumağı halindeydi ve birkaç tutamı alnına dö-

külmüştü. Keskin bakışları ve sert hatlı bir yüzü vardı. Üzerindeki kısa kollu siyah tişört kollarındaki dövme-lerle kaplı kaslarını ortaya çıkarıyor, içkisini yudum-lamak için kolunu kaldırdığı her seferinde bu kaslar dalgalanıyordu.

Her hali, her bakışı hatta gülümsemesi bile ade-ta tehlikeyi barındırıyordu. Kanlı bir sokak çetesinin değilse bile bir motosiklet çetesinin üyesi olduğu her halinden belliydi. Ve evet, kesinlikle genç kızın ödünü koparmıştı.

İşte! Bu da onun doğru karar olacağını en iyi işaretliydi. Evde geçirilen iki acı dolu ve bol ağlamalı günden sonra içinde bulunduğu durum Fabiola'nın kafasına dank etmişti.

Çok güvendiği, *doğru tercih* dediği, herkesin takdirini kazanmış iyi huylu Nick onu korkutmamış, güven vermişti. Ama sonuç ne olmuştu? Gözyaşından çok sümükle ıslanmış bir kucak dolusu kâğıt mendil ve yarıya kadar içilen ama sonunu getirebileceği kadar ayık kalamadığı üç şişe tekila!

Sevgili dostu, iş arkadaşı ve son zamanlarda akıl hocalığına soyunmuş olan Jessica'nın da dediği gibi, şimdi radikal bir değişikliğin tam zamanıydı. Ve bunun için Nick'in tam tersi olan bu adamdan daha iyisi düşünülemezdi.

İtiraf etmek gerekirse onun *bu kadar* iri yarı olmasını beklemiyordu. Evet, oturduğu yerden bile heybeti gözüne çarpmıştı ancak yine de tedirgin olmaktan kendini alamıyordu. Bardan çıktıklarında onun kendisini bir motosikletin yanma götürüp *'atla'* demesini bekliyordu ancak adam hiçbir araca yönelmeden onun elini tutup hızla yürümeye başladı.

Onun sabırsız adımlarına uymak için neredeyse koşan Fabiola yavaşlaması ya da sakinleşmesi için herhangi bir talepte bulunmadı. Kendisine düşünecek zaman bırakmak istemiyor, mantıklı düşünecek olursa kaçıp gitmekten endişeleniyordu.

Adamın kaldığı otele geldiklerinde etrafa kuşkuyla bakmaktan kendisini alamadı. Burası *inanılmaz* lüks bir oteldi. Böyle bir adamın bu lüksü karşılamak için nasıl bir işte çalışıyor olabileceğini merak etti. Hırsızlık mı yapıyordu yoksa tefecilik mi?

Asansörün parlak ışıklarında adamı daha iyi inceleme fırsatı buldu. *Ah Tanrım!..* Adam gerçekten bir gangstere benziyordu. Yakışıklı yüzündeki tek kusur, eski bir kırık yüzünden olduğu çok belli olan kemerli burnuydu. Ama bu da ona apayrı bir hava katmıştı. Kötü çocuk çekiciliği ağız sulandırıcıydı doğrusu. Üstelik o da kendisini süzüyordu. Gördüklerinden memnun kalmış olacaktı ki, koyu renk gözlerinde tehlikeli, ilkel bir ışık yanıp söndü.

Asansörden indiklerinde, genç kız hala bu bakişın bacaklarında yarattığı titremeyi gidermeye çalışıyordu. Adam daha ona dokunmamıştı aına sanki saatlerdir dokunuyormuş gibi yandığını hissediyordu. Kaldığı odanın kapısını açtığında Fabiola içeriye doğru bir adım atıp onun da kendisini takip etmesini bekledi. Karanlık oda adamın anahtar kartını elektrik yuvasına sokmasıyla bir anda ışı ışı oldu.

Kapanan kapının sesini duyan Fabiola nefes almaya çalışarak döndü. Adam kendisine *o bakışı* atıyordu. Her ne kadar içgüdüleri ona tehlikede olduğunu, heinen kaçıp saklanması gerektiğini söylese de çenesini havaya dikip içini eriten, tüm vücuduna titreşimler gönderen bu gözlere dikti gözlerini.

Adam bu meydan okuma karşısında keyifle sıırttı ve gelip tam karşısında durdu. Başını genç kıza doğru eğerken Fabiola'nın nefesi kesilmiş, aklındaki her şey silinmişti. Dudakları yumuşak, hareketleri sertti. Görüldüğü gibi öpüyordu onu, sert, ilkel, ateşli...

Fabiola beline sarılan kolların hareketini engellemek için ellerini buradan çekip adamın dalgali saçlarının arasına daldırdı. O da bunu anında anlayarak ellerini aşağılara doğru kaydırdı ve onu kalçalarından kavrayıp kendi sert bedenine bastırdı. Dudakları büyük bir açlıkla hareket ediyor, genç kızın kıvranmasına sebep oluyordu.

Daha adamın dudakları dudaklarına değdiği anda Fabiola'nın dünyası sarsılmış, bildiği her şeyi unutmışken, bedeninde daha önce varlığından bile haberdar olmadığı yerler sızlamaya başlamıştı. Hayatı boyunca en çok istediği ama hiçbir zaman tatma fırsatı bulamadığı *tutku* fırtınasında savruluyordu sanki.

Elbette daha önce de cinsel deneyimleri olmuştu. Nick ile düzenli bir ilişkileri vardı sonuçta. Ancak onda hiçbir zaman böylesine erkeksi, kavurucu bir güç ve istek hissetmemişti. Şimdi anlıyordu ki, Nick ona her zaman bir görev bilinciyle yaklaşmış ama asıl zevki başka erkeklerle almıştı.

Onun yatak odasında yapmaya kalkıştığı her yeniliğe, denemek istediği en küçük seks oyununa bile Nick'in nasıl tepki gösterdiğini görünce Fabiola da geri adım atmış, kendi duygularını her zaman frenlemek zorunda kalmıştı. Şimdi bu tanımadığı adamla hiçbir şeyi frenlemek zorunda değildi. Bir erkeğin kollarında, yatağma girmek üzereyken hissetmeyi hayal ettiği her şeyi şimdi yaşıyordu. Üstelik kendisi için de her şey serbestti!

"Bir erkeği çıldırtmak için yaratılmış olmalısın..." dedi adam soluklanmak için başını çektiği sırada.

"Bana bunu söylemek yerine hissettirmen gerekiyor," dedi Fabiola.

“Madem öyle istiyorsun...”

Sözlerini tamamlar tamamlamaz genç kızın sol elini yakalayıp erkekliğine bastırdı. Küçük elinin altındaki güçlü sertliği hissetmek inlemesine sebep oldu. Kadınlığı yanıyor, kıvrınmasına sebep oluyordu. Tatmin edilme arzusu giderek dayanılmaz bir hale geliyordu.

İnlemesi adamı yeniden harekete geçirmiş gibiydi. Eğilip hiç zorlanmadan Fabiola’yı kucağına aldı. Büyük odada hızla ilerleyerek yatağı buldu ve onu yatağın üzerine bıraktı. Adamın onu keyifle süzmesi Fabiola’yı da keyiflendiriyordu.

Tek gecelik çılgınlığı için böylesine iyi bir seçim yapmış olduğu için kendisiyle gurur duyuyordu. Kendini kontrol etmeyecek, katı kurallarının dışına çıkacak, özgürce sevişecekti. Ve ertesi gün yepyeni bir hayata başlayacaktı. Bağlar, kurallar, pişmanlıklar olmayan bir hayata...

“Sabırsızlanıyorum...” derken sesi yakarmayla azarlama arasında bir tonda çıkmıştı.

Adam gülerek eğildi. Ancak dudakları birbirini bulduğunda bu gülüş yok oldu. Büyük bir genç kızın dolgun dudaklarına yapıştı. Fabiola ona aynı iştahla karşılık verirken bir uyuşturucu bağımlısı gibi hissediyordu. Daha fazla, daha fazla, hepsini istiyordu.

Kıyafetlerini çıkarırken bile birbirlerinden ayırlamıyor, dudakları ayrıldığında devreye elleri giriyordu. Adam uzanıp sütyeninin kopçasını açarken o da onun pantolonunun düğmelerini açıyordu. Üstlerinde sadece iç çamaşırları kalmışken göğüs uçlarını okşayan erkeksi ellerin verdiği hisle belinin yay gibi kıvrıldığını hissetti.

Utanmaz elleri sertleşmiş göğüs uçlarıyla oynuyor, çekiştiriyordu. Ve sonra ellerin yerini adamın ılık ağzı aldı. Dilini hafifçe sürtünce Fabiola kasıklarındaki ıslaklığın arttığını, tatlı bir hissin tüylerini ürperttiğini hissetti. O inledikçe dudakların hareketleri sertleşiyor, dilin dokunuşları büyüyen göğüs uçlarında ustalıkla dönüyor, emiyor, dişleriyle hafifçe sıkıştırıyordu. Genç kız bu tatlı işkence yüzünden uzun zaman geçmeden öleceğine inanıyordu.

Sonunda aralarındaki son engel olan iç çamaşırları da çıkınca ilkel bir arzunun kollarında sabırsızca bekliyordu. Adamın vücudu müthişti. Vadettiği her şeyi, hatta daha fazlasını verecek bir yapıdaydı.

Fabiola'nın çoğu zaman tiksindiği o abartılı şekilde şişirilmiş, yapma kaslardan yoktu adamda. Gerçek kaslarla bezeli, insana karşısındakinin gerçek bir erkek olduğu hissini veren bir bedendi bu. Düz bir karnı, dar kalçaları vardı. Gözü çıplak erkekliği üzerinde bir anlığına kaldıysa da, gördüğü şey karşısında

irkilerek gözlerini yukarıya, geniş omuzların ve titreşen kol kaslarının olduğu bölgelere çevirmek zorunda kaldı.

“Merak etme, canını yakmam...” dedi adam arsızca sırtarak.

Genç kız söyleyecek havalı bir şey bulmaya çalışırken adam ellerini onun gergin karnında gezdirip bacaklarını araladı. Kadınlığının en hassas noktasını işini bilen parmaklarıyla keşfederken arzuyla kararmış gözleri Fabiola’nın hazdan çaresiz kalmış yüzünü izliyordu.

Adam dokunmayı kestiğinde Fabiola itiraz eden bir ses çıkardı. Puslu gözlerle onun uzanıp komodinden prezervatif çıkarmasını ve takmasını izledi. Ve fazla sürmeden yeniden haz dalgalarına sürüklenmeye başladılar.

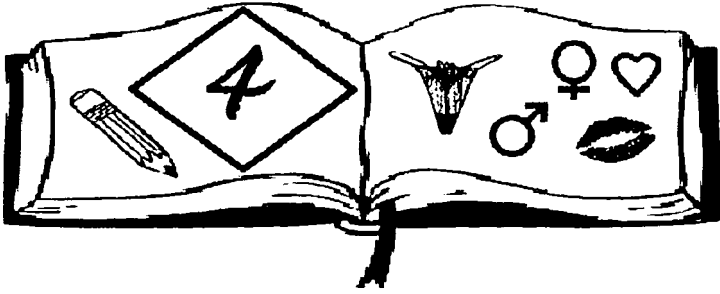
Onu içinde hissettiği ilk an Fabiola için bulutların üzerinde uçtuğu andı. Abartmamıştı... Kesinlikle kendi bedeni için fazla büyüktü. Ama kadınlığı bu tatlı saldırıyı karşılamak için adeta çırpınıyor, esniyor, geri liyordu...

Adam hızını arttırdıkça Fabiola da ona uymak için vücudunu onunla birlikte hareket ettirmeye başladı. Bu ateşte yanıyorsa onu da kendisiyle birlikte götürmeye kesin kararlıydı.

Bedeni kontrol edemediği spazmlarla sarsılmaya başladığında adamın inlemeleri arttı. Bu arada ritmini de yitirmişti. Aynı anda son bir hareket yaptıktan sonra genç kız bedeninin kendini özgür bıraktığı, zevk bulutlarının üzerinde dolaştığı anı yaşadı. Derin soluklar alıp veren adam üzerine yığılmıştı.

“Kasılmaların yüzünden yeniden sertleşeceğim,” dedi nefes nefese konuşarak.

Cevap verecek kadar enerjisi olmadığı için sevinmeli miydi üzölmeli miydi bilemiyordu Fabiola...

Fabiola yanındaki adama dikkatle baktı. Uyumasını beklemiş, uyuduğunda ise müthiş bir hayal kırıklığı yaşamıştı. Gece boyunca iki kez daha sevişmişler, Fabiola haz sarhoşu haline gelmişti. Ancak artık gitmesi gerekiyordu.

Usluca yataktan kalkarak etrafa saçılmış kıyafetlerini tek tek toplayıp hızla giyindi. Lanet olası *tek gecelik kaçamağı* seksi kalçalarından kaymış çarşafı, yüzünün etrafına dökülmüş saçlarıyla nefes kesici görü-

nüyordu. Sirtında açıkça görülen tırnak izleri ise genetiğine kodlanmış o ilkel, kadınsı sahiplenmeyi tetikliyordu. İçinde yanma dönüp uyandırmak için deli gibi bir istek duyuyordu.

Ancak kendisini hızla toparladı. Henüz gün doğmamışken çıkıp gitmesi en iyisiydi. Böylece adam uyandığında tatsız bir muhabbete girmek zorunda kalmayacaktı. Hayatında ilk kez böyle bir kaçamak yaşadığından, ertesi gün nasıl muhabbet edileceği ya da edilmeyeceği hakkında en küçük bir fikri yoktu. En iyisi adını bile bilmediği bu *Bay Seks Makinası'nı* olduğu gibi bırakmaktı.

Aklı yataktaki adamda kalsa da, içindeki öz kontrolü sonuna kadar kullanarak odadan çıktı. Lüks otelin resepsiyonundan geçerken neredeyse magazin muhabirlerinden kaçan ünlüler gibi yüzünü kapatacaktı.

Saçı başı dağınık, kıyafetleri kırıksıktı ve insanların bir süre önce ne yapıyor olduğunu anlamaları için eksik olan tek şey alnında neon harflerle yazan *sürtük* kelimesiydi.

Sürtük olmak kesinlikle eğlenceliydi.

Arabasmı bıraktığı yerde, barın park yerinde buldu. Eve gitmesi epey vaktini aldı çünkü özellikle yaşadığı mahallenin uzağındaki bir muhiti tercih et-

mişti. Onda bu şanssızlık varken başına gelmeyecek şey yoktu. Tanrı korusun, kendi muhitindeki bardan kaldırdığı kişinin alt komşusu Bayan Frida'nın kırk iki yaşındaki müzmin bekâr oğlunun olması büyük olasılıktı.

Her ne kadar gece uyuyamamış ve şimdi de işe gitmek zorunda olsa da, Fabiola kendini inanılmaz dinlenmiş hissediyordu. İşe gitmek için hala vakti olduğundan uzunca bir süre banyo keyfi yaptıktan sonra giysilerini özensizce seçti. Siyah renkli dar kumaş pantolonunu ve siyah gömleğini giydi. Saçlarını sıkı bir topuz yaptıktan sonra ruh halinin tam aksi bir renk tercih ettiğini fark edip güldü. Keyfi bu kadar yerindeyken bunu düşünecek değildi.

Şirket binasına girdiğinde güvenlik görevlisine keyifle gülümsedi. Sonra resepsiyonist kıza ve onun için asansörü bekleten göbekli çalışana. Kendi katına ulaştığında ise herkese isimleriyle seslenerek tek tek selam verdi.

"Işık saçıyorsun," dedi John sırtarak. "Bunu neye borçluyuz?"

"Hava çok güzel," derken kıkırdadı Fabiola.

John ile olan dostlukları çok eskiye, şirkete stajyer olarak alındıkları dört yıl öncesine kadar uzanıyordu. İlk başlarda birbirlerini sevememişler, Sam'in

John'dan çok Fabiola'ya ilgi göstermesi, işleri öğretmek için çabalaması uyuşmazlıklarının temelini oluşturmuştu. Fakat John'un birçok işte gösterdiği ileri görüşlülük ve doğruyu söylemek gerekirse Sam'e yaptığı yalakalıklar sonunda meyvesini vermişti. O yıl şirkette stajyerlik yapanlardan sadece ikisi ile sözleşme imzalanmıştı.

John Fabiola'ya birkaç kez çıkma teklif etmiş, genç kız ilk başlarda ilişki düşünmediği Nick ile tanıştıktan sonra da erkek arkadaşı olduğu gerekçesiyle onu reddetmişti. Şimdi şöyle bir alıcı gözle bakıyordu da, neden olmasındı? Önceki gece yaşadığı deneyim inanılmazdı. Yaşadığını, genç olduğunu, hayatın güzel olduğunu hatırlatacak kadar mükemmeldi.

"Hazırlansak iyi olacak," diyen Sam'in sesini duyunca düşüncelerinden sıyrıldı.

Orta yaşlı adam tombul bedenini zorlayarak koştura koştura yanına gelmişti. Normalde fazla kilolarına rağmen, yaşına göre çekici bir adam olarak görürdü Fabiola onu. Ama o an için hiç de öyle görünmüyordu. Alnından ter akıyordu ve nefes nefese kalmış gibiydi.

"Ne oldu? Bir sorun mu var?" diye sordu genç kız onun telaşından etkilenerek. Normalde onu telaşlandırmak çok zordu. Tüm zaman ona aitmiş gibi dolayırdı hep...

“Holdingin gönderdiği CEO geldi. Ah Tanrım! Adam korkunç!”

“Ciddi misin?”

“Evet. Hayatımda bu kadar aksi, kendini beğenmiş birini görmedim. Sadece on beş dakikamı onunla geçirdim ama bu on beş dakikada en büyük kâbusumu yaşadım.”

“Yapma Sam... Abarttığına eminim,” diyen John dayanamamış gibi kendi bölmesinden kafasını çıkarıp onlara katıldı.

“Tanrı şahit az bile söylüyorum. Genç biri ve bu yüzden şımarıklık yapacağını tahmin etmiştik. Ama bunun şımarıklıkla alakası yok. Korkunç biri...”

“Kimse o kadar korkunç olmaz,” dedi Fabiola gülmek için kendini zor tutarak.

“Öyle mi dersiniz?” derken hala nefesini düzenlemeye çalışan adam onları kendisine inandırmayı bir onur meselesi haline getirmiş gibi görünüyordu. “Bayan Welsh’i ağlatmasına ne diyorsunuz?”

Fabiola gülme isteğini ani bir şekilde yok olduğunu hissetti. Roz Welsh, genç kızın hayatı boyunca gördüğü en katı kadındı. Hiçbir şey onu incitemez, hiç kimse onu sarsamazdı. Ama anlaşılan yeni patronları ona bile diş geçirecek kadar sert biriydi.

Çok değil, birkaç dakika önceki neşeli, rahat hallerini özlemle hatırlayan genç kız iç çekerek çalışmaya başladı. Sam başında dikiliyor, sürekli hangi makbuzu nereye koyduğunu unuttuğundan yakmıp duruyordu.

Sadece kendileri de değil, muhasebe departmanındaki tüm şefler ve onların yardımcıları harıl harıl çalışıyordu. Ama elbette son dakika çırpınışlarından başka bir şey değildi tüm bunlar. Hataları varsa bile – ki genç kız işini gerçekten özenle yapardı- son dakikada düzeltebilecekleri bir şey değildi.

“Geliyorlar!”

Bu tiz, adeta kendinden geçmiş sesin kime ait olduğunu anlayamamıştı genç kız. Ama önemli değildi. Önemli olan, geldiği ilk günde tüm şirketi dolaşıp, çalışanlarla şahsen tanışmasa da kendisini gösterecek olan yeni patronlarıydı. Onu etkilemeli, ne kadar iyi çalışanlar olduklarını göstermelilerdi.

Ofisinden koşarak çıkan Sam gelip yanında durunca Fabiola da ayağa kalktı. Açıkçası Sam’in sağlığından endişeleniyordu. Adamcağız biri ona ters bir şey söyleyecek olsa düşüp bayılacakmış gibi görünüyordu.

Asansörden en azından on kişi indi. Fabiola şirket asansörünün on dört kişiye kadar aldığını bili-

yordu ama bu kadar çok kişinin aynı anda bindiğine ilk kez tanık oluyordu. Merakla gelenleri inceledi ama hepsi de yüzlerinde endişeli ifadelerle etrafa bakman müdürlerdi.

Sonra diğer asansörün kapısı açıldı. İnanılmaz şık giyimli, bir mankenden farksız olan sarışın bir kadının indi önce. Kusursuz hatlarla donatılmış bir yüzü, incecik bir beli ve kıvrımlı kalçaları vardı. Daha önce Barbie bebeklere bu kadar benzeyen bir kadın daha görmemişti.

Üstelik kadında masum bir bebek havası yoktu hiç. Elinde bir blok not ve kalem taşıyor, edepsiz filmlerdeki, biraz sonra çığlıklar atarak soyunmaya başlayacak sekreterler gibi görünüyordu. Onun hemen arkasından ise Fabiola'nın yeni CEO olduğunu tahmin ettiği adam indi.

Genç kız içinde huzursuz bir hisle onun özel yapım olduğu belli olan şık, lacivert takım elbisesine ve geriye doğru taranmış inanılmaz düzgün duran saçlarına baktı. Kıyafetler bedeninde muntazam duruyordu ama nedense ona uygun değilmiş ya da başka kıyafetler giymesi gerekiyormuş gibi bir his vardı Fabiola'nın içinde. Gözlerini dikmiş incelerken başını bir o yana, bir bu yana eğiyor, farklı açılardan görmeye çalışıyordu.

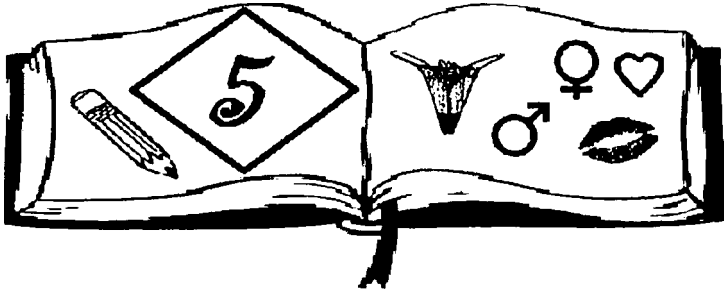
Çok... tanıdık geliyordu ama nasıl?

Nereden?

Genç kız bu tanıdıklık hissinin adeta beynine baskı yaptığını hissederken adam başını kaldırdı ve yanındaki kadına bir şeyler söyledi.

Aman Tanrım!

"Siktir!"

Michael sabahtan beri kötü bir ruh hali içerisindeydi.

Bunun ilk ve en büyük sebebi, geçirdiği ateşli geceden sonra bir otel odasında tek başına uyanmasıydı. Elbette o oda kendisinini ancak bu durum ona kendisini daha iyi hissettirmemişti. Son zamanlarda hayatını düzene soktuysa da, tek gecelik ilişkiler hala ilgisini çekiyordu.

Geceyi en sevdiği eğlenceyle geçirdikten sonra kimseye hesap sormadan daha da önemlisi hesap vermeden çekip gitmek gibisi yoktu. Ama eskilerin de dediği gibi, kendi ilacını tatmıştı ve bu ilaç çok acıydı. Tek başına uyanmak ciddi anlamda canını sıkıyordu. Adını bile bilmediği kadın onu öylece bırakıp, çekip gitmişti. Her ne kadar itiraf etmekte zorlansa da bu gururuna aldığı ağır bir darbeydi.

Zaten günün geri kalanında da işler iyice kötüye gitmişti. Şirkette adeta bir düşman gibi karşılanmış, içine düştüklerinin farkına bile varamadıkları bataktan kurtulmaları için son çareleri değilmiş de hayatlarını mahvetmek üzere gelmiş gibi muamele etmişlerdi.

Bu daha şirkete girdiği anda başlamıştı. Kendisini karşılamak için hazırda beklemeleri gereken müdürler ortada görünmediği gibi, kendi şirketine girebilmek için güvenlikle uğraşması gerekmişti. Bu aşamayı atlatmayı başardıktan sonra ise, şirket müdürlerini toplantı salonunda kahve içip dedikodu yaparken yakalamıştı.

Gerçek dedikodu!

Çalışanlardan birinin nişanlısının gey olduğu nun ortaya çıkması ile ilgili olarak ortaya atılan fikirler ve atılan kahkahalar karşısında kulaklarına inanamamış ve kendisini tutamamıştı. Doğrusu pek tutmaya çalıştığı da söylenemezdi ve buna pişman olmamıştı.

Birkaç azar ve bağırmandan sonra herkes durumun ciddiyetini anlamış, kendi bölümleri ile ilgili konuşmaya, sivrilerle kendilerini belli etmeye çalışmışlardı.

Ancak Michael göreceğini görmüştü. Bir grup dedikoducu, orta yaşlı adam veya kadının sözüne inacak değildi. Bu sebeple tüm bölümleri tek tek gezmeye karar vermiş, bunu yapmak da sınırlarının iyice gerilmesine sebep olmuştu.

“Burası da diğer bölümler gibi baktansa elimden bir kaza çıkacak,” dedi dışlarının arasından.

Onun dediklerini duyan Andrea diğerlerine belli etmemek adına gülümseyerek önden yürümesini işaret etti. Andrea onunla bu işlere başladığından beri çalışıyordu. Bir asistan olarak mükemmeldi. Hiçbir şeyi unutmuyor, çoğu şeyi daha onun söylemesine gerek kalmadan hallediyordu. Gereksiz şeylerle başını ağrıtmıyor, iş bitiricilik konusunda bazen kendisini bile geçiyordu. Hızlı ama titiz çalışıyor, üzerindeki yükü inanılmaz bir şekilde hafifletiyordu.

Ancak elbette onun da bir kusuru vardı. Bu da kendisiyle flört etmek için eline geçen hiçbir fırsatı kaçırmamasıydı. Aslında gerçekten çok güzel bir kadındı. Bir çocuğu olmasına rağmen incecik bir bedeni vardı. Uzun boylu, sarışın ve inanılmaz seksiydi. Fakat genç adamın kadınlarla olan deneyimlerinden bildiği tek bir şey varsa o da eninde sonunda bittiği idi. Bu

sebeple her zaman yüz yüze gelmek zorunda olduğu biriyle ilişki yaşamaya hiç niyeti yoktu. Bu tek gecelik bir ilişki de olsa, uzun soluklu bir şeyler de olsa fark etmezdi.

Michael aklında bu düşüncelerle duvarında büyük, mermer bir levha üzerinde muhasebe bölümü yazan kısma doğru geçmek üzereyken başını kaldırdı. Ve gördüğü şey karşısında kısa süreli bir şaşkınlık yaşadı.

Bu o kadın mıydı? Geceyi birlikte geçirdiği, sonra kendisini yalnız bırakıp giden, giderken uyardırma gereği bile duymayan, bir fahişe gibi yatağından sessizce sıvışan kadın mıydı? Gözlerini kırıştırmamak ya da başını iki yana sallamamak için kendisini zor tutarak tekrar baktı.

Bu o kadındı!

“Şeref verdiniz Bay Stone,” diyen muhasebe müdürü yanında bitmişti. “Tüm muhasebe departmanı adına en içten dileklerimizi...”

“Anladım,” diyerek kabaca adamın sözünü kesti Michael. “Bunlara gerek yok.”

“O zaman hemen hesapları hazırlatıyorum. İncelemeniz gerektiğini düşündüğünüz ne varsa bana rahatlıkla söyleye...”

“Sebebini bilmiyorum ama şirketteki herkes bana işleri teftiş etmeye gelmiş bir müfettişmişim gibi muamele ediyor,” derken sesini yükseltmemek için insanüstü bir çaba harcıyordu genç adam. “Anlamanız için daha kaç kez duymanız gerekir bilmiyorum. Bu yüzden bunu bir yere kaydetseniz çok iyi olacak. Ben birkaç saat memnun edildikten sonra yoluna gidecek biri değilim. Burada uzun yıllar kalmakta kararlıyım ve şirketin de tıpkı benim gibi uzun yıllar ayakta kalması için elimden geleni yapacağım...”

“Anlıyorum efendim.”

“Anladığınızı sanmıyorum. Şirketin ayakta kalmasını engelleyecek her şeyi temizlemeye kararlıyım. Sizce bunu şu anda yapmam mümkün mü?”

“Ben...” dedikten sonra duraksayan adamın alnında ter birikmişti. Ama bir cesaret konuşmaya devam etti. “Tam olarak emin değilim. Ne arzuladığınızı söylerseniz, size daha kolay yardımcı olabilirim sanırım.”

“Pekâlâ! Daha önce, toplantı odasında da belirttiğim gibi, çalışanlara *merhaba* demek istiyorum. Şimdi izin verirseniz?”

Adam ona tatmin olmamış, kararsız bir şekilde baktı. Sanki patronunu memnun etmeyi başaramadığını anlamış ama olayı lehine çevirmek için ne yapması

gerektiğini bilemiyormuş gibiydi. Michael onun bir an önce yolundan çekilmesini sağlamak için sabırsızca saatine baktı.

Nihayet adam geri çekilip eliyle kendisine *bu-yurun* der gibi bir jest yaptı. Michael önce en yakınındaki adamın yanına gitti. Bu otuzlu yaşlarında, biraz fazla heyecanlı bir tipti.

“Merhaba,” dedi genç adam sert ifadesini değiştirmek için elinden geleni yaparak. “Michael Stone.”

“Şeref verdiniz efendim... Ben... Adam Ferrall...”

Michael adamın kekeleyerek konuşması karşısında iyice gerildi. Gittiği her departmanda aynı sorunu yaşamıştı. Elbette insanların korktuklarının farkındaydı. Stajyerler –ki bir elin parmaklarını geçmiyorlardı- sayılmazsa en yeni çalışan bile iki yıldır bu şirkette çalışıyordu. İnsanlar bir anda holding sahibinin oğlunu karşılarında görünce telaşlanmış, işlerinden olacaklarından korkmaya başlamışlardı.

Kısacası bu duruma anlayışla yaklaşabilirdi. Ancak o kadının yanına gitmek için sabırsızlanıyordu. Bu da anlayışını gölgeleyen unsurlardan biriydi.

Yine de sabırla insanlarla tanışıp kısa kısa sorular sormaya devam etti. Nihayet istediği yere geldiğin-

de gözlerini kısarak karşısında duran kadına baktı. O kendisine bakmıyordu.

Önceki gece barda gördüğü şuh kadın yoktu. Ateş kızılı saçlarını toplamış, yüzüne neredeyse hiç makyaj yapmamıştı. Çok resmi ve gündüz gözüyle bakınca inanılmaz genç görünüyordu. Duru güzellikteki yüzünde saklamaya çalışıp başaramadığı bir telaş vardı. Gözlerini kendisinden kaçırıyor ancak bir noktaya sabitleyip kalamıyor, huzursuzca kırıpıştırıp duruyordu.

“Siz?” diye sorarken Michael onun bu hallerinin kendisini rahatlattığını hissetti.

Kendisini yatakta terk edip giden kadının daha şuh, kendisinden emin ya da yaptığından memnun görünmesi onun olduğundan da fazla öfkelenmesine sebep olurdu. Ama böyle çekingen ve şaşkın olması, öfkesini tam anlamıyla geçiremeye de içten içe hoşuna gitmişti.

“Fabiola Tubio,” dedi genç adama yabancı gelen bir ses tonuyla. Neredeyse hiç konuşmadıkları, sadece inledikleri düşünülürse bunda şaşırılacak bir şey yoktu.

“Kaç yıldır burada çalışıyorsunuz?”

“Üç yıl olmak üzere,” derken ses tonundaki titreklik yavaş yavaş kaybolmaya başlamış, kendine güveni yerine gelmişti. “Daha önce stajımı da burada yaptığımı hesaba katarsak dört yıldır.”

“Katmıyoruz!”

Genç adam sesini yükseltmek istememişti aslında. Aptal değildi. Çalışanlar arasında bir telaşa sebep olmak demek, bu kötü işleyişte birkaç işe yarar adamın da kendilerini güvensiz hissedip çekip gitmesine, başka işlerden medet ummasına sebep olurdu.

Ancak kızın burnunu havaya dikmiş halleri sinirini bozmuştu. Bir çalışanıyla yakışsız bir yaklaşma yaşaması zaten kendini affedemeyeceği bir şeyken birde onun böyle karşısma geçip kendisine dik dik bakmaya başlaması olayı bambaşka bir boyuta taşımıştı.

“Peki,” diyen kızın gözlerindeki parlama kendi öfkesini gölgede bırakacak cinstendi. “O zaman sadece üç yıldır burada çalışıyorum efendim.”

Michael bir şey demeden başını onaylar gibi salladı. Sonra dönüp hemen yanında kendisini takip eden Andrea’ya baktı. Bir şey söylemesine gerek bile yoktu. Andrea’nın başıyla onaylamasından, bulduğu ilk fırsatta bu çalışanın dosyasını masasına bırakacağını biliyordu.

“Hoş geldiniz Bay Stone,” diyen bir erkek dik-
katini çekince o tarafa döndü.

“Hoş bulduk!”

“Tutukluğumuzu mazur görün lütfen Bay Stone. Takdir edersiniz ki hepimiz biraz telaşlıyız. Kendimizi denetleniyormuşuz gibi hissediyoruz.”

Michael karşısında duran adamı inceledi bir an. Kendisinden kısa boylu olsa da bazı hemcinslerinin yaptığı gibi bunu takmtı yapıyormuş gibi görünmüyordu. Mavi gözlü, kumral bir adamdı. Her halinden *iyi çocuk* imajı yansıyordu ve bir işveren olarak bunun güven verici olduğuna karar verdi.

Çalışanlardan en azından birinin nerede ne söylemesi gerektiğini bilen biri olması iyi bir şeydi. Üstelik diğerleri gibi karşısında ıkmıp sıkılmak yerine gayet düzgün bir şekilde konuşarak kendini ifade edebiliyordu.

“Ve siz de?”

“John April,” dedi adam gülümseyerek. “Bende üç yıldır burada çalışıyorum. Aslında muhasebe departmanımızda üç yıldan az çalışan kimse yok şu sıralar. Muhasebe her holdingin bel kemiği konumunda olduğundan işlerin devamlılığı çok önemli. O yüzden istikrarlı, tecrübeli çalışanların önemi büyük.”

“Haklısınız,” diyen Michael ona bu politikayı babasıyla birlikte geliştirdiklerini söylemeden gülümsemi. Geldiğinden beri ilk kez gülümsemişti.

Andrea’ya bir bakış daha attı. John’un dosyasını da inceleyecekti. Müdürlerin bile telaşa kapıldığı bir durumda soğukkanlılığını koruyan bu çalışan hakkında daha fazlasını öğrenmek istiyordu.

Başını çevirdiğinde farkında olmadan gözleri Fabiola’ya takıldı. Kızın yüzünde minnettar bir gülümseme vardı ve John denen adama bakıyordu. Ancak John ona değil, kendisine bakıyordu. Genç adam kaşlarını çatmamaya çalışarak biraz geri çekilip tüm çalışanları görebileceği bir yerde durdu.

“Yönetici değişikliğinin çok ani olduğunun farkındayım arkadaşlar,” dedi her ortamda herkesi etkilemeyi başaran o tok sesiyle. “Ancak endişelenmenizi gerektiren bir şey yok. Elbette şirketin iyileşmesi için çeşitli değişiklikler yapılacak. Ama bu değişiklik çalışanların işten çıkarılmasını kapsamıyor. İşinizi düzgün yaptığınız sürece bir sıkıntı yaşamayacağınıza emin olabilirsiniz.”

Sabahtan beri bu cümleleri kaçınıcı kuruşuydu bilemiyordu. Etrafına şöyle bir göz gezdirdikten sonra gözleri kendisini izleyen Fabiola ile kesişti. Bedeninde gezinen arzuyu görmezden gelmesi neredeyse imkansızdı.

Lanet olsun ki bedeninin işçi-işveren ilişkisini umursamadığı açıkça görülüyordu. Bu duruma canı sıkılınca dişlerini sıkarak Andrea'ya döndü.

"Beni böylesine aptalca bir duruma maruz bıraktığı için babama söylemek istediğim iki çift lafım var," dedi sıkıntılı bir nefes eşliğinde. "Aklımdan ne geçiyordu kim bilir..."

"Her yıl aynı miktarda üretim yapıp sattığı halde üç yıldır aralıksız olarak zarar eden bir şirketi kurtarmak?" dedi Andrea soru sorarcasına. Diğerlerinin duymaması için sesini olabilecek en alçak seviyede tutuyordu.

"Bunu isteyen bir adam, böyle bir göreve daha sabırlı birini getirmez miydi sence?"

"Bu şirketi tamamen kapatmayı teklif ettiğini biliyorsun Michael. İtiraz ederek şiddetle karşı çıkan da sendin."

"Cezalandırıldın diyorsun yani?"

"Ceza değil de sürgün diyelim biz buna. Ama bunu başaramayacağımı düşünseydi ne olursa olsun bu işi almana izin vermezdi. Sende biliyorsun."

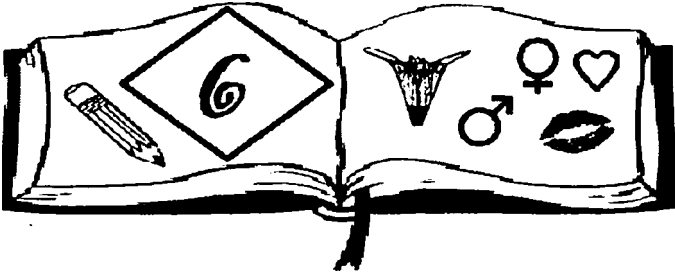
"Eminim öyledir," derken sesi homurtudan farksız çıkmıştı.

"İki departman sonra bu iş bitiyor," dedi Andrea fısıldayarak.

"Bu iş bittikten sonra dosyaları acilen hazırla," dedi sıkıntıyla. "Ve Fabiola Tubio'yu odama gönder."

"Bir sorun mu var?"

"Epey büyük bir sorun..."

Yangın merdiveninde oturmuş, boşluğa doğru dalgınca bakan Fabiola şansına inanamıyordu. Gerçekten yaşanmıştı değil mi? Önceki gece zevkle becerdiği ve tarafından hayvani bir şehvetle becerildiği adamın aslında patronu olduğu ortaya çıkmıştı öyle değil mi? Hala akli almıyordu...

İki adam arasında dağlar kadar fark vardı. Onun birlikte olduğu adam serseri görünüşlü, bir lokmada yenilip yutulacak cinstendi. Yarım saat önce

gördüğü adam ise pahalı kıyafetleri içinde asil, korkutucu ve itiraf etmek gerekirse hala tek lokmada yemek isteyeceği biriydi. Elbette adam ona kendini yedirirse... Fabiola bundan şüpheliydi.

“Fabiola?”

Derin düşüncelere dalmış olan genç kız adını duyunca oturduğu yerde sıçrayıp küçük bir çığlık attı. Dönüp en yakın arkadaşı Jessica’ya ters bir bakış attı. Kendisini korkutmuş olmaktan en küçük bir vicdan azabı duymuş gibi görünmüyordu. Aksine, sevimli yüzünde halinden memnun bir sırıtış vardı. Geniş kalçalarını arkadaşının oturduğu basamağa sığdırmak için epey uğraştıktan sonra sırtmasını iyice genişleterek Fabiola’nın yanağından makas aldı.

“Neden burada buluştuk?”

“Başka bir yer gelmedi aklıma,” diyen Fabiola, dinlenmediklerinden emin olmak için huzursuzca bir aşağı birde yukarı baktı.

“Kızlar tuvaleti ne güne duruyor?”

“Siktir git!” dedi Fabiola küfrünü süsleyen erkeksi bir homurtu eşliğinde. “Sen kadınlar tuvaletine girince herkes birbirlerine seni işaret edip duruyor. Üstelik huzursuz olduklarından resmen diken üstünde oluyorlar ve iyice dikkatle dinliyorlar. Tabi onları suç-

layamıyorum bile. Kızların kalçalarını dikizleyip duruyorsun.”

Jessica eşcinseldi. Şirkette bunu bilmeyen yoktu. Genç kız bir kadına göre uzun boylu ve iri yapılydı. Omuzları, kalçaları, beli kısacası her yeri genişti. Ancak inanılmaz güzel, masum bir yüzü vardı. Bedeninden yayılan sert imaj yüzünde son buluyor, insanların kafasının karışmasına sebep oluyordu. Saçlarını kısacık kestirip kulaklarını bin beş yüz yerinden deldirmiş olsa bile bu sevimli-güzel yüzdeki masum ifadeyi yok etmeyi başaramıyordu.

Fabiola şirkete stajyer olarak ilk geldiği sırada bilgi işlemdeki ayak işlerinde sık sık kullanılırdı. Oraya yaptığı ziyaretler sırasında Jessica ile tanışmış, kendisinden yalnızca iki yaş büyük olan –herkese yirmi beş yaşında olduğunu söylese de aslında yirmi yedi yaşındaydı Fabiola- bu kızın beş yıldır şirkette çalıştığını duyunca epey şaşırmıştı.

Açıkçası Jessica ona kendisinin bir *dahi* olduğunu söylediğinde içten içe onun kendini beğenmiş biri olduğunu düşünmüştü. Ancak daha sonra aralarındaki samimiyeti fark eden resepsiyonist kızlardan biri kendisini uyarıp Jessica’nın gey olduğunu söylemesi üzerine onun belki de kendisini *etkilemek* için öyle övünmüş olabileceğini düşünmüştü.

Her ne kadar meraktan çıldırsa da elbette ki Jessica'ya bunun doğru olup olmadığını sormaya cesaret edememişti. Bunun yerine erkeklerden hoşlandığını belli etmişti. Zaman içerisinde defalarca kanıtlandığı üzere, Jessica *gerçek bir dâhiydi* ve onun ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Bu duruma son vermek için de kendisiyle ilgilenmediğini açık yüreklilikle belirtmişti. Biraz fazla açık yürekli olması, üzerinde durulmaması gereken bir konuydu.

"Tabi ki kalçalarını keseceğim," diyen Jessica edepsiz bir kahkaha attı. "Cinsel kimliğimden utanmamı beklemiyorsun değil mi?"

"Öyle bir şey beklemediğimi sende çok iyi biliyorsun. Bana duygu sömürüsü falan yapmaya kalkma!"

"O zaman kadınların kalçalarına bakmamda ne gibi bir kötülük olduğunu söyleyebilir misin acaba?"

"Senin aklma hiçbir şey gelmiyor mu?"

"Hayır."

"Herkesin sana sapık muamelesi yapmasına ne diyorsun? Satın almadaki zavallı Bayan Sunset'in ödününü koparıyorsun."

"Böyle bir kaniya nasıl kapıldığını merak ettim şimdi."

"Seni her gördüğünde telaşla kaçmasından olabilir belki ha? Ya da kıpkırmızı kesilip terlemeye başlamasından?"

"Bazen o kadar saf oluyorsun ki suratının orta yerine kusasım geliyor," diyen Jessica yüzünü buruşturdu. "O bizim *yakala beni* kodumuz."

"Yakala beni?"

"Bak çekirge, bana göre kadınlar üç gruba ayrılır. Ara beni diyen çaylaklar. Bunlar iki öpüşmeden sonra hayatlarının aşkını bulduklarını zannederler ve kendilerini bulunmaz hint kumaşı ilan ederler. Onlara göre en iyi mal onlardadır. Dünyada onlardan başka çakılacak piliç yoktur..."

"Tanrı aşkına Jessica!"

"Bul beni diyen prensesler," diyerek devam etti Jessica sözü hiç kesilmemiş gibi. "Bunlar dokunulmamış, henüz hiç kimse tarafından keşfedilmemiş hanımefendilerdir. Gel, aklımı başımdan al, beni admı bile bilmediğim zevklere boğ derler. Yakala beni diyenler ise en sevdiklerimdir. *Hayır* demezler. Kalk gidelim diyecek olsan *nereye* diye sormazlar. Bu piliçlere yakaladığın yerde çakarsın olur biter."

"Ve Bayan Sunset son gruba dâhil oluyor öyle mi?" diyen Fabiola, arkadaşına çıldırdığından korkuyormuş gibi bakıyordu.

"Ah! Tam bir panter. İnan bana," derken tatlı anılara dalmış gibi iç geçirmişti.

"Of, şuan Bayan Sunset'in gizli eşcinselliğini ya da cinsel hayatını düşünecek değilim..." dedikten sonra bir an duraksadı. Ve merakına yenilerek sordu. "Ben hangi gruba giriyorum peki? Bul beni grubuna mı?"

"Sen?" diyen Jessica adice kahkahalar atmaya başlamıştı. "Tatlım, sen en masum halinle bile o gruba dâhil olamazsın."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Ne demek olduğu açıkça ortada."

"Hayır, değil! Açıkla!"

"Sen bir *ara beni kızısın* Fabiola. Nerede görsem tanırım. Hemen bağlanıyor olman neyse de karşındakinden de aynı şekilde hissetmesini, senin yaptıklarını yapmasını bekliyorsun. Şimdi bir önem piramidi yap diyecek olsam tereddüt etmeden kendini en tepeye koyarsın."

Fabiola deli gibi itiraz etmek istese de bunu daha sonra da yapabileceğine karar vererek vazgeçti.

Şimdi çok daha önemli bir mesele vardı ve arkadaşının desteğine ihtiyacı vardı. Onu kızdırmamak en hayırlısı olacaktı.

“Şimdilik bu konuyu bir kenara bırakıyorum,” dedi tehditkâr bir şekilde. “Konuşmamız gereken çok daha önemli bir konu var.”

“Ne oldu?” diye soran Jessica da bir anda ciddileşmişti. “Yoksa Nick seni rahatsız etmeye devam mı ediyor?”

Ah, Nick onu yakalayıp *terk ettiği* günden beri kendisini arayıp rahatsız ediyordu. Ama şimdi bunu da düşünmek istemiyordu.

“Hayır, problem yeni patronumuz.”

“Sen de işten çıkarılmaktan korkan şu ahmaklardan biri misin yoksa?” diyen Jessica ilgisini kaybederek sıkıntıyla gözlerini devirdi. “Bunu zilyonuncu duyuşum olacak sanırım.”

Başını iki yana sallayan Fabiola derin bir nefes aldıktan sonra önceki gece aldığı karardan itibaren anlatmaya başladı. Çok ayrıntıya girmeden *dünyasını sarsan* seksten ve sabahki ayrılışından bahsetti. Ve nihayetinde ateşli yabancının kimliğinden...

“Yakala beni kızı olmak için yanlış adamı seçmişsin desene.”

Fabiola arkadaşının sakinliği karşısında hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Kendisi hayatının en büyük ikinci şokunu –birincisi her zaman Nick’in yataktaki hali olacaktı- yaşarken onun hiçbir şey olmamış gibi davranabilmesine inanamıyordu.

“Ne dediğimi anlamadın sanırım Jessica,” dedi üstüne basa basa. “Hayatımm en iyi seksini yaptığım adam patronum çıktı diyorum sana. Üstelik beni gördüğüne hiç mi hiç sevinmeyen, herkesin içinde azarlayan patronum.”

“Adama biraz nefes aldır Fab. Bardan kaldırdığı ateşli piliç çalışanı çıktı. Ne bekliyordun? Herkesin içinde pantolonunu indirip ‘hadi bebeğim, seni bir tur daha bindireceğim’ demesini falan mı yoksa?”

Böyle bir şeyin düşüncesinin bile iğrenç gelmesi gerekmez miydi? Neden bunu sırf hayal etmek bile Fabiola için tüm bedenini harekete geçiren, uyarıcı bir etki yapmıştı?

“Hiç bu açıdan düşünmemiştim,” dedi aklındaki imgeleri kovmak için yumruklarını sıkarak. Pek başarılı olduğu söylenemezdi ya, neyse...

“Tipik bir ara beni kızısın çünkü.”

“Yemin ederim ki bir daha bana öyle seslenirsen canını yakarım Jessica. Hem de ciddi bir şekilde.”

“Bak, inanılmaz korktum!” diyen Jessica sırtıyordu. “Bu arada söylemeyi unuttum. Sam her yerde seni arıyordu.”

“Bunu şimdi mi söylüyorsun?” derken hızla ayağa kalktı.

“Acil bir sorunun olduğunu sanmıştım,” diyerek itiraz etti. “Şişko Sam ofise dönene kadar epey vakit var. Biliyorsun, adam yuvarlanacak olsa, koştuğundan daha hızlı ilerler.”

Bak bu doğrudu işte!

Ama yine de geri dönmesi gerekiyordu. Acil bir şey olmasa Sam onu böyle aramazdı. Arkadaşına havadan bir öpücük yolladıktan sonra içeri girdi. Ofise vardığında Sam onu yanına çağırınca daha oturma fırsatı bulamadığı sandalyesine özlem dolu bir bakış atıp içeri girdi. Yorgun olduğu her halinden belli olan Sam oturup dinlenmek yerine odasında volta atıyordu. Kendi kendine anlamsızca mırıldanışı başka zaman olsa komik gelirdi.

“Beni arıyormuşsun Sam.”

“Sen ne haltlar karıştırıyorsun Fabiola?”

Senelerdir birlikte çalışıyorlardı ve Tanrı biliyor ya, defalarca hata yapıp işleri karıştırmışlığı vardı. Ama böyle zamanlarda bile Sam ona sesini yükselt-

memişti. şimdi ise sesi odada cınılıyordu. Telaşına bir de bunun verdiği şaşkınlık karışınca kekelemekten kendisini alamadı.

"A... Anlamadım."

Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım...

Adam, Michael Stone, büyük patron, her ne haltsa aralarında geçenleri Sam'e anlatmış olamazdı değil mi?

"Bay Stone'un seni neden acilen görmek istediğine dair bir fikrin var mı acaba?"

"Görmek mi?" diye sorarken perişan haldeydi.
"şimdi boku yedim işte..."

"Fabiola!"

"zr dilerim!"

Bu kadar stresliyken ağzından çıkan kelimeleri seçerek konuşmasını nasıl bekliyordu ki bu adam? Genç kız Sam'in ofisinin orta yerinde dururken tırnaklarını kemirmemek, ya da saçlarını ekiştirmemek için kendisini güçlükle tutuyordu.

"Tanrı aşkına Fabiola, ne yaptın?"

"Hiçbir şey yapmadım! Beni neden görmek istediğine dair en küçük bir fikrim bile yok."

Yalan söylediğini anlamamak için tam bir moron olmak gerekirdi. Ancak neyse ki Sam buna dikkat edebilecek durumda değildi.

“Bu iş çok karmaşık Fabiola, anlıyor musun?” Adam adeta bir günde on yıl yaşlanmıştı. “Hepimizin ucundayız. Eğer bir şirketin başındaki adam birden emekliliğe zorlanıp onun yerine büyük patronun oğlu geliyorsa, başımız büyük belada demektir.”

“Anlıyorum.”

“Anlamış gibi görünmüyorsun. Bu kadar insanın işinden bahsediyorum Fabiola. Muhasebe departmanı olarak tek bir çalışanın bile işten çıkması bana ne hissettirir biliyor musun? Başarısızlık!”

“Lütfen sakın ol Sam,” dedi artık ciddi anlamda korkmaya başlamış olan genç kız. “Belki de hiçbir şey yoktur...”

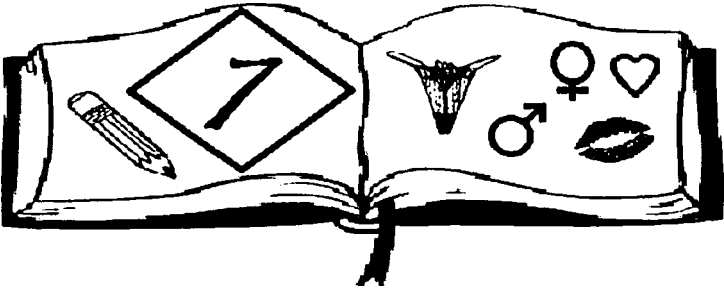
“Neden özellikle seni istedi?”

“Bilmiyorum.”

Ancak elbette biliyordu. Sam kolay kolay bu kadar telaşlanmazdı. Kesinlikle kovulacaktı. Yaptığı hatanın bedelini ödeyecekmiş gibi görünüyordu ama o durumdayken bile hata yaptığını düşünmüyordu işte! Kötü bir şey yapmamıştı ki... Adam ona yanaşmış, ilk adımı o atmıştı.

"En iyisi gidip ne istediğine bakayım," dedi istemeye istemeye.

"Evet, öyle yapsan iyi olacak. Umarım adamı kızdırmamışsındır Fabiola. Yoksa Tanrı yardımcımız olsun."

Fabiola yetmiş ikinci kata geldiğinde asansörden inip, tıkanan kulaklarının normale dönmesini sağlamak için kuvvetli bir şekilde yutkundu. Bir anda bu kadar yükseğe çıkınca basınç yüzünden başı da dönmeye başlamıştı ama umursamadı.

Tüm katta adeta bir ölüm sessizliği hâkimdi. Genç kız buranın sadece holding yöneticisi ve onun sekreterine ayrıldığını biliyordu ama daha önce buraya hiç gelmemişti. Şirkette çok fazla kişinin geldiğini de

sanmıyordu. Kararsız bir şekilde etrafına bakınarak ilerlemeye başladı. Yerdeki halı kaplaması ayak seslerini boğuyor, kendi nefesinden başka bir şey duyamıyordu.

Nihayet daha önce Michael'in yanında gördüğü asistanla karşılaşınca neredeyse sevinç çılgılığı atacaktı. Kadın Fabiola'ya yakın bir kapıdan çıkmış, kendisini görünce korkarak irkilmmişti.

"Afedersiniz, korkutmak istememiştim..." diye mırıldandı isteksizce. "Bay Stone beni görmek istemiş sanırım."

"Beni takip edin."

Kadın ona resmen küçümseyerek bakmıştı ama Fabiola bunu umursamadı. Midesi Michael ile yapacağı görüşme fikriyle kasılırken başka bir şeyle uğraşamayacaktı. Sessizce onu takip ederek, duvarlarında tabloların asılı olduğu, oraya buraya serpiştirilmiş gibi görünse de aslında özenle yerleştirildiği anlaşılan biblolar ve vazoların olduğu koridoru geçip büyük bir kapının önünde durdu.

Kendisine beklemesini işaret eden sarışın afet kapıyı çalıp içeri girdi. Birkaç saniye sonra da geri dönerek Fabiola'ya içeri girmesini işaret etti. Onun istediğini yapan genç kız, arkasından kapanan kapının sesini duyunca kendini bir korku filminin can alıcı

yerindeki aptal sarışınlar gibi hissederek kapıya döndü.

Kahretsin!

Kadının da onlarla birlikte kalacağını sanmış ama yanılmıştı. Bu baş başa bir görüşme olacaktı. Derin bir nefes alarak, yeniden döndü ve patronunun masasına baktı.

Maun ağacından yapılmış, antika gibi duran eski tip bir masanın arkasındaydı. Ah, yüksek arkalıklı deri sandalyesinde otururken inanılmaz heybetli görünüyordu. Bir elinde telefonu tutmuş konuşurken, diğer yandan masanın üzerinde açık duran sayısız dosyanın içinden birini çekip kaşlarını çatarak incelemeye başladı.

Ceketini çıkarmıştı. Bu yüzden yavaşça sayfaları çevirirken beyaz gömleği geniş, kaslı omuzlarını ve üçgenimsi sırtını daha da belirginleştiriyordu. Erkeksi vücudunun kuvvetini, parmaklarının ucunda sıcak, sert tenini hissedişini hatırlayan Fabiola serin odada sıcaklamaya başlamıştı.

Aklını edepsiz düşüncelerden ayırmak için etrafına bakındı. Odanın dekoru çok güzeldi. Koltuklar ve misafir sehpası masayla takımdı. Duvarlarda çok pahalı oldukları her hallerinden belli olan tablolar asılıydı ve pencerelerde ağır ama şık perdeler asılıydı.

Evet, odanın dekoru çok güzeldi. Ama nedense sahibine hiç uymuyordu. Adamı tanımadığını, nelerden hoşlanıp hoşlanmadığını elbette biliyordu ama yine de bu ofisin onun genç ve dinamik hallerine uymadığı kolayca anlaşıyordu.

“Bu işin ciddiyetini anlamalarını sağla Dex, yoksa ben senin yerine yapacağım ve bu hiç hoşuna gitmeyecek!”

Genç adamın telefonu kapattığı an Fabiola için aynı zamanda hem bir rahatlama anıydı hem de korkularının en üst seviyeye çıktığı an. Rahatlamıştı çünkü orada bir aptal gibi dikilip durmaya bir son vermek istiyordu. Korkusu artmıştı çünkü biraz sonra kovulacağına emindi.

“Demek ismin Fabiola...”

Adam kendisine bakmadan konuşmuştu. Hala önündeki dosyayı inceliyor, köşesine not alıyordu.

“Evet,” derken sesindeki gerginliğin tüm odayı doldurduğunu hissetti.

“Önceki gece hakkında söylemek istediğin bir şey var mı?”

“Hayır, yok!” dedikten sonra dayanamayıp devam etti. “Bakın, barda sizinle tanışırken kim oldu-

ğunuzu bilmiyordum. Bilseydim kesinlikle böyle bir şey yapmazdım."

"Öyle mi?" diyen adam ilk kez başını kaldırıp kendisine bakmıştı.

Lanet olasıca, bu kadar yakışıklı görünmek zorunda mıydı?

"Evet!"

"Holdingim ve benim hakkımda bilgi sızdırmak için düşmanlarım tarafından görevlendirilmiş bir casus değil misin yani?"

"Ben?" derken gözlerini kocaman açmış, şaşkm bir çığlık atmıştı. "Casus?"

"Londra'da o kadar eğlence mekânı varken neden benim otelimin olduğu caddedeki barlardan birini, üstelik de benim her gece gittiğimi tercih ettiğini nasıl açıklayacaksın?"

"Bunu elbette özellikle yapmadım..."

"Peki, sabahın köründe otel odamdan bir hırsız gibi kaçmanı nasıl açıklayacaksın?"

Kulaklarına inanamayan Fabiola elinde olmadan masaya doğru hızla ilerledi. Bu arada iki elini içgüdüsel bir şekilde, kendisini korumak istermiş gibi kalbinin üzerine koymuş, yumruk yapmıştı.

"Asla böyle bir şey yapmam Bay Stone, asla! Siz benim ne olduğumu sanıyorsunuz? Tek yaptığım biraz eğlenmektir. Sizin orada olduğunuzu bilmiyordum bile. Üstelik sizi tanı mıyordum."

"Ah, masumu oynayacaksın öyle mi?"

"Bir şey oynadığım yok ki! Ben bir sokak çetesinin lideriyle seviştiğimi sanırken patronum çıkmasının nasıl bir şok olduğuna dair en küçük bir fikriniz var mı?"

"Çete lideri mi?"

"Ne düşünmemi bekliyordunuz ki? Vücudunuzun neredeyse *her yeri* dövmelele kaplı. Kahretsin! Asıl sizin iki haliniz arasında dağlar kadar fark varken nasıl olur da casus olduğumu düşünürsünüz?"

"Aslında düşünmüyorum," derken adamın ses tonu alaycıydı.

Kendisiyle dalga geçiyordu!

Yaşadığı bu farkındalık anı kulaklarının uğuldamasına sebep oldu. Uzanıp, adamın alnından geriye doğru taradığı düzgün saçlarını yolmamak için kendisiyle ciddi bir mücadele vermesi gerekmişti.

Az da olsa sakinleştiğini hissedince, durduğu yeri de fark edebildi. Odamın içinde adeta depara

kalkmış, genç adamın masasının arkasına geçmişti. Ona ne kadar yakını durduğunu görünce aklı başına gelir gibi oldu. Bir adım geri çekilerek uzaklaşmaya çalıştı.

Ancak bileğine yapışan el onun bu hareketini engelledi. Kolunu çekmeye çalıştığında ise Michael hızla ayağa kalkmış, iri bedeni karşısında cesareti kırılan Fabiola yine geriye çekilmeye çalışmıştı. Bunun üzerine genç adam onun bileğindeki güçlü tutuşunu biraz gevşeterek rahatlamasını sağladıktan sonra hızla kendisine çekip masa ve kendi bedeni arasında sıkışmama sebep oldu.

Fabiola derin bir nefes aldı ancak bu bir hataydı. Burnuna genç adamın erkeksi kokusu dolmuş, bedenini kavururken aklına önceki gecenin hatıralarını getirmişti. Öleceğini bilse bu kokuyu içinde saklamak istiyor, nefesini tutmuş adamın hamlesini bekliyordu. Ancak hiçbir şey olmayınca elinde olmadan inleyerek nefesini verdi.

“Ne yapıyorsunuz?” diye sorarken sesinden sızan umut muydu?

“Ne yapmamı istersin?”

Tüm güdülerini oradan kaçıp gitmesini haykırsa da bunu yapmadı genç kız. Bunun yerine güçlükle yutkunarak Michael’in gözlerine baktı. Adam yakının-

daydı, fazla yakınında... Sıcaklığını hissedebiliyor, parmakları dokunma ihtiyacıyla karıncalanıyordu. Yüzü yavaşça kızarıırken vücudunun aşırı derecede hassaslaştığını hissediyordu.

Onun bu halini fark eden Michael'in gözlerinde bir ışık belirdi. Önce hafifçe eğilerek gözlerinin aynı hızaya gelmesini sağladı. Sonrasında ise yavaşça geri çekildi. Yüzüne aşağılayan bir ifade yerleştirerek gülümsedi.

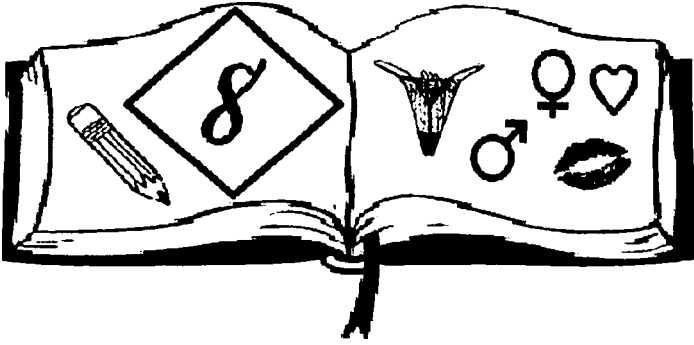
"Her zaman bu kadar hazır mısındır?"

İçindeki edepsiz kaltak ona *evet balım* diye cevap vermek istese de aklı başında olan kısmına kulak verip sessiz kaldı. İşleri daha çok sarpa sardırarak bir şey varsa o da bedeninin vereceği kararlara boyun eğmek olurdu. Evet, kesinlikle mantığıyla hareket etmiyordu. Ancak yine de gözlerinin adamın o seksi dudaklarına kaymasına engel olamadı.

Bu patronunun ondan daha çok uzaklaşmasına sebep oldu. Şimdi apaçık görülen bir soğukluk vardı üzerinde. Genç adamın artık kendisini tutmadığını fark edince masaya yaslanmaya devam ediyor olaktan utanarak doğruldu.

Ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilemiyordu. Ama Michael'in böyle bir kaygısı yokmuş gibi görünüyordu.

“Herhangi bir dedikodu yaydığını duyarsam seni kovarım. Bir daha benim bulunduğum ortamlarda bulunmamaya özen gösterirsen senin için en hayırlısı olur. Patronunla yatmanın sana hiçbir avantaj sağlamayacağını göstereceğime inanıyorum. Ne dersin?”

Aynı gün içinde ikinci kez yangın merdivenlerinin yolunu tutan Jessica, Fabiola'nın bu kez nasıl bir sorunu olduğunu merak ediyordu. Bazen fazla gergin olsa da böyle konularda hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmıyordu onu. Her zaman başını sokacak bir bela buluyordu. Bu Fabiola için kötü, dünyanın geri kalanı için ise eğlenceliydi.

"Hadi, dökül bakalım..." dedi arkadaşının yanına otururken. "Umarım bu sefer daha heyecanlı bir şeyler vardır Fab. Sabahki gibi saçma sapan kaygılar olmasın lütfen."

"Hayatımın alt üst olmasını biraz olsun umursayacak mısın acaba?" diye sorarken Fabiola burnundan soluyordu.

"Umursamasam burada olmazdım. Bunu sende çok iyi biliyorsun."

Bir süre sessizce oturdular. Jessica onu acele ettirmek istemese de öğle arası bitmek üzereydi ve saçma sapan bir bilgisayar programına takılıp kaldığı için yemek yeme fırsatı bulamamıştı. Tabi, birkaç satır yazılımın yan yana getirilmesine program demek doğrusa...

Nihayet Fabiola çekingen bir şekilde konuşmaya başladı. Patronla olan konuşmalarını, ona kendisini nasıl hissettirdiğini en küçük ayrıntısına kadar anlatırken sanki giderek içinde bulundukları andan kopuyordu.

"Adam bana bir pislikmişim gibi davrandı Jess," diyen Fabiola'nın sesi çok üzgün çıkıyordu.

"Anlamadım?"

“Bana ayağının altındaki bir solucanmışım gibi baktı. En son ne zaman bu kadar utandığımı hatırlamakta bile güçlük çekiyorum.”

“Buna nasıl cesaret eder?” diyen Jessica sinirden kulaklarının uğuldadığını hissediyordu.

Hayatı boyunca arkadaş edinme konusunda büyük problemler yaşamıştı. Yaşıtlarından daha zeki olması her zaman aralarında bir mesafe olmasına sebep olmuş, cinsel tercihini fark ettiğinde ise bu mesafe bir uçuruma dönüşmüştü. Kızlar ona sanki her an üzerlerine atlayacakmış gibi bakıyor, böyle bakmayanlar ise yeni heyecanların peşine düşmüş sürtükler oluyordu.

Erkekler ise apayrı bir konuydu. Onu daima kendilerine rakip olarak görüyor, ayağını kaydırmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Belki bir erkek tarafından becerilebilir olsa bu kadar düşmanca davranmazlardı ancak tıpkı kendileri gibi kadınları beceriyor olması zorlarına gidiyordu.

Fabiola onun hayatındaki ilk ve tek dostuydu. Çoğu zaman onunla ailesinden bile daha fazla ilgileniyor, bir sıkıntı yaşayacak olsa ya da sıklıkla olduğu gibi başını derde soktuğunda onun için hazır bekliyordu.

“Sanırım bende bir sorun var Jess,” diyen Fabiola inanılmaz kırılgan görünüyordu. “Benimle yattıktan sonra karakteri değişmeyen tek bir kişi bile olmadı. Bekâretimi verdiğim Paul piçi tüm kasabada dedikodumu yapmış, beni herkese rezil etmişti. Sonra Nick, adam benimle nişanlanmadan önce sosyetenin en azılı çapkınıydı. Benimle tanıştıktan sonra gey oldu. İçerideki pislikten bahsetmek bile istemiyorum.”

“Bence tam bir drama kraliçesisin.”

“Ciddiyim Jess... Benimle yatan herkes benden tiksiniyor. Kesin lanetlendim...”

“Böyle aptalca şeyler düşünmeni yasaklıyorum Fab!” diyen Jessica’nın sesi çok sert çıkmıştı.

“Elimde değil...”

“Ne yaptı da seni böyle hissettirdi?”

“Söyledim ya... Bana bir böcekmişim gibi davrandı.”

“O pisliği öldüreceğim,” diyen Jessica hızla ayağa kalktı.

“Sakin bir şey yapmaya kalkma Jess,” dedi Fabiola telaşla onun elini yakalayarak.

Arkadaşının elini sıkan Jessica hızla dönüp binaya girdi. Arkasından seslenen Fabiola’yı umursa-

madan asansöre bindi. Mevki sahibi olduğu için kendisini bir şey sanan o ahmağa gününü gösterecekti. Asansör kapıları yetmiş ikinci katta açılınca öfkeyle etrafına bakındı. Buraya defalarca geldiğinden, odanın yerini çok iyi biliyordu.

“Bir şey mi arıyorsunuz?”

Birden karşısında biten sarışm pilice ters bir şekilde bakan Jessica onu kendisine yaklaşmaması için uyarıyordu adeta. Ama kadmm bunu anlamaya niyeti yokmuş gibi görünüyordu. Kollarını komik bir şekilde iki yana açarak geçmesini engellemeye çalıştı.

“Ne istediğinizi söylemeden daha ileri gide-
mezsiniz.”

Jessica şaşkınlıkla kadmm kendisinden epey uzun olduğunu fark etti. Ayağmda yüksek topuklu ayakkabılar vardı ama bunlar olmasa bile en azından kendisiyle aynı boyda olduğu anlaşılıyordu. Boyunun uzunluğunu fark edince, zarif takımm içindeki ince belini, iri göğüslerini de fark etmesi uzun sürmedi.

“Yolumdan çekil,” derken gözlerinin kısıldığını hissediyordu.

“Hiç sanmıyorum.”

“Gerçekten ayağmda on santimlik ayakkabılar varken üzerime yürüdüğünde korkup geri çekileceği-

mi mi düşünüyorsun? Bunun bir köpek dövüşü olmadığının farkındasm değil mi? Daha iri görünen daha güçlü olacak diye bir şey yok. Yok, kavga için değil de başka bir amaçla bu kadar yakınımına sokulduysan söylemem gerekir ki, bu kadar uzun boy benim zevkime göre bile fazla.”

Lanet kaltak fazla güzeldi.

Sarı saçlarının çevirdiği kalp şeklindeki yüzü pürüzsüz, gözleri kocamandı. Küçük bir burnu, genişçe bir ağzı vardı. Ama asıl etkileyici olan güzelliği değildi. Hayır, asıl etkileyici olan, kedi gözü gibi çekik gözlerindeki yırtıcı ifadeydi.

“Ne istediğinizi söylerseniz iyi olur,” derken kedi gözleri kısılmış, seksi dudaklarının aşağılayıcı bir tavırla kıvrılmıştı. “Yoksa güvenliği çağırırım.”

“Sanırım altımda kıvrınmanı istiyorum,” dedi Jessica arsızca sırıtarak. “Ya da *gelmene* izin veremem için yalvarmanı...”

Sarışın pilicin bu sözler karşısında sarsılıp şok olmasını bekliyor olsaydı, avucunu yalamış olurdu. Ama zaten bunu kesinlikle beklemiyordu. İçgüdüleri ona bu afeti şaşırtmanın pek kolay olmayacağını söylüyordu. Kolay olmasını istediği de yoktu zaten. Zoru her zaman sevmişti.

“Üzgünüm,” derken hiç de üzgün görünmüyordu. Aksine gözlerinde umursamaz bir bakış vardı. “Kız takımı için oynasaydım bile senin gibi bir düşkünün altına yatmazdım.”

Lezbiyenliği bu kadar farklı ifade edip birde üzerine kendisine hakaret etmesi, Jessica’nın kahkaha atmasına sebep olmuştu. Tam da bu düşkünün altına yattığında söylediği bu sözleri ona hatırlatmak için aklına not etti.

“Jess?”

Sarışmın arkasındaki kapının açıldığını görmemiş olan Jessica, şaşkınlıkla kendisine seslenen Michael’in sesini duyunca bakışlarını isteksizce ona çevirdi.

“Bay Stone, bu bayanı tanıyor musunuz?”

Bayan derken sesinden sızan tiksinti *bu bayan* hakkında ne düşündüğünü açıkça anlatıyordu. Ama buna takılmadı genç kız. Her ne kadar kızgın olsa da Michael’i özlemişti. Sarışmın yanından geçerek, kendisi için açılmış kolların arasına girdi. Kız gibi hissetmekten rahatsız olmadığı tek yer burasıydı.

Bir süre öyle sarılmış bir halde kaldıktan sonra ilk çekilen Jessica oldu. Kendilerine şaşkınlıkla bakan sarışına yaramazca göz kırptıktan sonra Michael’in

elinden tutarak odaya girdi. Sonra da kapıyı arkalarından kapattı.

“Lanet olsun Jess. Seni çok özlemişim,” diyen Michael ona yeniden sarılınca Jessica da ona aynı şekilde karşılık verdi.

O da Michael’i çok özlemişti. En son görüşmelerinin üzerinden beş yıldan fazla zaman geçmişti. Elbette sık sık telefonla konuşmuşlardı ancak nedense bu özlemlerini daha da arttırmaktan başka bir işe yaramamıştı.

Nihayet birbirlerinden kopabildiklerinde Michael sekreterini arayarak kahve getirmesini ve telefon bağlamamasını söyledi. Daha sonra da gelip ikili koltukta oturan Jessica’nın yanına kuruldu. Sekreter kahvelerini verirken kedi gözlerini kısarak onların samimi hallerine ters ters bakınca Jessica iyice keyiflendiğini hissetti.

“Şu afet kim?”

“Sekreterim.”

“O kadarını anladık farecik♥, ismi ne demek istiyorum.”

♥ Mickey: Michael ismine, başrolünde bir farenin olduğu ünlü bir Disney yapımı üzerinden gönderme yapılmış.

"Andrea. Çok iyi bir sekreter ama kesinlikle sadece sekreter olmakla ilgilenmiyor."

"Sana asılıyor mu yoksa?"

Jessica bunu sorarken kaşlarının çatılmaması için çabalamak zorunda kalmıştı.

"Asılmak çok masum bir tabir bence," dedi Michael sıkıntılı bir şekilde. "Mükemmel bir çalışan olmasına rağmen sanırım işine son vermem gerekecek."

"Sakin böyle bir şey yapma," diyen Jessica işte şimdi kaşlarını çatıyordu.

"Ne dediğimi duymuyor musun Jess? Kadınlardan hoşlanmadığından yüzde yüz eminim. Peşinde koşarak vaktini boşa harcamış olursun."

"Vaktimi nasıl harcayacağıma bırak da ben karar vereyim," dedi Jessica itiraz kabul etmez bir şekilde. "Üstelik seninle konuşmam gereken daha önemli bir iş var."

"Öyle mi?"

"Evet!"

"Ne hakkında?"

"Hayattaki tek dostum hakkında."

“Bunun ben olduğumu sanıyordun,” derken genç adamın kaşları havalanmıştı.

“Burada ciddi bir şeyden bahsediyorum Michael. Şirketin başına paldır küldür geçmeni hiç sıkıntı etmediğimi biliyorsun. Ama buraya gelip en yakın arkadaşımın kalbini kırmana izin verecek değilim.”

“Bir dakika,” dedi Michael şaşkın bir şekilde. “Sen ciddisin.”

“Elbette ciddiym!”

“Peki, bu çok yakın arkadaşının kalbini nasıl kırmışım acaba? Günaydın ya da iyi çalışmalar diyerek mi? Tanrı aşkına daha şirkete gireli kaç saat oldu?”

“Fabiola Tubio’dan bahsediyorum Michael.”

Fabiola’nın adı geçince Michael bir anda gerginleşti.

“O kadınla aramızda geçenleri biliyor musun?”

“Bilmesem burada olmazdım değil mi? Ne cesaretle onu öylesine incitirsin?”

“Hiçbir şey bildiğin yok!”

“Öyle mi? Aydınlat beni o zaman.”

“Çalışanlarımla böyle münasebetlerde bulunmam Jess sen bunu en iyi bilenlerdensin. Beni baştan çıkarıp ayrıcalık kazanmaya çalışanlara ise hiç tahammülüm yoktur.”

“Amacı seni baştan çıkarmaktı zaten. Ama sen olduğun için değil.”

“Hiçbir bok anlamadım.”

“Bak, Fabiola çok kötü bir ayrılık yaşadı ve kendini harap etmemesi için biraz eğlenmesi gerekiyordu. Bu konuda onu teşvik eden de benim...”

“Şimdi de teselli aracı oldum öyle mi?” derken Michael’in burnundan soluduğu açıkça anlaşıyordu.

“Lanet olsun Michael, kızın üç yıllık nişanlısı gey çıktı!”

Bu cümle odada adeta yankılandı. Jessica sonunda onun ilgisini çektiğini anlamıştı. Genç adamın koyu renk gözleri kısılmış, düşünceli bir hal almıştı.

“Fabiola onu kendi yatak odalarında başka bir adamla basmamış olsaydı, şu anda muhtemelen balayı izninde olurdu.”

“Yıkıcı bir durum olmalı,” dedi düşünceli bir şekilde.

"Tahmin bile edemezsin. O kadar üzüldü ki, onun dışarı çıkması ve biraz eğlenmesi için hayatım boyunca dökmediğim kadar dil döktüm. Zavallı kız şehrin kötü cadısı tarafından lanetlenmiş olmalı ki sana rastlamış."

"Sağ ol," diyen Michael ona ters bir bakış attı. "Nereden bilebilirdim?"

"Onu sana tuzak kurmakla suçlaman neredeyse gülmekten yarılmama sebep oluyordu bu arada," diyen genç kızın sesinden alay damlıyordu. "Ben bile nerede kaldığını bilmiyordum. Bu arada, benim yerime o kokuşmuş George ile takıldığını unuttuğumu da sanma."

"Fabiola için gerçekten kötü bir durum. Ama yapabileceğim bir şey yok," dedi son cümlesini duymazdan gelen Michael.

"Emin misin?"

"Evet."

"O zaman yanılıyorsun. Kızı karşına alıp özür dileyebilir, tam bir pislik olduğunu söyleyebilirsin..."

"Jessica!"

"Ya da yine karşıma alıp bu hatanı telafi edebilirsin."

"Anlamadım?"

"Anlamayacak ne var? Karşına, altına, üstüne... Nerede olduğu umurumda değil. Umurumda olan şey, yıkıp geçtiğin öz güvenini yeniden kazanmasına yardım etmen."

"Sen aklını kaçırmışsın," derken itirazının pek de kuvvetli olduğu söylenemezdi.

"Tanrı aşkına Michael, bana bu iyiliği borçlusun. Nişanlısından sonra bir darbe de sen indirdin. Arkadaşımın acı çekmesine göz yumacak değilim. Hem senin için de eğlenceli olur. O çok güzel bir kız."

"Güzel olduğunu biliyorum Jess," dedi Michael isteksizce. "Ama yapamam. Başımda bir sürü bela var zaten."

"Ne gibi? Tıkır tıkır işleyen bir şirketi yönetmek mi?"

"Senin tıkır tıkır işliyor dediğin şirketin ne kadar zarar ettiğine dair bir fikrin var mı?"

"Bunun kısa vadeli bir problem olduğunu ikimiz de biliyoruz. Altından kalkamayacağın hiçbir şey yoktur senin."

"Şimdi de yalakalık ha?"

"Belki," derken sırtıyordu Jessica. "Hem sen bunu yaparsan bu iyiliğini karşılıksız bırakacağımı sanma."

"Karşılık mı?"

"Evet. Hem de büyük bir karşılık."

"Neden alacağım cevaptan korktuğum halde sormam gerektiğini hissediyorum?"

"Çünkü beni tanıyorsun ve ne kadar zeki olduğumu biliyorsun," diyen Jessica keyifle arkasına yaslandı. "Tanrım, neden kendime zeki deyip haksızlık ediyorum ki? Ben elinde belgesi olan bir dâhiyim."

"Bu faslı atlayabileceğimizi düşünmem benim hatamdı..."

"Aynen öyle," dedi genç kız omuz silkerek. "Hadi anlaşalım. Eğer sen Fabiola konusunda bana yardım edersen, ben de Andrea konusunda sana yardım ederim."

"Andrea mı?"

"Sana nasıl baktığını gördüm. Ayaklı bir çek defteriymişsin gibi..."

"Aslında Andrea çok iyi biridir," dedi Michael dalgınca.

“Evet, ama ilgini çekmiyor.”

“Haklısın, çekmiyor.”

“Pekâlâ, ne diyorsun bakalım? Ben Andrea’yı kapıyorum sende Fabiola’yı. İşleri biraz karıştırıp eğleniriz.”

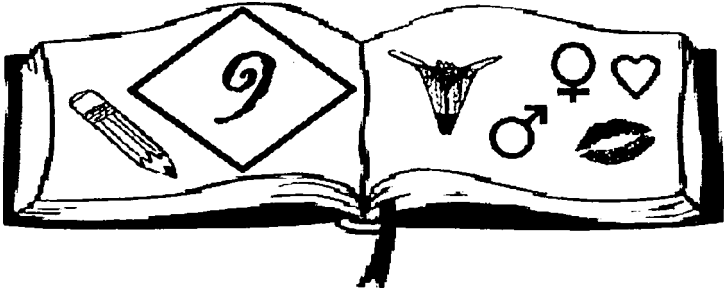
“Bu hiç adil bir anlaşma değil,” derken gülümsemesinden fikri şimdiden değerlendirmeye başladığı anlaşılıyordu.

“Elbette adil değil. Rakibin benim en nihayetinde, lütfen.”

Michael ona sevecen bir şekilde bakarken Jessica da karşılık olarak gülümsedi. O anda aralarındaki bağın kuvveti adeta çıplak gözle görülecek kadar ortadaydı...

“Bazen ikimizi *kardeş* olarak yarattığı için Tanrının inanılmaz derecede kuvvetli bir mizah anlayışı olduğunu düşünüyorum.”

“Bende *kardeşim*, bende...”

Ertesi gün işe gitmek işkenceden farksızdı. Fabiola kendisine ne olduğunu bilmiyordu. Nick'in ihanetini öğrendikten sonra bile bu kadar hayattan kopmamıştı. Kendini içi boş, kimsesiz ve *gereksiz* hissediyordu. Hayatının amacını kaybetmiş ve bir daha bulması da imkânsızmış gibi...

Önceki gün Jessica yanından öfkeyle ayrıldığından beri onu görememiş olması için huzursuzlukla dolmasına sebep oluyordu. Defalarca aradığı halde

telefonuna cevap vermemişti. Nihayet cevap verdiğinde ise arka plandaki gürültülü müzik ve konuşurken dilinin dolanmasından onun kendisini eğlenceye vermiş olduğunu anlamıştı.

İşine başlamadan önce Jessica'yı görmek için bilgi işlem departmanına uğradı. Ancak yerinde değildi. Sorduğu çalışanlardan hiç biri de nerede olduğunu bilmiyordu. İyice huysuzlanan Fabiola, kendini sabah uyandığında hissettiğinden bile kötü hissediyordu. Ya onun yüzünden Jessica'yı kovmuşlarsa? Fabiola kendini asla affetmezdi. Arkadaşını aramayı denedi ancak telefonu kapalıydı. Son çare olarak öğlen arasında evine uğramayı aklına not etti.

Muhasebe departmanına girdiğinde, ortalıkta her zamankinden farklı bir telaş görerek kaşlarını çatı. Herkesin masasının üstü evraklar ve dosyalarla kaplıydı. Genç kız çantasını kendi bölmesine bıraktıktan sonra merakla John'un yanına gitti.

"Neler oluyor?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Herkes neden burada? Mesai saati başlayalı beş dakika bile olmadı."

Herkes muhasebecilerin aşırı düzenli, sorumluluk sahibi insanlar olduğunu düşünse de aslında bu tam bir yalandı. Müşteri dosyalarını eksiksiz tutuyor olabilir ya da vergi bildirimlerini zamanında yapıyor olabilirlerdi ancak diğer şeyler söz konusu olduğunda

hiç de o kadar titiz değillerdi. Genelde işe en erken gelenlerden biri olmasına rağmen Fabiola geç kalıp kalmadığını pek umursamazdı. Bu sadece alışkanlıktan kaynaklanan bir şeydi.

“Bay Stone burada olduğu için herkes işe dört elle sarılmaya başladı,” diyen John kaşlarını çatmıştı. “Beni lafa tutmayı bırak Fabiola. Bu makbuzları düzenlemeyi aylardır erteleyip durduğum için şu an kelimenin tam anlamıyla götümünden ter akıtıyorum.”

“Ah, kapa çeneni!” diyen Fabiola yüzünü buruşturdu. Gözünün önünde ter damlatan irice bir kış görüntüsü belirmişti elinde olmadan.

“Sam gelir gelmez onu görmeni istemişti. Yanına uğra istersen.”

“Sam’in beni görmek istemediği bir gün görecek miyim acaba?” derken sıkıntılı bir nefes aldı genç kız.

Bu sefer nasıl bir kabahat işlemiş olabileceğini merak ederek Sam’in odasına girdiğinde onu bir sürpriz bekliyordu. Son günlerde adet edindiği üzere surat asmıyor, aksine gülümsüyordu Sam.

Kendini bunun aksine hazırlamış olan Fabiola kapıda kararsızca duraksadı.

"Fabiola! Neden orada dikiliyorsun? İçeri girsene."

"Şey... Günaydın Sam." Sonunda adamı çıldırtmayı başarmıştı anlaşılan.

"Sana da günaydın. Ne kadar güzel bir gün değil mi?"

Fabiola geniş pencerelerden Londra semalarına baktı. Yağmur yüklü bulutlar günün ışımasına bile izin vermemişken nasıl güzel bir gün olabilirdi ki? Ama tabi ki bunu ona söyleyecek hali yoktu. Adamın keyifli olması çok daha iyiydi.

"Evet öyle," dedi gülümsemeye çalışarak.

"Bu sabah yetmiş ikinci kattan bir telefon aldım," derken keyifle sırıttı. "Bil bakalım Bay Stone benden ne istedi?"

Beni kovmanı mı?

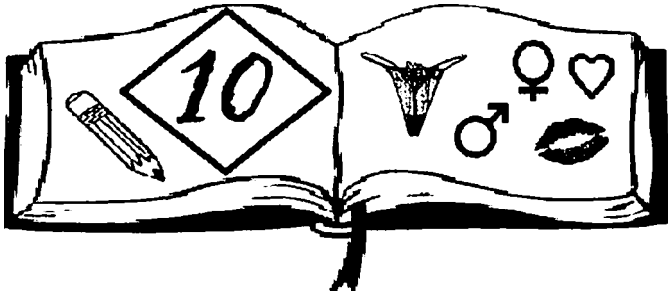
"Tahmin edemiyorum," diyen Fabiola bir yandan da aklına gelen ihtimale karşılık kendisini hazırlamaya çalışıyordu.

"Yetmiş ikinci katta kendisine yardım edecek bir muhasebeci..."

Tepki vermesini bekleyen Sam'a bakarken şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı genç kız. Kovulmadığı için

sevinmeli miydi, üzülmeli miydi bilemiyordu. Çünkü Tanrı yardımcısı olsun, bunu takip edecek şeyin ne olduğunu tahmin edebiliyordu.

“Bende seni önerdim.”

Etrafındaki karmaşaya kaşlarını çatarak bakan Andrea halinden hiç memnun değildi. Tüm kat işgal altındaydı. Etrafta masa ve sandalye, dosya dolapları, çöp kutuları taşıyan işçilerle kucaklarında karton koli-ler bulunan takım elbiseliler tam bir kaos ortamı oluşturmuştu.

“Pardon, Bay Stone beni burada çalışmam için istemiş de...”

Kendisinden kısa kadına öldürücü bakışlar atan Andrea boyunun avantajını kullanarak kadının üzerine doğru yürüdü.

“Kendinizi dünyanın en iyi ve tek çalışanı gibi hissettiğinizden eminim ama şu duvarın önünde dizilmiş olan herkes sizinle aynı durumda. Oraya gidip bekleyin.”

Kadının süklüm püklüm hali tatminkâr bir duygunun içine yayılmasına sebep oldu. Ufak tefek, narin görünümlü bir kadındı. Kendisinden küçükmüş gibi dursa da öyle olmadığı sarıya boyanmış saçlarının dibindeki beyazlıklardan belli oluyordu.

Bunu düşünmek Andrea’ya kendi beyaz saçlarını hatırlattı. Otuz beş yaşındaydı yani çok fazla beyazlamamıştı ama hızı canını sıkıyordu. Yaşadığı stres dolu hayatın etkisinin büyük olduğunu bilse de bir türlü kendisini rahatlatamıyordu. Her şeyi kafasına takıyor, en küçük şeyden etkileniyordu.

Bunda şaşılacak bir şey yoktu elbette. Şiddet gördüğü kocasından tam olarak boşanabilmesi tam dört yılını almış, bu süre içerisinde küçük kızıyla birlikte korkunun en saf halini yaşamışlardı. Çok iyi bir iş olduğu için iş bırakması söz konusu bile olamayacağından, aynı şehirde sürekli farklı mahallelere taşınarak izini kaybettirmeye çalışmıştı. Ancak elbette iş

yerinin adresi belliydi ve hastalıklı kocası Gus'ın tek yapması gereken iş çıkışına kadar beklemek oluyordu.

Ah, hayır. Hastalığı bedenlen değil, zihinseldi. Kendisini ısrarla swinger ♡ partilere götürmeye çalışır, genç kadın reddettiğinde ise onu döverdi. Gerçekten severek evlendiği bir adamın nasıl olup da böylesine değiştiğine bir türlü akıl erdirememiş bu yüzden düzelebileceği umuduyla elinden geleni yapmıştı Andrea. Ama hiçbir şey düzelmemişti.

Nihayet cesaret ederek açtığı boşanma davası uzadıkça uzamış bu süreçte hem kendisi hem de kızı Ruby fazlasıyla yıpranmışlardı. Boşanma sonuçlandıktan sonra bile Gus'tan kurtulamamıştı. Artık dayanamayacağını düşündüğü bir anda ise Londra işi çıkmıştı. Farklı bir ülkeye gelmenin zorlukları genç kadının umurunda bile olmamış, nihayet kurtulduğu için defalarca mutluluktan ağlamıştı...

Masa taşıyan işçilerden biri kendisine çarptığında daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Bu karışıklığın sebebi olan ve henüz işe teşrif etmemiş Michael'i düşününce yeniden sinirlendiğini hissetti. Birden bire yönetici katının neredeyse hiç kullanılmıyor olmasının

♡ Swinger: Kelime anlamı olarak hızlı yaşam manasına gelse de, aslında evli çiftlerin birbirleriyle eşlerini değiştirdiği ya da bir eşin diğerini başka biriyle ilişkiye girerken izlediği bir çeşit grup seks manasında kullanılıyor.

dan rahatsızlık duymaya başlamış, her bölümden özellikle seçilmiş birinin aylarca sürecek olan kontrollerin süresinin en az yarıya inmesine yardımda bulunacağına karar vermişti.

Aslında Andrea onun tüm bunları neden yaptığını çok iyi biliyordu. Kendisi ile baş başa kalmaktan çekiniyor, bazen sert tepkiler veriyordu. Ama kendisinden kurtulabileceğini sanıyorsa sandığı kadar akıllı olmadığı anlaşıldı.

Andrea onun ne görüntüsünde ne de cinsel cazibesindeydi. Tanrı biliyordu ya, Gus gibi bir adamla geçirdiği evlilik hayatından sonra cinsellikten soğumuş, adeta nefret etmişti. Onun asıl derdi kızının geleceğiydi. Yaşı ilerlese de henüz çok güzeldi. İsteddiği erkeği avucunun içine alabilecek kadar da cazibeli... Ancak işi dolayısıyla ne kimseyle tanışabiliyor ne de iş yerinde doğru dürüst birine rastlıyordu.

Michael'i daha ilk gördüğünde gözüne kestirmişti. Kendisinden genç ve fazlasıyla sert bir adamdı ama bu da sorun değildi. Kızının geleceğini garanti altına aldığı sürece hiçbir şeyin önemi yoktu. Maddi olarak sırtını dayayabileceği birine ihtiyacı vardı.

"Günaydın prenses!"

Sesin geldiği yöne dönen Andrea karşısında Jessica'yı buldu. Eşcinsel birinin kendisine ilk yanaş-

ması değildi bu, son olacağını da sanmıyordu. Ama bu kadında onu huzursuz eden bir şeyler vardı.

“Bu karışıklığın sebebini biliyor olman mümkün mü acaba?” diye sorarken kollarını göğsünde kavuşturdu. “Nedense Bay Stone seninle konuştuğuktan sonra bir anda değişiverdi.”

“Şöyle ayağını sert sert yere vurmuyor musun... Bir gün sırf bunu yaparak orgazm olmama sebep olacaksın.”

Andrea hayatı boyunca o kadar çok şey yaşamıştı ki, kendisini şaşırtacak şeylerin aşırı derecede absürt olması gerekirdi. Uzaklıkların dünyayı ele geçirmesi gibi... Kendisine yapılan cinsellik imalarına karşılık ise kılını bile kıpırdatmazdı. Ama duydukları karşısında kulaklarına kadar kızardığını hissetti.

Neler oluyor?

“Üzücü olan ne biliyor musun?” derken yaşadığı şoku atlatmak için neredeyse bağırıyordu. “İğrençleşmek için hiçbir şey yapmana gerek olmuyor. Kendin olman yetiyor.”

“Bende üzücü bir şeyler görüyorum,” diyen Jessica hiç de alınmışa benzemiyordu. “Kendini yakala beni kızı göstersen de aslında su katılmamış bir bul

beni kızısın prenses. İnsanın olmadığı biri gibi görünmeye çalışmasından daha üzücü bir şey olamaz.”

“Sen neler saçmalıyorsun?”

Jessica onun sorusuna yanıt vermek yerine dönüp uzaklaşmıştı. Bu Andrea için kabul edilemezdi. Pek anlaşılmıyor gibi dursa da ona hakaret ettiğine emindi ve bunu ödetmeden çekip gitmesine asla izin vermeyecekti. Neredeyse koşar adımlarla arkasından giderek tam asansörün kapıları kapanmak üzereyken kendisini kabine attı.

“Bir tartışmanın ortasında korkak bir sıçan gibi saklanamazsın!” derken onun sırttan yüzüne sıktığı yumruklarından birini geçirmemek için kendisiyle mücadele ediyordu.

“Öylesine tahmin edilebilirsin ki,” diyen Jessica sırtarak büyük asansör kabininde Andrea’ya doğru bir adım attı. “Peşimden gelip açıklama isteyeceğini biliyordum.”

“O zaman istediğim şeyi almadan hiçbir yere gitmeyeceğimi de bilsen iyi olur.”

“Böyle söyleyince... Belki de istediğin şeyi hiç vermemeliyim. Böylece gitmene de gerek kalmaz.”

Asansör çok hafif bir şekilde harekete geçti. İşte o zaman Andrea hareket etmediklerini fark etti. Jessica

herhangi bir kadın düğmesine basmamıştı. Onun kendisine biraz daha yaklaştığını görünce elinde olmadan geriye çekilmeye çalıştı. Ancak Jessica ona değil, asansörü durduracak olan düğmeye uzanıyordu.

"Sana ilgilenmediğimi söylediğim halde bana seks ima etmekten vazgeç," diyerek bu zayıflığını kapatmaya çalıştı Andrea. "Midemi bulandırıyor sun."

"Sana yapmayı planladığım şeyler düşünülürse bu kadar hassas olman büyük sıkıntı."

Lanet olası kadın o kadar yakınına gelmişti ki, nefesi saçlarını havalandırıyordu. Andrea'nın kaçacak yeri yoktu ve olsaydı bile kaçmazdı. Bir kere zayıflık belirtisi göstermişti. İkincisine hiç niyeti yoktu.

"Gerçekten sıkılmaya başladım. Hayırdan anlamıyor musun?"

"Hayır diyen kişi, topuklu ayakkabılardan hoşlanmadığımı öğrenince onları giymekten vazgeçiyorsa, pek de anladığım söylenemez."

Bunu farkında bile olmadan yapmıştı. O gün canı topuklu ayakkabı giymek istememişti. Evden çıkmadan önce düz tabanlı bir çift pabucu ayağına geçirmiş, bunu neden yaptığını ise ancak arabaya bindiğinde fark etmişti. Ancak işe gitmeden önce kızını

kreşe bırakması gerektiğinden geri dönüp değiştirememişti de. Şimdi ise yakalanmıştı işte...

Yakalanmış olmanın mahcubiyetini iliklerine kadar hissedenden Andrea, kendisiyle neredeyse aynı boyda olan Jessica'nın güzel yüzüne baktı. Tanrı aşkına... Hayatı boyunca bir kere bile hemcinslerine ilgi duymamıştı. Lisedeyken erkeklerin iyi öpüşen kızlardan ne kadar etkilendiklerini öğrendiklerinde en yakın arkadaşıyla pratik yapmak için defalarca öpüşmüşlüğü vardı ama bunu her zaman tatsız, ruhsuz bulmuştu. Hayatının geri kalanında da böyle bir eğilim göstermemiş, hep erkeklerle birlikte olmuş bundan fazlasıyla zevk almıştı.

Şimdi ise Jessica'nın yaptığı her imayla birlikte aklmda edepsiz görüntüler beliriyordu. Daha önce cinsel cazibesi bu kadar yüksek bir kadınla karşılaşmamıştı.

"Belim ağrıyordu," diyerek yalan söyledi güçsüz bir sesle.

"Bel ağrısına alışsan iyi edersin," derken Jessica'nın gözlerinde arzusun sinyalleri yanıp sönüyordu. "Çünkü bu ağrıyı şiddetlendirecek pozisyonlar var aklımda."

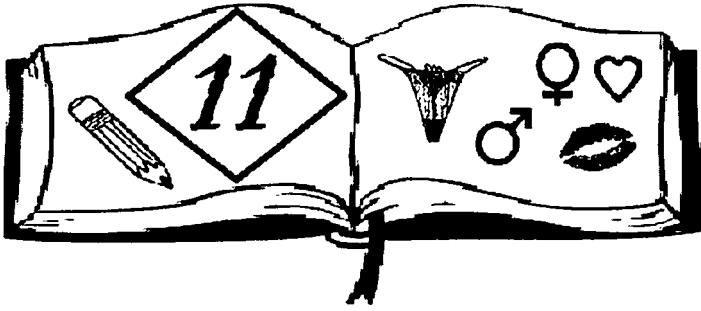
O sözlerini tamamlar tamamlamaz asansörün kapıları açılmaya başlamış Jessica da hızla geri çekile-

rek dışarı çıkmıştı. Birkaç taşıma işçisi asansöre binip muhabbete başlamışlar, asansör aşağı doğru harekete geçmişti.

Ancak Andrea bunların hiç birinin farkında değildi.

Farkında olduğu tek şey bacaklarının arasında hissettiği ıslaklıktı.

Seksten soğumaya başladığından beri kendisini terk ettiğini düşündüğü ıslaklık...

Michael kendisinden cüzzamlıymış gibi kaçan çalışanlara kaşlarını çatmamak için dişlerini sıkarak zorunda kaldı. Bir taraftan da bozuk asansöre küfrediyordu.

Asansörlerden biri çalışmadığı için herkes tek asansörü kullanmak zorunda kalmıştı. İçerisi tıklım tıklım dolu olduğu halde insanlar kendisinden uzak duruyor, neredeyse birbirlerinin üzerine çıkacakmış

gibi görünüyordu. Asansör ilerledikçe her katta birkaç kişi çıkınca içerisi biraz rahatladı ama kimseden ses çıkmıyor, hayatları buna bağılıymış gibi hangi katta olduklarını gösteren ışıklı panele bakıyorlardı.

Yedinci katta durduklarında iki kişi daha inmişti ama kucağında büyükçe bir koliyle içeri giren çalışanlardan biri diğerlerini ittirerek kendisine yol açtı.

“Yetmiş ikinci katın düğmesine basar mısınız?”

Kucağındaki koli yüzünden kadının yüzünü görememiş olsa da bedeni bu sesi tanımıştı. Erkekliğindeki küçük kasılmayla, kendisine arkası dönük bir şekilde duran kadının kumaş pantolonun içindeki bacaklarına baktı. Gözlerinin yukarı, kalçalarına doğru bakmak için tutuşmasını görmezden gelerek daha bir dakika önce kınadığı şeyi yaptı. Hayatı buna bağılıymış gibi kat sayılarına baktı.

Otuzuncu kata geldiklerinde son çalışan da çıkmış, Michael ve Fabiola yalnız kalmışlardı. Onun ağırlığını bir ayağından diğerine verişini izlerken yorulmuş olduğunu anladı genç adam.

“Taşımana yardım etmemi ister misin?”

“Hiç gerek yok ama teşekkür...”

Fabiola konuşurken bir yandan da bu nazik teklifin sahibini görmek için başını çevirmiş, ancak onun kim olduğunu görünce yüzündeki gülümseme solmuş ve sözleri de yarım kalmıştı. Michael bir çift gözün bu kadar hızla soğuduğuna hiç şahit olmamıştı.

“Ver şunu,” diyerek teklifsizce uzanıp kızın kollarındaki ağır koliyi aldı. “Ne doldurdun bunun içine böyle?”

“Bay Stone,” derken sesi bir hakareti barındırıyordu. “Hiç gerek yoktu.”

“Eminim yoktur,” dedi genç adam alaycı bir şekilde.

“Neden yönetici katında çalışmak üzere çağrıldığımı öğrenebilir miyim acaba?”

“Çalışmak istemiyor musun yoksa?”

“Ben öyle bir şey demedim. Bana bir daha size yaklaşmamamı söyledikten sonra beni çağırmış olmanız şaşırtıcı geldi...”

Aslında genç adam onu çağırmamıştı. Sam’a John’u istediğini ama John uygun olmazsa başka biriyle de çalışabileceğini söylemiş, gerisi kendiliğinden gelmişti. Sam John’u gönderme fikrine neredeyse şiddetle karşı çıkmış, sonra yaptığını fark ederek telafi etmek için Fabiola’yı göndermeyi önermişti. Genç kız-

dan evladından bahseden bir anne gibi şefkat ve gururla bahsedip durmuş, Michael bu övgüleri dinlerken sıkıntıdan patlayacağını düşünmüştü.

"Biraz fazla tepki verdiğime karar verdim," dedi sakince. "Umarım anlıyorsunuzdur."

"Neyi anlıyorumdur?" derken Fabiola'nın güzel yüzünden kafasının karıştığı anlaşılıyordu.

"Özür dilemeye çalıştığımı."

Kızın yüzünde beliren şaşkınlığa bakarken gülmeden edemedi genç adam. Mutlu, tasasız bir gülüştü bu. Ancak kızın bakışlarının kendi dudaklarına odaklandığını görünce bedeninde oluşan kasılma yüzündeki gülüşü soldurdu.

"Şu an bir asansörde olmasaydık ve bende kucağымda bir koliyle durmuyor olsaydım seni öperdim," diyen Michael'in sesi vaat yüklüydü. "Tadının hatırladığım kadar leziz olup olmadığını hatırlamak istiyorum."

"Böyle konuşmamalısınız," derken nefesinin kesildiği her halinden belliydi. "Hele beni sizinle yattığım için ortalıkta dolaşıp dedikodu yapacak olmakla suçladıktan sonra."

"Ben öyle bir suçlama mı yaptım? Hiç hatırlamıyorum," diyerek yalan söyledi genç adam. Yüzünde şakacı bir gülümseme vardı.

"Evet, yaptınız!" derken onun şaka yaptığını anlamamıştı genç kız. "Üstelik beni kovmakla tehdit ettiniz."

"Çok ayıp etmişim o zaman."

Tam o sırada kayarak açılan asansör kapıları, Fabiola'nın ona vereceği cevabı duymasını engellediği için kaşlarını çatı genç adam. Genç kızmın koliye uzanan ellerini görmezden gelerek asansörden çıktığında aynı anda yan asansörden çıkan Andrea ile karşılaştı. Yanakları kızarmıştı ve yüzünde komik bir ifade vardı.

"Günaydın Andrea," derken kaşları havalandı. "Sen iyi misin?"

"Hayır, evet, ne? Neden sordunuz ki?"

Şaşırان genç adam onun yeni düzeni kafasına fazla takmış olabileceğini düşünerek sesini çıkarmadı. Etrafma şöyle bir bakınarak her şeyin istediği gibi yapılmaya başlandığını görünce memnun bir şekilde başını salladı ve kucağındaki koliyi en yakın masanın üzerine bıraktı.

"Mendez geldi mi Andrea?"

Mendez eski bir polis olan güvenlik şefiydi. Her ne kadar yasal evrak işlerinden çok anlamasa da inanılmaz bir içgüdü ve öz disiplini vardı. Nereye ne zaman müdahale edilmesi gerektiğini, neyin sorun çıkarıp neyin işe yarar olduğunu belirlemekte genç adamın en güvendiği kaynaklardandı.

Her ne kadar babası karşı çıktıysa da Londra'ya gelirken Mendez'i de yanında getirmekte ısrar etmişti. Babası Mendez'den ölümüne nefret ediyordu. Çünkü Michael'in serseriler gibi yaşadığı yılların sorumlusu olarak onu görüyordu.

Ancak yanılıyordu.

Mendez onunla bir polis baskını sırasında tanışmış, arkadaşları ottan ve başka şeylerden kafayı bulmuş bir şekilde ayakta duramazlarken genç adamın akli başında olmasına şaşırmıştı. Çeşitli testlerden sonra uyuşturucu kullanmadığı anlaşıncı onu karşısına almış adam akıllı konuşmuştu. Bunu daha önce ne annesinden ne de babasından görmemişti Michael. Kimse onu korumaya çalışmamışken yabancı birinin bunu yapmaya çalışması onu çok etkilemişti.

Elbette o sıralar Michael fazlasıyla asi olduğundan, ne kadar etkilenirse etkilensin Mendez'i dinlemeyi reddetmişti. Aradan fazla geçmeden bir sabah uyandığında eline geçen gazetede görevi kötüye kul-

lanma suçundan polis teşkilatından atılan polisin resmini görmüştü. Bu Mendez'den başkası değildi.

Sonrası çorap söküğü gibi gelmişti. Babasının ısrarlı davetini kabul edeceğini bildirmiş ama bir şart koşmuştu. Mendez'in de kendisiyle birlikte gelmesini kabul edecekti. Babası bu şartı kabul etmiş ama hiçbir zaman memnun kalmamıştı.

"Odanda bekliyor," derken kendini toparlamış gibi görünüyordu. "Onunla görüşmen bittiğinde buradaki durumla ilgili olarak seninle konuşmak istiyorum."

"Konuşacak bir şey olduğunu sanmıyorum. Dün akşam sana ne istediğimi tam olarak açıkladığımı sanıyordum."

"Evet, ama bu şekilde çalışmanın nasıl bir şey olacağını düşünabiliyor musun?"

"Fikirlerimi mi sorguluyorsun Andrea?"

"Elbette hayır! Ama en azından birkaç oda olsaydı çalışanları gruplara ayırıp oralara yerleştirdik. Şimdi katın orta yerinde masalar, sandalyeler olacak. Onu geçtim, bilgisayarlara elektrik vermek için çekilen güç kabloları bile yolun ortasından geçiyor."

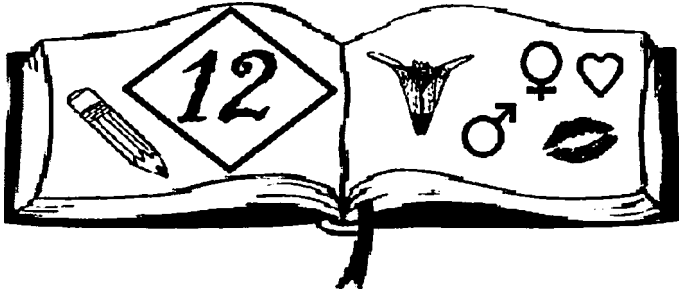
Michael onun haklı olduğunu görebiliyordu. Ancak şirketin yönetimini hızlı bir şekilde eline almak

istiyorsa, buradaki işlerin ilerleyişinden haberdar olmalıydı. Bunu ne kadar çabuk yaparsa o kadar iyiydi. Bu yöntem en kısa ve kesin yöntem getirecek olandı.

“Biraz zorlanacağımızı biliyorum,” derken sesi sıkıntılı çıkıyordu. “Ama dişimizi sıkmamız gerekecek. İşimiz bittikten sonra hepsi geri gidecek biliyorsun. Sonrasında katı istediğin gibi dekore etmene izin vereceğim söz veriyorum.”

Michael bunları söyledikten hemen sonra pişman oldu. Her ne kadar çalışmasını takdir ettiği elemanına bir jest yapmak istediye de Andrea’nın aklında başka fikirlerin belirmesine sebep olacak şeylerdi bunlar.

Sözlerini geri almak için çok geç olup olmadığını hesaplamaya çalıştığı sırada Andrea’nın pek umursamadığını görerek olduğu gibi bırakmaya karar verdi.

"Anlaşılan epey kaynaşmışsınız..."

Her ne kadar bir an için şaşırsa da, Jessica abisine bakmak için başını kaldırmadan dikkatini yaptığı işe vermeye devam etti. Ama Mendez için aynı şey geçerli değildi. Michael'in sesini duyduğu an dikkatinin dağılmasına izin verip gardını indirmiş, Jessica da bu boşluktan rahatlıkla faydalanarak hamlesini yapmıştı.

"Lanet olsun Michael!" diyen Mendez yenilgiyi centilmence kabullenmeyi aklına bile getirmiyor gibiydi. "Senin yüzünden bir pilice yenildim."

"Ağlamayı kes koca oğlan," diyen Jessica piliç olarak adlandırılmaktan gocunmamıştı. "Bilek güreşinde ilk ve en önemli kural nedir?"

"Neymiş?"

"Bükemediğin bileği öpersin. Tıpkı tekmelemediğin kıcı yalayacağın gibi."

Mendez Michael'e öldürecek gibi bakarken huysuz bir çocuk gibi görünüyordu. İki metrelik bir çocuk elbette. Koyu kahve derisi gerilmiş etli dudakları sarmıştı.

"Bana bir iyilik borcun var deyip ödeşelim o zaman," dedi insafa gelen Jessica.

"Anlaştık."

"Eğlenceniz bittiyse, işe başlayalım mı?"

"Başlayalım," dedi abisine dönen Jessica. "Beni neden çağırdın? Yapmam gereken işler var biliyorsun. Bizim departmana gidip yetmiş ikinci kata çıktığım için hava atmam gerekiyor."

"İşimiz çok uzun sürmeyecek," diyen Mendez Michael'in yerine konuştu. "Sadece birkaç bilgilendir-

me yapacağım. Sonra gidip orospu çocuklarının kıcını tekmellersin.”

“Bu adamı seviyorum,” diye mırıldandığını diğerleri duymazlıktan geldi.

“Sorunun kaynağını buldun mu Mendez?” diye sordu Michael ciddi bir tavırla.

“Aslında tam olarak bulduğum söylenemez. Sadece şüpheli listesini kısalttım.”

“Dinliyorum...”

“Şirketin zarar etmeye başladığı tarih çok net bir şekilde elimizde. İki yıl önce Nisan ayına kadar her şey tam anlamıyla yolunda giderken Nisan ayından sonra zarar etmeye başlamış. Önceleri çok az olan gerileme yavaş yavaş artmış yani önce şirket geliri durağanlaşmış sonra gerilemeye başlamış ve en sonunda da zarara geçmiş.”

“Nasıl olduğuna dair bir fikrin var mı?”

“Şimdilik elimde net ipuçları olmadığı için tam olarak değil demek zorundayım ama bir fikrim var.”

“Nedir?”

“Bazı taşeron şirketlerle yapılan anlaşmalarda saçma denilecek tutarlara rastladım. Üstelik bu şirketlerin bazılarıyla tam olarak iki yıl önce Nisan ayında

anlaşma yapılmış. Bu şirketlerin çoğu çok yeni ve kuruluşumuzun hiçbir şubesi ile daha önce anlaşması olmayan şirketler.”

“Başka kanıtı ihtiyacımız mı var?” diyen Jessica fazlasıyla sinirlenmişti. “Enseleyelim şu orospu çocuklarını.”

“Bu o kadar basit değil Jess,” diyen Michael düşünceli görünüyordu. “Anlaşmalarda kaç departmanın onayı var Mendez?”

“Tam olarak altı. Hiçbir şey kurallara aykırı görünmüyor.”

Tanrı aşkına! Altı departmanın incelemeye alınması demek kaos demekti. İşin suçluları bu sırada izlerini kapatmak için istedikleri kadar zamana sahip olabiliyorlardı.

“Şüpheliler listesini kısalttım demiştin.”

“İki departmana kadar indirmeyi başardım.”

“Bunu nasıl yaptın?”

“Bir çok anlaşma var ve bunlar hep farklı departmanlar tarafından onaylanmış. Ancak bu iki departmanın onayı tüm anlaşmalarda sabit kalmış.”

“Hangi departmanlar bunlar?”

“Satın alma ve muhasebe.”

Odada bir an için sessizlik oldu. Muhasebe Fabiola’nın departmanıydı. Eğer bu işlerin altından muhasebe çıkarsa Jessica’nın Fabiola’yı kollaması gerekcekti. Michael bazen çok zalim olabiliyordu ve öfkeli olduğunda kimi incittiğine bakmıyor, önüne çıkan her şeyi yıkan bir ölüm makinesine dönüşüyordu.

“Satın almadan kimi görevlendirdin?” diye sordu gözlerini kısarak.

“Anlamadım?”

“Bu katta çalışması için satın almadan kimi görevlendirdin diye soruyorum.”

Michael bir süre masasının üzerindeki dosyaları karıştırdıktan sonra ince bir tanesini çekip Jessica’ya uzattı. Dosyadaki resmi görünce biraz olsun rahatladı Jessica. Bu Katherine Sunset’ti. Namı diğer yakala beni kızı... Onun ağzından bilgi almak kendisi için fazlasıyla kolay olacaktı.

“Bir yandan işlerin yasal işleyişiyle ilgilenirken bir yandan da bu departmanlardan el altından ne kadar bilgi toplarsak o kadar iyi olur. Ne yazık ki çok yeni olduğumuzdan içeride adamımız yok. Herhangi birini seçip görevlendirmek de şu anda göze alamayacağımız bir risk. Kime güveneceğimizi bilemeyiz.”

"Bir şeyi unutmuyor musunuz?" diyen Jessica rahat bir tavırla arkasına yaslandı.

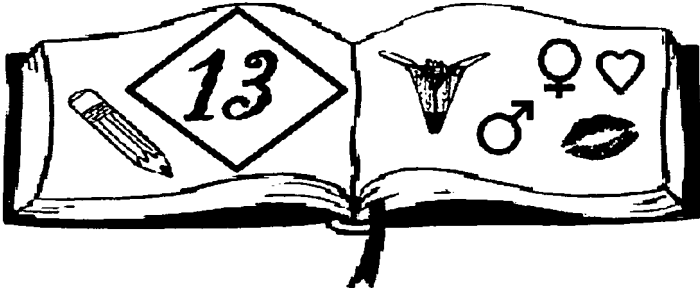
"Neyi?"

"İçeride bir adamımız var."

"Kimmiş bu?"

"Ben tabi ki başka kim olacak?"

.

“Beni çağırmissınız?”

Fabiola Michael’in incelediği dosyayı hiç acele etmeden bir kenara bırakışını izlerken içinden bir hafta önce kendine verdiği sözü tekrarlamak zorunda kaldı. Bu adamdan etkilenmeyecek, hain bedeni onun sözünü dinlemezse de öleceğini bilse bile etkilendiğini belli etmeyecekti.

“Nasılsın Fabiola?” derken sesinde tembel bir merak saklıydı.

Onun her şey olabileceğini öğrenmişti Fabiola. Sert bir yönetici, eğlenceli bir iş arkadaşı, inanılmaz seksi bir erkek... Ama tembel bunlardan biri değildi. Son dokuz gündür yaptığı işleri görmek yeterdi bunu anlamak için. Hızlı, disiplinli ve kararlı bir iş adamıydı. Çalışanlarından da aynı şeyi bekliyor adeta canlarına okuyordu.

Yetmiş ikinci katta çalışmaya başladığından beri sabahın köründe işe geliyor, akşam ise geç saatlere kadar çalışıyorlardı. Elbette maddi olarak karşılığını yüklü bir şekilde alacakları bildirildiğinden kimse itiraz etmiyordu. Michael bazen bir bazen de iki kişiyi odasına çağırıyor, onlarla saatlerce çalışıyordu. Şimdiye kadar Fabiola’yı hiç çağırmamıştı.

“İyiym Bay Stone. Siz nasılsınız?” diye sorarken sesinin net çıkması karşısında kendisiyle gurur duydu.

“Açım,” derken gülümsüyordu genç adam. “Sen bir şeyler yeme fırsatı buldun mu?”

Böyle bir şey beklemeyen genç kız gözlerini kırpıştırarak başını iki yana salladı. Henüz öğlen yemeği yememiş, sabah kahvaltısını bile bir çörek ve kahveyle geçiştirmişti.

“O zaman benimle birlikte ye.” Bir yandan konuşan genç adam bir yandan da ayağa kalkmış ceketini giyiyordu.

“Şey... Benim yapmam gereken işlerim var...”

“İşler bekleyebilir Fabiola. Sağlık her zaman önce gelir. Yemek yediğinden emin olmam gerek.”

Fabiola karşısındaki adama bakarken kendini fazla hevesli ama beceriksiz küçük bir kız gibi hissetti. Genç adam o kadar yakışıklıydı ki... Parlak, gür saçları, kalm ve biçimli kaşların altından ona dikkatle bakan ışıltılı gözleriyle nefes kesiciydi.

“Kıyafetim dışarıda yemek için uygun değil,” diyerek saçma sapan bir bahane sürdü öne. Aslında üzerine tam olarak oturan etek ceket takımı her yere uygundu. Kalem eteğinin boyu dizlerinin üzerinde bitiyor, kalçalarını sıkıca sarıyordu. Ceket ise beyaz gömleğinden görünen dekoltesini vurgulayacak şekilde aşağı doğru iniyordu.

“Kıyafetinin gayet uygun olduğunu sende en az benim kadar biliyorsun.”

“Çantamı alayım,” derken sesi bir mırıltıdan farksız çıkmıştı.

Michael ile birlikte odadan çıktıklarında içinde kanatlanmış kelebekleri hissedebiliyordu. Ancak gözleri

Andrea'nın olduğu tarafa takılınca bu kelebekler bir anda yok oldu. Gerçeklik etrafını sarmış, kendisine şu anda tüm dikkatini önündeki işe vermiş olan sarışın güzeli göstermişti. Onun ikisinin yemeğe çıkacağını bilip bilemediğini merak etti.

"Andrea biz yemeğe çıkıyoruz. Ne zaman döneneğimizden emin değilim. Ama iki saatten fazla olmaz sanırım."

"Peki," diyen Andrea başını kaldırıp onlara bakmamıştı bile. "Yapabilirsen erken gel Michael. Randevularını kaçırmayı istemiyorum. Sonra yeniden düzenlemesi bana kalıyor."

"Merak etme."

Ne kadar da samimiydiler... Fabiola bu ilişkilerini deli gibi kıskanıyordu. Samimiyetlerini ilk olarak dekorasyondan bahsettikleri sırada fark etmişti. Michael'in Andrea'ya söz verdikten sonra kendi yüzüne bakmadan çekip gitmesi utançtan yerin dibine geçecekmiş gibi hissetmesine sebep olmuş böylece boş hayallere kapılmaması gerektiğini kendine hatırlatmıştı. Adamın asansörde söyledikleri onunla oynamasından başka bir şey değildi ve ondan etkilenmek aptallık olurdu.

Tam dokuz gün boyunca kendini deli gibi işine vermiş, hafta sonunu ablası ve yeğenleriyle birlikte

geçirerek kafasını kurcalayan şeylerden kurtulmaya çalışmıştı. Ancak tek bir yemek daveti tüm çabasını yerle bir etmişti işte.

“Gidelim mi?”

Elinde çantasıyla öylece dikilirken, kendisine asansörleri işaret eden adama hayır demek geçti içinden. Hayır diyecek ve masasına tüneyerek evden getirdiği sandviçini tırtıklayacaktı. Bu da Andrea gibi bir sevgilisi varken –lanet olası kadın ateşli deyiminin karşılığı gibiydi- gözü hala dışarıda olan bu adama yeterli cevap olacaktı.

Ancak bu aynı zamanda çok çocukça olacaktı. Kendisine isterse ondan etkilenmeyeceğini kanıtlamak zorundaydı.

“Gidelim,” dedi kendini hayatının en büyük savaşına giden komutanlar gibi hissediyordu.

Özel şoförün kullandığı lüks arabaya bindiklerinde Michael ona, Londra’da trafiğin soldan akıyor olmasına hala alışamadığı için bir şoföre ihtiyaç duyduğunu açıkladı. Her ne kadar sert bir görünüm vermek istese de Michael’in çekici hallerine bir türlü karşı koyamıyordu genç kız. Onunla muhabbet etmek bile ayrı bir zevkti. Yaptığı esprilerle kahkahalar atmasına bile sebep olmuştu.

Yemek yemek için seçtiği mekânın birlikte oldukları otelin restoranı olduğunu fark etmek biraz neşesinin kaçmasına sebep olduysa da sesini çıkarmadı genç kız. Yemek inanılmaz eğlenceli geçmiş, genç adam Londra'ya geldiğinden beri başından geçen sıkıntılı olayları anlatarak Fabiola'yı eğlendirmişti.

Yemek bitip otoparka gitmek için asansöre bindiklerinde genç kız içinde bir burukluğun oluştuğunu hissetmişti. Elinde olsa zamarı durdurur, onunla geçen süreyi uzattıkça uzatırdı. Asansör durunca daldığı bu tatlı hayalden sıyrılarak öne doğru bir adım attı. Ancak birden durup kaşlarını çatı.

"Otoparkta değiliz," dedi halıyla kaplı koridora bakarken.

"Birinci kattan otoparka bu kadar uzun sürede inmemiz saçma olurdu zaten," diyen Michael gülerek hangi katta olduklarını belirten panoyu gösterdi. "Otuz dördüncü kattayız."

"Ama şirkete gitmemiz gerek..." derken huzursuzca yutkundu genç kız. "İki saattir dışarıdayız."

"Önemli değil," diyen genç adam onun elinden tutarak kendisiyle birlikte ilerlemesini sağladı.

"Ama Andrea seni bekliyor. Bu kadar uzun süre dışarıda kalırsak yanlış anlayabilir."

“Andrea seni neden dışarı çıkardığımı çok iyi biliyor Fabiola,” derken çoktan odasının kapısını açmış, genç kızı içeri sokmuştu. “Tam olarak doğru şeyi anlayacaktır.”

Gözlerini kaldırarak onun ima dolu bakışlarıyla karşılaşan Fabiola kaşlarını çatı. Adam ne kadar seksi ve yakışıklı olduğunu biliyordu. Daha kötüsü, muhtemelen onun üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu da biliyordu.

Lüks otel odasında gözleri dev boyuttaki yatağa takılan Fabiola bir an önce bu odadan çıkmak için can atıyordu. Aptal değildi. Adamın onu buraya getirme sebebini çok iyi anlamıştı. Kötü tarafı kendisinin de bu sebebi delice destekliyor oluşuydu. Onu istiyor, o geceki tutkuyu yeniden tatmak istiyordu. Ama bunu yapamayacağını biliyordu. Michael hiç tanımadığı bir yabancıyken bunu yapmakta bir sorun yoktu. Ama şimdi bir yabancı değil, patronuydu. Patronuyla yatamazdı.

“Şirkete dönmek istiyorum,” dedi sesindeki yalın bariz bir şekilde duyulurken. “Sizinle yatmak istemiyorum Bay Stone.”

“Elbette istiyorsun,” diyen Michael başını yana doğru eğmişti. “Ama eğer şu anda bazı şüphelerin varsa bunu rahatlıkla erteleyebiliriz. Seni zorlamak

istemem. Sende istediğini itiraf ettiğinde daha eğlence-
li olur.”

”Tek istediğim işimi yapmak Bay Stone,” der-
ken sinirlenmeye başladığını hissediyordu. ”Ve bunu
huzur içinde yapmaya her insan kadar benim de hak-
kım var. Böyle cinsel imalar olmadan...”

”Hiçbir imada bulunmuyorum Fabiola. Sana
açıkça eninde sonunda tekrar sevişeceğimizi söylüyö-
rum.”

”Romantik fikirlerinizi kendinize saklayın.”

”Ah, bebeğim! Bende romantik tek bir kas bile
yok. Tek istediğim seni becermek. Kirli, hızlı, yeri ye-
rinden oynatacak bir düzüşme istiyorum.”

Kadınlığının kasılması, bedeninin ona ihanet
etmeye başladığının ilk sinyaliydi. Zavallı bedeni de
onun tarafından düzülmek istiyor, dizleri titriyordu.
Göğüs uçlarındaki sızı ise neredeyse canını acıtıyordu.

”Bunu yapamayız,” dedi mantıklı bir sebep
bulmaya çalışarak. Bir adam bu kadar vaat doluyken
ve bir kadın bu kadar uyarılmışken hangi sebep man-
tıklı gelirdi ki?

”Yapabileceğimize inanıyorum,” diyen Michael
avma yaklaşan bir kurt misali ona yaklaşmış, bir nefes
kadar ötesinde durmuştu.

Birden aklına gelen şeyle cinsel isteğinin tamamının olmasa da kayda değer bir kısmının geri çekildiğini hissetti genç kız.

“Andrea’ya ihanet mi edeceksin?”

Bir an derin bir sessizlik oldu. Genç kız onun cevabını beklerken sinirlerinin gerildiğini hissetti. Kendisine neden böyle bakıyordu? Sanki şok edici bir numara yapmış bir sirk hayvanıydı.

“Andrea’nın bizim aramızdakilerle ne gibi bir ilgisi olduğunu merak ettim doğrusu,” dedi kaşlarını kaldırarak.

“Onunla sevgili olduğunuzu biliyorum,” dedi sesinin güçlü çıkmasına sevinerek. “Onun gibi bir kadını aldatacak adamın zevkinden de aklından da şüphe ederim...”

“Andrea ile sevgili değiliz,” diyen genç adamın gözleri kısılmıştı. “Ayrıca sana karşı olan hislerim göz önünde bulundurulursa, mükemmel bir damak tadım olduğunu söyleyebiliriz.”

“Sizi dekorasyon hakkında konuşurken duydum,” diyen Fabiola’nın yanakları nazlı bir utangaçlıkla kızarmıştı.

“Söylediklerimden yanlış sonuçlar çıkarılmasından hiç hoşlanmam Fabiola,” dedi Michael sert bir

şekilde. "Ne diyorsun? Kalıyor muyuz yoksa gidiyor muyuz?"

Lanet olası neden ona seçme şansı sunmuştu ki?

Bedeni orada kalmayı deli gibi istiyor, aklı ise oradan kaçarak uzaklaşmasını söylüyordu.

Duraksaması Michael için yeterli cevaptı. Saldırısı haşın, ateşli ve geri dönülemezdi. İçinde patlamak üzere olan bir arzu vardı ve bu arzunun onun *içine* patlamasını istiyordu. Dudakları birleştiğinde en küçük sinir hücresine kadar uyarıldığını hissetti. Fabiola ayağındaki topuklulara rağmen ancak çenesine geliyordu. Bu da öpüşmeyi genç adam için zorlaştırıyordu.

Kollarını ince beline dolayarak bedenine olduğunca yaklaştırdı. Dik göğüsler kendi göğsünde ezilirken, dudaklarını da dudaklarıyla eziyor, diliyle onu kışkırtarak teşvik ediyordu.

Fabiola adam ona sarıldığında büyük bir minnet hissetti. Çünkü zevkle sarsılan bedenini daha fazla ayakta tutabileceğini sanmıyordu. Çantasını elinden fırlatıp eteğini yukarı çıkardı ve bacaklarını büyük bir istekle Michael'in beline doladı.

Yatağa ulaştıklarında ceketlerini ve Michael'in kravatını arkalarında bıraktılar. Fabiola onun sert, kaslı bedenini hissedebiliyor, dokunmasa bile erkekliğinin sertleştiğini hissedebiliyordu. Buna karşılık kendi kadınlığı da yanıyor, zonkluyor, tatmin edilmek için yalvarıyordu.

"Bana ne istediğini söyle," derken Michael'in sesi soluk soluğa çıkmıştı.

"Seni."

Aslında Michael'in sorusunun cevabı bu değildi ama ikisi de umursamadılar. Michael gömleğinin düğmeleriyle uğraşmayıp başından çekip çıkardı. Bu arada Fabiola da telaşla soyunuyordu. Başka zaman olsa her şeyi yavaş yavaş yapar, zevki elinden geldiğince uzatmaya çalışırdı. Ancak şu anda istediği tek şey onun içinde olmaktı.

"Bu zevki senin için elimden geldiğince uzatmak isterdim," dedi boğuk bir sesle. "Ancak dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Beni düşünme," diyen Fabiola'nın da ondan pek bir farkı yoktu.

Nihayet prezervatifini de takmayı başaran Michael, hiçbir uyarıda bulunmadan, genç kızın kendisini hazırlamasını beklemeden bacaklarını iki yana açtı ve

içine girdi. Henüz tam olarak hazır olmayan Fabiola'nın dar sıcaklığına girerken haykırdı.

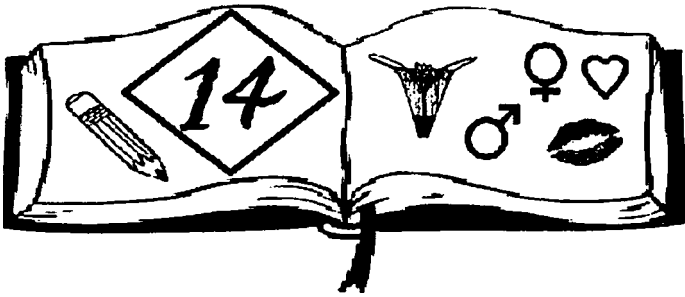
Fabiola iinin doluşunu en küçük ayrıntısına kadar hissetmiş, tiz bir ılığın dudaklarının arasından kaçmasına engel olamamıştı. Michael'in içine girişı hayal ettiğinden bile güzeldi. Genç adamın ellerini boşaltabilmesi için bacaklarını iki yanda sabitledi.

Michael bir yandan hızla içine girip çıkıyor, bir yandan da göğüslerini sıkıyordu. Bu arada dudaklarıyla onun dudaklarını buldu. Fabiola'nın ağzının içine doğru inlemesi aklını başından alıyor, daha hızlı hareket etmesine sebep oluyordu.

Sona doğru yaklaştığını hissedince biraz yavaşlamaya karar verdi. Bunun Fabiola için de en az kendisi için olduğı kadar zevkli olmasını istiyordu.

"Sakin durma!" dedi Fabiola onun altında kıvrılarak. "Çok yakınım."

Michael ona istediğini verdi. Fabiola altında kasılıp onun adını haykırdığında tatminle gülümsedi. Ve penisinin etrafında kasılan kadınlığına son bir kere daha girip kendisi de onunla birlikte zirveye ulaştı.

Michael ve Fabiola'nın gidişinden sonra yalnız kalan Andrea, küçük dinlenme odasının kapısına kaşlarını çatarak baktı. Aslında yönetici katında çalışanlar buraya kahve odası diyorlardı ama Andrea oraya dinlenme odası demekten hoşlanıyordu.

Her ne kadar kahve makinası ve küçük bir mutfak barmıdırsa da aynı zamanda içeride aşırı derecede rahat bir koltukta vardı. Geç saatlere kadar çalışmak

zorunda kaldığı zamanlarda arada bir burada dinlendiği oluyordu.

Elbette odanın kapısına kaşlarını çatarak bakmasının sebebi oraya hangi isimle sesleneceği sorunu değildi. Yaklaşık yarım saat önce Jessica içeri girmiş, ondan beş dakika sonra da Katherine –bana Cat deyin- Sunset onu takip etmişti. Ve hala çıkmamışlardı.

Aslında neden umursadığını bilmiyordu. Kaç gündür aynı katta çalışıyor olmalarına ve Jessica'nun eline birçok fırsat verdiği halde kendisine yaklaşmaya çalışmamıştı. Asansörde yaşananlardan sonraki gün işe gelmeye hazırlanırken ruhen de hazırlanmış, o ser-seri bir daha kendisine cinsellik içeren bir şey söyleyecek olursa ağzının payını vereceğine yemin etmişti. Hatta ayakkabılarının en yüksek topuklu olanını seçmişti.

Eline ne geçmişti peki?

Bütün gün ve gece çektiği ağrı! Hemen karşısındaki masada çalışıyor olmasına rağmen kendisiyle değil konuşmak, dönüp bakmamıştı bile. İlk önce onun moralinin bozuk olabileceğini, kendisini birilerine takılacakmış gibi hissetmiyor olabileceğini düşünmüştü. Ancak kendisi dışındaki herkese takılmaya hevesli gibiydi.

Özellikle Fabiola ile takılmayı seviyordu. Bir ara ciddi ciddi sevgili olduklarını bile düşünmüştü. Ama onları inceledikçe arkadaş olduklarından emin olmuştu. Tabi Cat söz konusu olduğunda durum değişiyordu. Onunla açık açık flört ediyordu. Önceleri bunu bilerek yaptığını, kendisini kızdırmak için böyle davrandığını düşünmüş, umursamamaya çalışmıştı. Ama kendisi yokken de durum aynıydı. Bazen saatlerce Michael'in ofisinde çalışıyor, çıktığında ise Cat'i Jessica'nın masasının yanında gülüşüp saçlarıyla oynarken buluyordu.

İki gün önce yemekhanede hızlı bir şekilde bir şeyler atıştırırken Cat yanına gelip masasına oturmuştu. Bu onunla ilk yaklaşma çabası değildi. Konuşmaya bir başladı mı onu durdurabilecek hiçbir kuvvet olmadığı için Andrea kendisini kurtaracak bir şey arama niyetiyle etrafına bakmış ve tam o sırada yanında Fabiola ile gülerek yemekhaneye giren Jessica'yı görmüştü.

"Çok seksi değil mi?" demişti Cat onun nereye baktığını görerek. "Yatakta on katı seksi oluyor. Nasıl olduğunu bilirsin."

Andrea ona buz gibi bir bakış atmış, ağzının payını vermek için elindeki çatalı usulca bırakmıştı. Fakat söylemek istedikleri ile ağzından çıkanlar tamamen farklı olmuştu.

“Senin onunla ilişkin mi var?”

“İlişki denemez aslında,” diyerek göz kırpmıştı. “Eğleniyoruz. Bekâretimi ona verdiğim için kolay vazgeçebileceğimi de sanmıyorum.”

“Bekâret?”

“Elbette o bekâretten bahsetmiyorum tatlım. Jessica’dan önce değil böyle şeyler yapmak, düşünmesi bile iğrenç gelirdi. Ama şimdi sabırsızlanıyorum. Elbette sadece eğleniyorum. Eğer eğlenmek için farklı bir şeyler düşünürsen Jessica bu konuda çok iyidir...”

Kadına nasıl bağırıldığını hatırlayınca Andreea’nın canı sıkıldı. Ona çenesini kapamasmı, bir daha da sağda solda Jessica hakkında bu şekilde konuşmamasını adeta haykırmıştı. İşin komik tarafı daha sonra kadınlar tuvaletinde lezbiyenlerle aynı tuvaleti kullanınak istemediklerini söyleyen iki kadınla kavga etmiş, işi onları kovduracağına dair tehditler savurmaya kadar ilerletmişti.

Lanet olası hep boş kalan eline ne geçmişti peki?

Hemen yanındaki odada, kendisinden pilli vibratörlere bile daha çok saygı duyan bir kadımla oynayan aptal bir serseri yüzünden insanlarla arasının bozulması...

Aklındaki düşünceleri dağıtmak için işine yoğunlaşmaya çalıştı yeniden ama artık dayanamayacaktı. Sandalyesini hızla iterek ayağa kalktı. Ayakkabılarının topuğunu sert bir şekilde yere vurarak geldiğini belli etmeye çalıştı. Çirkin bir görüntüyle karşılaşmak istemiyordu. Kapıya uzandığı sırada bir an duraksadı ve günlerdir kendine sorduğu ama bir türlü cevabını bulamadığı soruyu sordu yeniden.

Neden umurundaydı ki?

İstediği ile birlikte olabilirdi öyle değil mi? Sonuçta yetişkin bir kadımdı. Üstelik böyle değersiz insanlarla takıldığına göre aptaldı da... Ama ya takıldığı, seviştiği insanın nasıl biri olduğundan haberi yoksa? Sonuçta kendisi de Gus gibi birine abayı yakmamış mıydı? Jessica'yı yaptığı hata için uyarması gerekmez miydi?

Gerekirdi.

İkinci kez düşünmeden içeri girdi Andrea. Kapıyı çalması gerektiğini düşünmemiş daha doğrusu tenezzül etmemişti. Ama gördüğü manzara karşısında şok olurken bunu yapmış olmayı diledi. Hatta bu oda ya hiç girmemiş olmayı dilemişti.

Jessica koltukta oturuyordu. Cat ise onun üzerinde... Teselli edici tek şey kıyafetlerinin yerli yerinde

olmasıydı ama Andrea için öpüşüyor olmaları bile yeterli şoktu.

“Bu ne ahlaksızlık?” diye bağırırken hayatında ilk kez bu kadar öfkeleniyordu.

Yakalandığını anlayan Cat hızla toparlanıp ayağa kalktı. Ancak Jessica oturduğu yerden değil kalkmak, istifini bile bozmamıştı. Andrea’nın gözlerine bakarak dudagina bulaşan ruja dokunması ise bardağı taşıran son damla olmuştu.

“Kovuldunuz!” dedi öfkeden gözü dönmüş bir şekilde. “İkinizde kovuldunuz.”

“Andrea, lütfen...” diyen Cat ağlayacak gibi görünüyordu.

Ama Andrea’nın ona baktığı yoktu. Gözlerini Jessica’nın üzerinden ayırmıyordu. Verdiği tek tepki kaşlarını kaldırmak olunca sinirleri iyice gerildi.

“Hemen defolun buradan!”

“Andrea kendine gel!” diyen Jessica sonunda ayağa kalkmıştı.

“Ben kendimdeyim. Asıl siz kendinize gelin. Bu nasıl bir sorumsuzluktur?”

“Sorumsuzca davransak bile, kendini birilerini kovacak kadar yetkili mi sanıyorsun?” derken sesi alaycıydı.

“Michael geldiğinde ne kadar yetkili olduğumu anlarsın.”

Tatminkâr bir tavırla söylenmiş bu sözlerden etkilenen tek kişi Cat olmuştu. Artık gerçekten ağlamaya başlamış, yalvarıyordu.

“Cat, sen dışarı çık. Ben burayı hallederim.”

“Öyle mi?” derken ona yumruk atmamak için ceketinin uçlarını sıkıyordu Andrea. “Gerçekten halledebileceğini sanıyorsun yani?”

Onlar karşılıklı bir şekilde birbirlerine öldürücü bakışlar atarken, fırsattan istifade eden Cat kaçarcasına uzaklaşmıştı. Jessica onun arkasından kapattığı kapıyı kilitleyince Andrea’nın gözleri kısıldı. Ne yapmaya çalışıyordu?

Bir anda dönen Jessica ayağını hızla kendi ayağına doğru uzatınca onun kendisine çelme takacağını sanan Andrea ayağını kaldırdı. Ve Jessica’nın spor ayakkabısının ucu yumuşak bir şekilde topuğuna vurarak ayakkabısının çıkmasına sebep oldu. Bir an tek ayağında on üç santimlik topukluyla kalakalan Andrea, sonraki an ileri geri sallanmaya başladı. Ancak tam

düşmek üzereyken Jessica onu tuttu. Ve ustaca bir hareketle diğer ayakkabısından da kurtuldu.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” derken neye uğradığını şaşırmişti.

“Sana topuklu ayakkabılardan hoşlanmadığımı söylemiştim,” diyen Jessica gayet rahat bir tavırla konuşuyordu. “Üstelik şimdi seni öpeceğim ve senin de ilk etapta karşı koyacağın kesin...”

“İlk etapta öyle mi?”

“Seni öperken havalı görünmek istiyorum,” diyen Jessica onu duymazlıktan geldi. “Boyundan büyük işlere kalkışmış bir velet gibi görünmek değil.”

“Ah, ama öyle... Söz konusu bense boyundan büyük işe kalkıştın demektir.”

“Gerildiğinde çenene vuruyor. Bir türlü susmak bilmiyorsun. Elbette o anki duruma uygun şeyler söylediğin için kimse gerildiğini anlamıyor *ne kadar çok* konuştuğuna bakarak *ne kadar çok* gerildiğini kolayca anlamak mümkün...”

Sözleri kulağa hakaret gibi geliyordu ama bakışları... Andrea hayatında annesinden sonra kimsede bu bakışları görmemişti. Ama nerede görse tanırdı. Çünkü o da kızına aynı bu şekilde bakardı.

Şefkatti bu.

"Sinirlendiğinde kedi gözlerin kısılıyor. Biraz sonra karşındakini tırmalayacakmışsın gibi duruyor, çoğu zaman da sözlerinle yapıyorsun bunu..."

Andrea artık onu itmeye çalışmıyordu.

"Nadir de olsa neşelendiğinde saçlarını omuzundan geriye doğru savuruyorsun. Hangi siktiğim şampuanı kullandığını bilmiyorum ama kokusu bir anda her yanı kaplıyor."

"Bunları neden anlatıyorsun?" diye sorarken kafası karışmış bir şekilde Jessica'nın gözlerine baktı. Ne ara bu kadar yakınına gelmişti?

"Dedim ya, seni öpmek istiyorum. Çoğu kadından kuvvetliyimdir ama çırpınıp kurtulmaya çalışırsan seni tutabilecek kadar kuvvetli değilim. Ve sen, beni öpmeyi istediğin halde kurtulmaya, karşı koymaya çalışacak bir kadınsın. Seni ikna etmeye çalışıyorum."

"İstedığimi de nereden çıkardın?"

"Beni her gördüğünde önce gözlerini kaçırıyor, sonra saçlarını savuruyorsun. Yanında biri varsa onunla, yoksa kendi kendine konuşmaya başlıyor ve en güzeli; her gördüğümde içimi eriten dudaklarını yalıyor."

Kendisiyle ilgilenmediğini düşündüğü onca zaman boyunca onu gözlemişti... Bu Andrea'nın tüylerini ürperten, kadınığının kasılmasına sebep olan bir şeydi.

"Öyle olsa bile, başka birini öptüğün bu dudakları öpeceğimi mi sanıyorsun?"

"Şimdi mantıklı bir şey söyledin," diyor Jessica gülümsedi. "O zaman seni bu dudakları öpmek zorunda bırakmayacağıma söz veriyorum."

Onun ne demek istediğini anlamayan Andrea kaşlarını çatı. Ama Jessica uzanıp da çenesine bir öpücük kondurduğunda nefesinin kesildiğini hissetti. Bu öpücüğü bir diğeri takip etti. Sonra diğeri... Yavaş yavaş boynuna inerken Andrea kıpırdanmadan duruyor, hareket edecek olursa onun duracağından ya da daha kötüsü, kendi aklının başına geleceğinden korkuyordu.

Jessica'nın elleri göğüslerine dokunduğunda elinde olmadan irkildi. Aradaki kat kat kıyafete rağmen elleri çıplak tenine değmiş gibi hissetmişti. Onun irkilmesini fark eden Jessica'nın yüzünde insanın aklına seksi getiren bir gülüş belirdi. Andrea'nın kollarını bırakarak gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Onu itip gömleğini parçalayarak çıkarsa fazla mı ileri gitmiş olurdu acaba? Bunu bilmiyordu. Bildiği

tek şey, Jessica'nın yavaş hareketleri yüzünden aklını kaybedebileceğiydi. Gömleği iki yana açılınca beyaz dantelli sütyeni açığa çıktı. Andrea göğüslerinin bu sütyenin içinde ne kadar seksi görüldüğünü elbette biliyordu, zaten bu yüzden almıştı. Ancak Jessica'nın bakışları altında açıkça titreyerek ürpermekten kendini alamadı. Göğüs uçları ihtiyaçla kabarmıştı.

Tam onun göğüslerini emmeye başlayacağını düşündüğü sırada Jessica ona bakarak tek kaşını kaldırdı. Sonra daha ne olduğunu anlamadan kendisini yüzü kapıya bakar bir şekilde buldu. Jessica ise hemen arkasındaydı ve usulca kulağma doğru fısıldadı.

"Anladığım kadarıyla sadece test sürüşüne çıkıyorsun. Sonuç odaklı olduğuna göre bende istediğini vermeliyim."

Andrea onun söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştı. Ama bunun üzerinde düşünmeye fırsatı da olmadı. Çünkü Jessica eteğini çekiştirerek yukarı kaldırmış ve sütyeniyle uyumlu iç çamaşırmın köşelerinde parmaklarını gezdirmeye başlamıştı.

Bu çok fazlaydı. Kesinlikle çok çok çok fazlaydı. Ama Andrea ona dur diyemiyor, nefes alırken bile neredeyse kıpırdıyamıyordu. Sonunda iç çamaşırının içine giren parmaklar usulca kadınlığına doğru ilerlerken ağzından kaçan küçük iniltiye engel olamadı.

“İslanmışsın...”

Bunu belirtmesine gerek yoktu. Andrea ne kadar ıslandığını elbette biliyordu. Ama bunu ondan duymak içinde bir yerlerin kasılmasına sebep oldu. Sesine güvenemeyerek sadece başıyla onayladı.

Ve tam bu sırada içine giren parmağı hissetti.

Bu seferki inlemesi küçük falan değildi. Öyle yüksek sesle inlemişti ki, bir eliyle kapıya tutunurken diğeriyle ağzını kapattı. Kadınlığındaki minicik bir hazzın bile artarak yayılması sarsıcı bir etki yapıyordu. İlk parmağın yanına bir parmak daha ekleyen Jessica bir yandan da başparmağıyla klitorisini bulmuş ve okşamaya başlamıştı.

Bacakları zevkten öylesine titriyordu ki, düşeceğine emindi. Ama Jessica boştaki elini uzatarak göğüslerini okşamaya başladı. Bu arada koluyla da ona destek oluyordu. Başını Andrea’nın boynuyla omzunun birleştiği yere yaslamıştı. Burnundan verdiği her nefes Andrea’nın boynunu okşuyor, zevkten çıldıracak noktaya gelmesine sebep oluyordu.

Jessica’nın tutturduğu tempo inanılmazdı. Parmakları içine girip çıkarken aynı anda klitorisine baskı yapıyor, bir yandan da göğüslerinin uçlarını sıkıştırıyordu. Bir süre sonra, Andrea’nın artık dayanamayacağına karar verdiği anda bedeni kontrolden çık-

tı. Kadınlığında başlayan haz dalgaları parmak uçlarına kadar yayılırken, solukları artık inlemeye dönüştü. Ve aniden çarpan haz patlamasıyla dizlerinin bağı çözüldü.

Her ne kadar kendisini tutmaya çalışan Jessica'ya yardım etmek istese de başaramadı. Tüm ağırlığını onun üzerine vermişti. Jessica küçük odada onu dikkatli bir şekilde döndürerek koltuğa oturmasına yardım etti.

“Çok şehvetli bir kadınsın Andrea...”

İltifat etmek için tuhaf bir ses tonuydu doğrusu. Çünkü kulağa iltifattan çok... aşağılamamış gibi geliyordu. Yaşadığı haz perdesi hızla aralanırken Andrea başını kaldırarak karşısında ayakta duran Jessica'ya baktı. Ve gözleri kesişince şokla sarsıldı.

“Umarım seni memnun etmeyi başarmışımdır,” derken gözleri, sesi, duruşu, her şeyi ama her şey buz gibiydi.

Andrea ona neler olduğunu anlayamıyordu. Neden kendisiyle böyle konuşuyor, aşağılarcasına bakıyordu? Yanlış bir şey mi yapmıştı? Neyi yanlış yapmıştı?

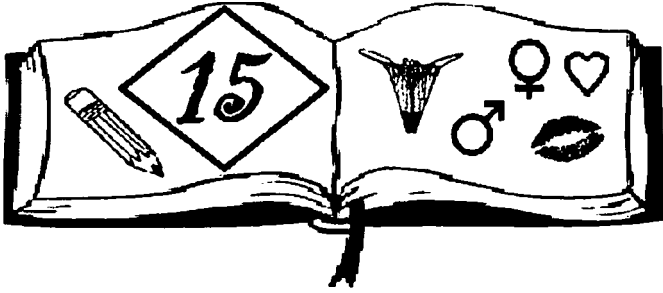
“Eğer kovulmadıysam, işime dönsem iyi olacak.”

“Sen bunu... Bunların hepsini, seni işten kovmamam için mi yaptın?” diye sorarken gözlerine yaşların biriktiğini hissediyordu.

Jessica bir an ona cevap vermeyecekmiş gibi göründü. Hatta çıkmak için hafifçe dönmüştü. Ancak sonra duraksayarak ona döndü. Yüzünde açıkça okunan bir iğrenmeyle onu baştan aşağı süzdü.

“Aptalca konuşmayı kes,” dedi bıçak kadar keskin bir sesle. “Sen öyle yapmaya meraklısın diye herkesin mevki ya da para için bedenini satmaya hazır olacağını düşünmen ancak senden daha fazla tiksintime sebep olur.”

Sözlerini tamamladıktan sonra Andrea’yı yaşadığı sarsıntının ortasında bırakıp gitti...

Jessica'nın morali bozuktuktu.

Son günlerde hiçbir şeyden tat alamaz olmuş, her şeye çabucak sinirlenir hale gelmişti. Eskiden yüzüne karşı hakaret bile edilse sakince tepki verir, de-yimi yerindeyse usul usul ağızlarına sıçardı. Ancak şimdi biri kendisine uzun süre bakacak olsa sinirleri tavan yapıyor, acımasızca saldırıya geçiyordu. Bunun tek sorumlusu ise Andrea denen o cadıydı.

Bilgisayarında oynadığı oyunda sağa sola ateş ettikten sonra çevrimiçi rakibinin kendisini öldürmesine izin verdi. Başka zaman olsa canına okurdu ama karşısındaki masadaki kadın dikkatini dağıtıyordu.

“Aman Tanrım Gus...” derken cep telefonuna yapışmış parmakları bembeyaz kesilmişti. Ancak cümlesini tamamlayamadan Jessica ile göz göze geldi. Saçlarını hızla savurarak masasından kalkıp uzaklaştı.

Saçlarını savurmuştu.

O bu kadar mutluyken kendisinin acınası olması sinirini iyice bozmuştu. Sıkıntıyla bilgisayarını kapatıp eşyalarını topladı. Mesaisinin bitmesine henüz iki saat vardı ama bunu umursayacak durumda değildi. Çıkmak için asansörlere doğru giderken bir duvarın köşesinde pencereden dışarı bakarak telefon görüşmesine devam eden Andrea'ya doğru bir bakış atmaktan kendini alamadı. O ise kendisini fark etmemişti bile.

Aşağı indiğinde kafasını dağıtmak için ne yapabileceğini kara kara düşünüyordu. Bir an Michael'i aramayı düşündüyse de, onun son zamanlarda Fabiola'dan başkasıyla takılmaya yanaşmadığını hatırlayarak bundan vazgeçti. Şikâyet ettiği yoktu aslında. Fabiola üzerindeki ölü topraktan silkinerek kurtulmuş, adeta hayat dolmuştu. Michael ise daha azimli çalışıyordu. Bekleyeni olan bir adam neşesi ve canlılığı vardı onda.

Michael'in arkadaşı George'dan pek hoşlandığı söylenemezdi ama Mendez'i arayabilirdi. Adam nasıl eğlenileceğini çok iyi biliyordu. Biraz kick boks talimi yapar, kafalarını dağıtırlardı. Ah, kimi kandırıyordu ki? Hiç eğlence havasında değildi. Tek istediği, son zamanlarda sık sık yaptığı gibi eve gidip uyumak, Andrea'yı aklından silip atmaya çalışmaktı.

"Annem burada çalışıyor bayım. Bundan epey eminim."

Jessica bir çocuk sesi duyduğunda çıkışa çok yakındı. Herhalde şirketin orta yerinde bir aslan belirse genç kız için daha az şaşırtıcı olurdu. Şirkette yıllardır çalıştığı halde bir kere bile çocuğa rastlamamıştı.

"Burada böyle biri çalışmıyor ufaklık," diyen güvenlik görevlisi kız çocuğuyla aynı seviyede olmak için çömelmişti. "Aramamı istediğin biri var mı?"

"Zaten size annemi aramanızı söylüyorum bayım..."

Jessica gitmek üzereyken kızın inatçı sesiyle birlikte yüzüne genişçe bir gülümsemenin yayıldığını hissetti. Günlerdir ilk kez gülümsüyordu. Küçük çocuk beş, en fazla altı yaşlarında görünüyordu. Sırtında küçük, pembe bir çanta vardı. Sarı saçları kulakları hizasındaydı ve güvenlikçiye derdini anlatmaya çalıştığı

her seferinde hoplayıp duruyordu. Tuhaf bir şeyler vardı masum yüzünde. Tanıdık bir şeyler...

"Pekâlâ," diyen güvenlik görevlisi sıkıntılı görünüyordu. "Annenin adı neydi? Senin için sisteme tekrar bakacağım."

"Andrea Baker."

İsmi duyunca hayretle bu tanıdıklık hissinin nereden geldiğini anladı. Saçları annesininkilerden daha açık bir sarıydı ama çenesinin inatçı duruşu, yeşil gözleri ve bu gözleri kısma şekli kesinlikle annesine benziyordu. Jessica duraksamadan onların yanında gidip küçük kızın karşısında, güvenlik görevlisinin yanında durdu.

"Merhaba," dedi normalde kullanmaktan hoşlanmadığı sevimli gülümsemesini takınarak. "Ben Jessica."

Küçük kız kendisine uzatılan eli büyük bir güvenle, tereddüt bile etmeden sıktı. Onun böylesine kendine güvenli halleri Jessica'nın çok hoşuna gitmişti. Başka türlü olsa ne yapacağını bilemezdi çünkü hayatı boyunca hiç çocuklarla uğraşmak durumunda kalmamıştı. Evin en küçüğüydü ve hiç yeğeni ya da küçük kuzeni olmamıştı. Fabiola'dan başka yakın arkadaşı olmadığı ve o da henüz çocuk sahibi olmadığı için arkadaş çevresinden de böyle bir şeye rastlamamıştı.

"Merhaba! Ben Ruby."

"Anneni mi arıyorsun?"

"Evet, siz onu tanıyor musunuz? Burada çalışıyor ama onu bulamıyorum."

"Sana yardım etmemi ister misin?"

"Gerçekten bunu yapar mısınız?"

"Evet," derken kızın gözlerindeki mutluluk karşısında yeniden gülümseyip güvenlik görevlisine döndü. "Yönetici katını ara ve Bayan Baker'i iste. Zaten muhtemelen telefona o cevap verecektir."

Güvenlik görevlisi onun dediğini yapmak üzere gözden kaybolurken Jessica yeniden Ruby'e döndü.

"Buraya nasıl geldin?"

Küçük kız gözlerini kaçırdı. Ama hiçbir şey söylemedi.

"Kreşe gidiyor olmalısın. Öğretmenine nereye gittiğini söyledin mi?"

Küçük kız yine cevap vermemişti ama bu sefer yüzünde suçlu bir ifade belirmişti. Bu konunun onu huzursuz ettiğini anlayınca üstelemeye karar verdi.

“Şu an meraktan çıldırmuş olmalılar. Başında bir büyük olmadan dışarı çıkmaman gerektiğini biliyorsun değil mi?”

Ruby tam ağzını açmış cevap vermek üzereyken güvenlik görevlisi gelip araya girdi. Yetmiş ikinci katta kimse telefona cevap vermiyordu. Jessica bir an duraksadıktan sonra ona aramaya devam etmesini, Andrea’ya ulaştığında ise kafeteryaya gelmesini sağlamasını söyledi.

Mesai saatleri içinde olduklarından bomboş olan, aynı zamanda yemekhane olarak da kullanılan kafeteryaya gittiklerinde iki milk shake alıp çocuğun karşısına oturdu. İkisi de keyifle içeceklerini yudumluyorlar, Ruby etrafa meraklı gözlerle bakıyor en çok da Jessica’yı inceliyordu.

“Bende büyüdüğümde küpe takacağım,” dedi minik dudaklarma bulaşan sütle inanılmaz sevimli görünürken.

“Henüz kulaklarını deldirmedin mi?”

“Hayır,” diyen küçük kız kaşlarını çatmıştı. “Neden böyle bir şey yapayım ki?”

“Küpe takabilmek için kulaklarını deldirmen gerekiyor. Elbette bu iğneyle yapıldığı için hijyenik

olması gerek. Yani kendi kendine delmeye kalkışma sakın."

İçeceğini yudumlayan Jessica onun kendisine cevap vermediğini bir süre sonra fark etti. Ona baktığında küçük kızın kulaklarını tutmuş bir şekilde kendisine baktığını gördü. Korkmuş görünüyordu.

"Ama iğneler insanın canını yakar," dedi dudaklarını titreterek. "Eğer kulağımı deldirmem gerekiyorsa annem buna izin vermezdi ki... Bana büyüdüğümde küpe takabileceğime söz verdi. Söz verdiğiğine göre acıymıyor olmalı... Annem canımın yanmasına izin vermez."

Onun annesine bu kadar güvenmesi Jessica'nın yüreğine dokunmuştu. Elinde olmadan kendi çocukluğunu hatırladı. Boş içki şişeleri, yabancı adamlar ve annesinin babasından fazladan para koparmak için kendisini öne sürüşleri...

"Elbette izin vermez," dedi gülümseyerek. "Ama kulak deldirmek o kadar da can yakıcı değildir."

"Ama iğneler..."

"Bu kadar ürkek olmamalısın," derken Jessica ona ciddi bir tavırla baktı. "İnan bana sadece bir anlığına acıyacak. Sonra geçip gidecek."

"Ya geçmezse?"

"Geçecek. Daha önce iğne yaptırdın mı hiç?"

"Geçen Noel'de hastalandım. Tam üç tane iğne yaptılar," dedi dört parmağını havaya kaldırarak.

"O üç değil, dört..." dedi Jessica onu düzelterek.

"Biliyorum ama unutuyorum bazen," dedi küçük kız kaşlarını çatarak. Parmaklarını yeniden sayıp bu sefer tam üç parmağını kaldırdı. "Üç bu! Bayan Nelson da tıpkı senin gibi buna aşırı derecede sinirleniyor."

"Bayan Nelson da kim?" diye sordu onun kendisine yaptığı imayı anlamamazlıktan gelerek.

"Öğretmenimiz."

"Bayan Nelson'ın sıkı bir azara ihtiyacı var desene. Böyle küçük şeylere sinirlenebiliyorsa yarlıış meslek seçmiş demektir."

"Hayır," diyen küçük kız iki elini birden kaldırmış yüzünü bir telaş kaplamıştı. "Onu azarlamamalısınız. O kadar da sinirli değildir."

"Bunu sen bilemezsin tatlım. Büyüklerin çocuklara karşı sabırlı olması gerekir. Üstelik yalnız başına istediğin yere gitmene izin verecek ya da seni kontrol edemeyecek kadar sorumsuz biri..."

"Ama bilebilirim," diyerek itiraz etti Ruby bilmişçe. "Bayan Nelson annem kadar neşeli olmayabilir ama babam kadar sinirli de değil."

"Baban sinirli biri mi?" diye sordu Jessica umursamaz görünmeye dikkat ederek.

"Hem de nasıl!" diyen küçük kız onun dikkatini kreşten kaçmış olmasından başka bir şeye çekebildiği için sevinmişti. "Bir kere annemle oyun oynuyorlardı ve onu itince annem duvara kadar uçtu. Böööyle..."

Kızın söylediklerine bir an için anlam veremedi Jessica. Anlam verdiğinde ise beyninden vurulmuşa döndü. Kocasını Andrea'yı dövüyor muydu yani?

"Bu oyunu çok sık oynarlar mıydı?" Lanet olsun ki sesinin titremesine engel olamamıştı.

"Evet, oynarlardı. Ama artık oynamıyorlar. Sanırım annem başını yanlışlıkla dolaba çarpıp kanattıktan sonra bu oyunu oynamaktan vazgeçtiler."

Çocuğun masum yüzü buruşmuş, hoşlanmadığı bir kokuyu almış gibi burnunu kırıştırmıştı. Bir süre onu izleyen Jessica, titreyen ellerini görmemesi için yumruk yaparak masanın altına sakladı. O adamı çıplak elleriyle parçalara ayırmak istiyordu.

"Ruby?"

Andrea'nın sesini duyduklarında ikisi de irkilmişti. Ruby hızla kalkıp kendisine doğru koşan annesini yarı yolda karşıladı. Ona sanki hayatı buna bağlıymış gibi sarılmıştı.

"Ne oldu?" diyen Andrea'nın telaştan kocaman açılmış gözleri Jessica'nın gözleriyle buluştu. "Kötü bir şey mi olmuş Jessica?"

"Sakin ol. Sadece okuldan kaçmış," dedi genç kız onu sakinleştirmek için acele ederek.

"Okuldan kaçtım ama kaçmak istemedim anne," diyen Ruby, kendisini ispiyonlayan genç kıza doğru kindar bir bakış attı.

"Bu da ne demek? Beni arayıp kızımın bir başına buraya kadar geldiğini söylediklerinde nasıl korktuğuma dair bir fikrin var mı küçükhanım?"

"Babam geldi anne."

Bu haber boş kafeteryada adeta yankılanarak yayıldı. Jessica ne zaman ayağa kalktığını bilmiyordu ama bir anda kendini ayakta ve yumrukları sıkılı bir şekilde buldu. Andrea'nın güzel yüzü bembeyaz kesilmiş, kızına bomboş bakışlarla bakmaya başlamıştı.

"Bayan Nelson'a beni görmek istediğini söyledi ama Bayan Nelson izin vermedi. Sonra onu itti biliyor musun anne? Bayan Nelson'u aynı seni ittiği gibi itti."

"Andrea," diyen Jessica'nın sesi çok yumuşak çıkmıştı. "Bunun ne kadar ciddi bir durum olduğunun farkında mısın?"

Ona bir an için bakan Andrea hemen kızına dönüp başının tepesine bir öpücük kondurdu. Ona büyükler konuşurken uslu bir şekilde oturup içeceğini bitirmesini tembihleyip Jessica'ya kendisini takip etmesini istediğini belli eden bir hareket yaptı.

Onunla birlikte kafeteryanın en uzak köşesine gidip masalardan birine oturdular. Şimdi Ruby'i rahatlıkla görebilecek ama onları duymasını engelleyecek kadar uzaktaydılar.

"Polise gitmelisin Andrea," dedi Jessica oturdukları an.

"Denemediğimi mi sanıyorsun? Amerika'da, dört eyalette geçerli olan bir uzaklaştırma emri var elimde. Ama beni rahat bırakmıyor."

"İngiltere'de durum daha farklı..."

"Anlayamazsın Jessica," derken polis seçeneğini kabul etmediğini belli eden bir şekilde başını iki yana sallıyordu.

"Nasıl bir hayat yaşadığını neleri atlattığını bilmiyorum Andrea," derken sesindeki merhameti kendisi de duyuyor ama buna engel olamıyordu.

"Ama bu durumun Ruby'e nasıl etki ettiğini kendi gözlerimle görebiliyorum. Bana sizin oyun oynadığınızı, bu oyunlar sırasında babasının seni incittiğini anlattı. Ama sadece bir oyun. Baba kuvvetli... Bu sana neyi ifade ediyor Andrea?"

Andrea ona titreyen dudakları yeşil gözlerinden taşmak üzere olan gözyaşlarını gösterince Jessica onun acısını içinde hissetti. Ama durmaya niyeti yoktu.

"Bu bir çocuğun yardım çılgılığı Andrea. Onun yaşında her çocuk birini itmenin, vurmanın, incitmenin bir oyun olmadığını bilir. Ama o bilmiyormuş gibi yapıyor. Ona kimseye anlatmaması için o kadar baskı yapmış, öyle saçma yalanlar söylemişsiniz ki, yardım isterken bile bu yalanların arkasına saklanıyor. Ama madem baba ve anne oyunlar oynadılar, neden babasından bu kadar korkuyor Andrea?"

"Ah, Ruby!" diyen Andrea inleyerek ağlamaya başladı.

"Annem neden ağlıyor?" diye bağırان çocuk bir anda yanlarında bitivermişti. "Neden?" diye sorarken Jessica'ya bakıyordu.

"Çünkü korkuyor," dedi Jessica temkinli bir şekilde.

"Ama neden?"

"Çünkü baban..."

"Jessica, bu kadarı yeter!"

Jessica bir anda dışı bir kaplana dönüşen kadına elinde olmadan hayranlıkla baktı. Ruby'i kendisine doğru çekmiş, kollarının arasına almıştı.

Jessica'nın küçüklüğü, babasından şikâyet edip duran annesini dinlemekle geçmişti. Babası kadar şeytan, babası kadar namussuz, babası kadar iğrenç bir insan daha yoktu...

Elbette ilk gelişim çağlarında annesine sırf bu yüzden tepki göstermişti. Ancak onun ölümünden sonra babasıyla daha çok vakit geçirdiğinde annesinin yaptığı suçlamaların en azından bir kısmının doğru olduğunu görmüş, birinci elden şahit olmuştu.

Ancak annesi babasını kötülerken aslında bir yandan da farkında olmadan Jessica'yı boş hayaller kurmaktan, baba hasreti çekmekten, hayal kırıklığına uğramaktan korumuştı. Babasının nasıl da kadın düşkünü, evlatlarından uzak, akıllı fikri işte olan bir adam olduğunu gördüğünde en küçük bir üzüntü bile duymamıştı.

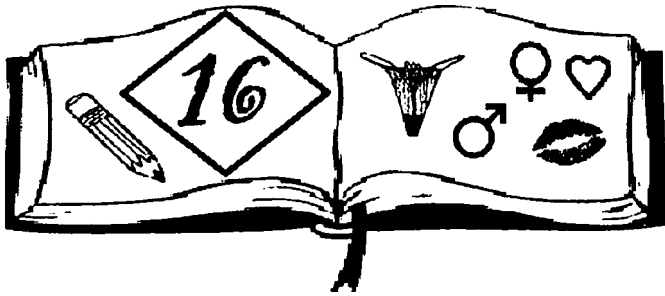
Şimdi o da Ruby'i aynı şekilde hazırlamak istiyordu. Ama onun kendi kızı olmadığını da biliyordu...

"Onunla gitmek istemiyorum Jessica," dedi küçük kız, bu konuda güvenilecek şahıs olarak annesi yerine onu seçtiğini belli eden bir tavırla.

"Gitmeyeceksin zaten," diyen Jessica ayağa kalkmıştı. "Buna asla izin vermeyeceğim Ruby, söz veriyorum."

"Jessica!" diyen Andrea sonunda kendine gelmiş gibi görünüyordu. "Bu bir aile meselesi. Lütfen karışma."

"Bu siktiğimin insanlık meselesi. O pislikle aile değilsiniz!"

“Öğlen yemeğinde dışarı çıkmam lazım. Üzgünüm...”

Michael yaşadığı hayal kırıklığını belli etmek için başını çevirmek zorunda kaldı. Son zamanlarda Fabiola'ya fazlasıyla tutulduğunu biliyordu. Ama durumun ne kadar ciddi olduğunu ilk kez fark ediyordu. Sadece bir saatliğine ayrı kalacaklardı ama genç adamın içinde tuhaf bir his belirmiş, Fabiola karşısında durduğu halde onu özlemişti.

"Peki," dedi sesinin umursamaz çıkmasına özen göstererek.

Fabiola bir şey söylemek üzere ağzını açtığı sırada kapı çalındı ve Andrea usulca içeri girdi. Kaşlarını çatışından bir şeylerin yolunda olmadığı anlaşılıyordu.

"Bay Mendez burada Michael. Telefonuna cevap vermediğin için beklemesini söyledim ama önemli bir şeye benziyor."

"İçeri gönder," dedi Michael hemen. Sonra dönüp Fabiola'ya baktı. "Seninle öğleden sonra görüşürüz sevgilim."

Hay lanet!

Neden böyle demişti ki? Son günlerde aralarındaki ateşli seks yerini daha ağır, daha yumuşak, daha doyurucu bir sekse bırakmıştı. Bunu değiştirmek istese de başaramamıştı. Fabiola'ya olan duygularının gidecek ciddileştiğini fark edince ona sevgi sözcükleriyle hitap etmeyeceğine dair kendisine söz vermişti. Çünkü ilk önce Fabiola'nın kendisine itiraf etmesini, onu sevdiğini söylemesini istiyordu.

"Aşk seni fazla yumuşattı Michael," diyen Mendez tam Fabiola çıkarken içeri girmişti. "Ona nasıl baktığın düşünülürse tek dizinin üzerine çökmeyişine

şaşıyorum. Seni tam da hayalarından yakalamış ve çırpınman ancak senin canını yakar.”

Bu sözler genç adamı kızdırmak için söylenmişti. Michael bunun farkındaydı. Ama kendini hiç de kızgın hissetmiyordu. Aksine, gözünün önünde kendisinin tek dizi üzerinde olduğu ve Fabiola’nın ağzından ‘evet’ kelimesi çıkarken güzel yüzünü kaplayan melek si gülümsemenin olduğu bir görüntü belirmiş, içinin sııcak bir hisle dolduğunu hissetmişti.

“Neden olınasın?” dedi omzunu silkerek.

“Lanet olsun dostum,” dedi Mendez kulaklarına inanamaz bir tavırla. “Tebrik ederim.”

“Henüz tebrik edilecek bir şey yok,” diyen Michael arsızca sırıttı. “Daha Fabiola’nın çok yakında gelin olacağından haberi yok.”

“Küçük bir ayrıntı,” dedi Mendez erkeksi bir rahatlıkla. “Şirketin sorununu çözdüğümüz an halledersin.”

“Şirket sorunu demişken,” diyen Michael olaya konsantre olmakta zorlanıyordu. “Beni bu kadar acil görmek istediğine göre, ciddi bir sorun olmalı.”

“Neredeyse bitti Michael,” dedi Mendez gururla. “Hırsız muhasebe bölümünde.”

“Kahretsin... Neler oldu?”

“Şüphelendiğimiz taşeron şirketleri araştırdığım sırada, hepsinin farklı kişiler üzerinden yönetilse de tek bir kişiye ait olduğunu fark ettim. Üstelik sadece bizim değil, sayılı inşaat şirketlerinden birini ve ufak tefek kuruluşları dolandıran biri...”

“Kim bu herif?”

“Nick Willow.”

Michael bu ismi daha önce bir yerden duyduğundan emindi ama nereden duyduğunu hatırlayamadı.

“Sanırım bizim şirketten bu kadar uzun bir süre faydalanmayı düşünmüyorlardı. Kurdukları paravan şirketlerin varlığını ya da izlerini saklama gereği bile duymamışlar Michael. Şaka gibi bir düzenleri var.”

“Ne diyorsun?”

“Anladığım kadarıyla bir kerelik, büyük bir vurgun yapıp sonra geri çekilmeyi planlıyorlardı. Ama şirketin içindeki destekleri buna gerek bırakmadı. Paravan şirketler ne kadar düzensizse, kendi içimizdeki hainimiz o kadar düzenliydi. Durumu öyle iyi idare etti ki, ne burada ne de merkezde ciddi bir sorun olabileceğine dair fikir uyanmadı. Yaptıklarının çok temiz bir iş olduğunu kabul etmeliyim. Böyle olunca da bü-

yük vurgun üç yıla yayılan bir hırsızlık ve dolandırıcılığa dönüştü.”

“Hepimizi ayakta uyutmuşlar desene,” diyen Michael elindeki kalemi öfkeyle sıktı. “Böyle bir işin arkasında muhasebe departmanının olması gerektiğini anlayabiliyorum. Ama elimizde kanıt var mı?”

“Çok daha iyisi,” derken sırtıyordu Mendez. “Tanığımız var.”

“İşte buna güzel haber derim,” dedi Michael de sırtarak. “Andrea’ya söyleyelim de çağırsın hemen.”

“Gerek yok, dışarıda bekliyor.”

Mendez iri bedeniyle tembelce ilerleyip kapıyı açtı ve başıyla bir işaret verdi. Bir süre sonra kapıdan giren adam önce Mendez’e sonra da masanın bir köşesine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Michael’e doğru korkmuş bakışlar attı.

“John April, öyle değil mi?” derken doğrulmuş ona elini uzatmıştı Michael.

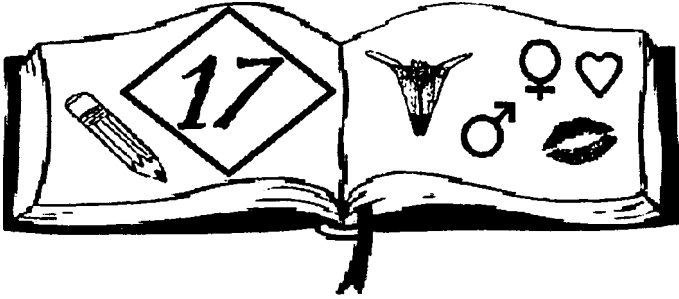
“E-evet efendim...”

Adam, onun adını hatırlamasına şaşırmış gibi görünüyordu. Mavi gözlerini huzursuzca kaçırıyordu. İlk zamanlardaki kendinden emin el sıkışmasından eser kalmamıştı.

“Bundan sonrasını baş başa halledebileceğinizi umuyorum,” diyen Mendez saatine bakıyordu. “Anladığım kadarıyla Jessica benden bir şey istiyor. Ona asla borçlanmamalıydım.”

“Merak etme, gerisini biz hallederiz. Öyle değil mi John?”

“Evet efendim.”

Huzursuz bir şekilde saatini kontrol eden Fabiola bu görüşmeyi kabul ettiği için içinden kendisine küfürler savuruyordu. Önceki gün arayıp son bir kere görüşmeleri için yalvaran Nick'e karşı içinde hiçbir duygunun barınmadığını fark edince sevinmiş, bir anlık boşlukla kahve davetini kabul etmişti.

Ancak Nick on dakika geç kalmıştı.

Şimdi burada beklemek yerine Michael'in yaptığı yemek teklifini değerlendiriyor olabileceğini hatırlı-

layarak iç geçirdi. Elbette sadece yemek yemeyeceklerdi. Genelde öğlen yemeğini hızla atıştırıp soluğu genç adamın odasında alıyorlardı. Bazen o kadar bile beklemiyorlar, iş yerine aç ama *doymuş* bir şekilde dönüyorlardı.

Onunla sevişmek her seferinde farklı bir maceraya dönüşüyordu. Bazen genç adamın otel odasında bazen Fabiola'nın evinde, ama çoğu zaman ofis odasında buluşuyorlardı. İlk önceleri Michael'in şirketteyken aralarındaki ilişkiyi gizli tutacağını düşünmüş, her ne kadar üzülse de bunu anlamıştı. Bir işveren olarak çalışanlarına karşı daha doğru bir görünüş sergilemesi gerektiğini düşünerek kendisini teselli etmişti.

Ancak ertesi gün işe gittiğinde masasının üzerinde koca bir demet gül bulmuştu. Köşesine iliştilmiş kartta yazanları gördüğünde ise en az güller kadar kızardığını hissetmişti.

Lütfen odama gel Fabiola. Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum...

Michael

Koşarak odasına gitmiş, genç adamın bir hamlede bulunmasını beklemeden kendisi onu öpmüştü. Michael ona aynı şiddetle karşılık vermiş, saçlarına, bedenine, yüzüne dokunmuştu. Ancak daha ileri gitmemişti. Espriler yapıp onunla sohbet etmiş, Fabiola

kendisini sevgilisiyle gizlice buluşmuş bir liseli gibi hissetmişti. Ve işte o anda ona âşık olduğunu fark etmişti.

Michael'i seviyordu. Hem de deliler gibi...

"Geciktiğim için özür dilerim."

Nick'in sesini duyunca daldığı düşüncelerden sıyrılan Fabiola, ona gözlerini kısarak baktı. Karşısındaki sandalyeyi çekip yerleşen genç adam biraz zayıflamış görünüyordu. Sarıya yakın kumral saçları her zaman muntazam görünür, kıyafetlerine, nasıl göründüğüne inanılmaz dikkat ederdi. Ancak şimdi kıyafetlerini arkadaşından ödünç almış, saçlarını nasıl yapacağını bilmeyen çelimsiz bir serseriye benziyordu.

"Sen... İyi misin?" diye sordu elinde olmadan.

"Hasta değilim, eğer sormak istediğin buysa. Ama iyi de değilim Fab."

Genç kızm beklediği Nick bu değildi. Düşmanınınız güçsüzse galibiyetin hiçbir değeri yoktu. Onun eskisi gibi kendini beğenmiş, herkesten üstün olduğunu düşünen Nick olmasını istiyordu. Böylece içini oya-cak kadar keskin bir sesle konuşabilir, ağzına geleni söyleyebilirdi.

Ancak şimdi ona iyi olduğunu, onu unuttuğunu bile söylemek istemiyordu. Sanki dokunsa kırılıp dökülecekti. Böyle birine nasıl kötü davranabilirdi?

“Seni buraya bana acıyarak bakman için çağırmadım Fab,” derken sert sesi son anda titremiş, ağlayacakmış gibi çıkmıştı. “Seni özledim...”

“Nick, bence bu şekilde konuşmasan daha iyi olacak. İkimizin de hayattan beklediği şeyler farklı.”

“Biliyorum,” dedi Nick sıkıntılı bir nefes çekerek. “Ama lanet olsun ki seni özledim işte! Bunu engelleyemem anlamıyor musun? Yaptığım bir hata yüzünden ikimizin de hayatı mahvoldu. Hepsinin benim suçum olduğunu biliyorum ama bu bir şeyi değiştirmiyor.”

“Beni aldatman büyük bir hataydı evet. Ama kendinin ne olduğunu, hayattan ne istediğini değiştiremezsin Nick. Şimdi olmasa çok daha sonra ortaya çıkacak ve işte o zaman hayatlarımız mahvolacaktı.”

“Bir şansım daha olamaz mı Fab?” dedi Nick hızla uzanıp onun elini yakalarken. “Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum.”

“Bu istediğin için değiştirebileceğin bir şey değil Nick,” diyen Fabiola elini hızla çekti. “Beni başka bir kadınla aldatmış olsaydın belki bu konuşma man-

tıklı görünebilirdi. Ama sen erkeklerden hoşlanıyorsun...”

Bu sözler yeterli etkiyi yapmış gibi görünüyordu. Nick yüzüne darbe almış gibi irkilmiş ve geri çekilmişti. Onun üzgün gözlerine bakarken *acaba çok mu sert konuştum* diye düşünüyordu genç kız.

“Ben artık gitsem iyi olacak Nick. İşe dönmem gerek.”

“Lütfen gitme Fab. Seninle konuşmak istediğim daha bir sürü şey var...”

“Gerçekten gitmeliyim. Üzgünüm Nick...”

“O zaman bu akşam benimle yemek ye ha?” diye sordu Nick yaşlarla dolu gözleri kocaman açılmışken. “Son bir kere. Üç yılınızın hatırına Fab.”

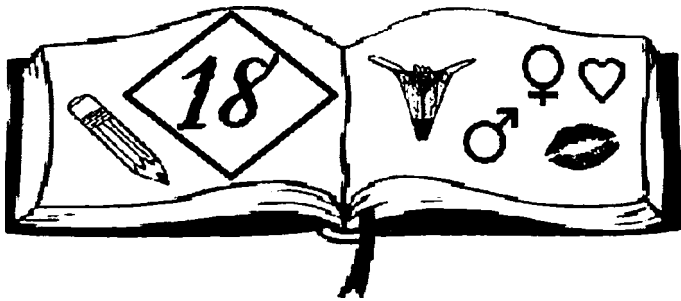
Yaklaşık on dakika sonra Fabiola küçük kafe-den kaçarcasına çıkarken onun arkasından bakan Nick gülümsedi. Karışmış saçlarını geriye doğru yatırarak düzeltmeye çalıştıysa da hiçbir faydası olmamıştı. Erkek arkadaşıyla birlikte yaptıkları plan doğrultusunda onun takımını giymiş, saçlarını istediği gibi karıştırmasına izin vermişti. Onu ararken gülümsemesi devam ediyordu.

“İş tamamdır,” dedi neredeyse kahkaha atacaktı. “O kadar haklısın ki... Neredeyse üzülmemem için bana yalvaracaktı.”

“Yemek davetini kabul etti mi?” diye sordu karşı taraf.

“Evet, hem de ısrar etmeme bile gerek kalmadan.”

“Güzel...”

“Yatağımı ısıtmak için bekleyen iki hatun dururken neden burada olduğuma dair en küçük bir fikrim yok.”

“Kapa çeneni George!”

İşlek caddede, küçük çöp konteynerinin arkasında peş peşe dizilmiş bir şekilde saklanmaya çalışan George ve Jessica birbirlerine öldürücü bakışlar atıyorlardı. Yoldan gelip geçenler George'un parlak deri pan-

tolonuna ve Jessica'nın diken diken jöleli saçlarına tuhaf bakışlar atıyor, yanlarındakilere gülerek onları işaret ediyorlardı.

"Bu pantolonu giymek zorunda mıydım?" diye sorarken Jessica cinnetin eşiğinde görünüyordu.

"Asıl kendine bak lanet olsun Jessica. Yirmili yaşlarda birkaç çıtıra çakacağımı düşünüyordum, de-dektifçilik oynayacağımı değil!"

Ona son bir ters bakış atan Jessica gözetleme işine geri döndü. Neyin daha acınası olduğundan emin değildi. Kadınların böyle bir adamla yatmak için sıraya girmelerinin mi, yoksa kendisinin böyle bir adama ihtiyaç duymasının mı...

"Burada ne halt ediyorsunuz?"

Bir anda tepelerinde duydukları bu sert sesle ikisi de hazırlıksız yakalanıp irkildiler. Bu kalın sesin sahibinin kim olduğunu görmek için dönüp bakmalarına gerek yoktu, elbette ki gelen Mendez'di.

"Tanrı aşkına! Neredeyse altımıza sıcıyorduk Mendez. Saklanan insanlara böyle yaklaşmaman gerektiğini kimse öğretmedi mi sana?"

"Siz buna saklanmak ını diyorsunuz?" diye sorarken Mendez'in kulaklarına inanmadığı her halinden anlaşılıyordu.

"Madem daha iyisini biliyordun, vaktinde gelseydin de gösterseydin."

"Hemen ayağa kalkıp adam gibi durmazsanız ikinizin kafasını birbirine tokuşturup kıvılcım çıkarırım. Çok ciddiylim!"

Aslında ciddi olduğunu belirtmesi gereksizdi çünkü bu sesinden rahatlıkla anlaşıyordu. Emrini ikiletmeyen Jessica ve George birbirlerini iterek ayağa kalkıp onun karşısında dikildiler. Halinden memnun görünen Mendez parmağıyla Jessica'yı işaret etti.

"Konuş."

"Adamın adı Gus," dedi Jessica sakince. "Andrea'nın eski kocası."

"Şu sarışın piliç mi?"

"Ona piliç demeyeceksin Mendez," dedi Jessica sert bir sesle.

"Peki," diyen Mendez sırtıttı. "Senin pilicin kocasıyla ne işimiz var?"

Bunu duyan Jessica sırtıtmadan edemedi. Kulağa çok güzel gelmişti doğrusu. Ama bunun bir hayal olduğunu da biliyordu. O ve Andrea asla birlikte olamazlardı.

"Herif Andrea'yı rahatsız ediyor. Uyarıp ayağını denk almasını söylememiz lazım."

"Bak Jessica," dedi Mendez sıkıntılı bir nefes aldı. "Seni sevdiğimi bilirsin. Ama böyle saçma sapan işler için arayabileceğin biri değilim. Kadın rahatsız oluyorsa polise haber versin."

"Kadınları döven bir piçten ve küçük çocuğunu korumaya çalışan bir kadından bahsediyorum Mendez. Polise gitmediğini mi sanıyorsun?"

Sözlerinin Mendez üzerinde etkisi hızlı ve çarpıcı oldu. Devasa boyuttaki adam sanki daha da irileşmiş, kalıbına sığamaz olmuştu. Yumrukları sıkılmış, çenesinde bir kas oynamaya başlamıştı.

"Kadınlara vuran piçlerden nefret ederim," dedi sanki bunu söylemesi gerekiyormuş gibi. "Nerede o?"

"Şu otelde kalıyor. Kredi kartını takip ettim. Az önce Gregor ile seni beklerken içeri girdiğini gördük. Bir daha çıkmadı."

"O zaman işimize bakalım."

Bulundukları mahalle kalabalık, ucuz bir muhitteydi. Otel ise ondan da ucuz görünüyordu. Gus'ın kaldığı odanın numarasını öğrenmeleri iki dakikalarını bile almamıştı. Resepsiyonda duran adam Mendez'e

şöyle bir bakmış ve numarayı söylemişti. Bu arada da, canını tehlikeye atmasına degecek kadar para kazanmadığına dair bir şeyler mırıldanmıştı.

Gus'ın odasının bulunduğu ikinci kata ulaştıklarında Jessica etrafına tiksinererek baktı. Çok kirli görünmese de keskin bir sidik kokusu tüm katı sarmıştı. Numarası ters dönmüş yedinci kapının önünde durduklarında hem Jessica hem de George burunlarını tutuyorlardı.

Mendez ise etrafının farkında değilmiş gibi görünüyordu. Ancak elbette onun gibi bir adamın dikkatsizlik etmesi mümkün değildi. Kapıyı öyle bir yumrukladı ki ses tüm koridoru kaplamıştı. Bir şeylerin devrilme sesini birkaç küfür takip ettikten sonra kapı hızla açıldı.

"Ne sikim oluyor?" diyen adam karşısmdaki üçlüye kaşlarını çatarak bakıyordu.

Adam neredeyse Mendez kadar uzun boyluydu ama onun kadar kalıplı değildi. Yetişme döneminde olduğu belli olan hafif kamburumsu bir duruşu vardı. Aslında yakışıklı sayılırdı.

"Gir içeri!"

Adamın öfkeli bakışları şaşkınlığa dönüşürken Jessica onu geriye doğru ittirip kendisi de içeri girdi.

Diğerleri de onların arkasından girmiş, kapıyı kapatmışlardı. Küçük oda bu kadar insanı almaya alışkın değilmiş gibiydi. George kapıyı arkasından kapattıktan sonra odada ani hareketlere müsaade edecek yer kalmamış gibiydi.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye sordu adam Jessica'nın kulağını tırmalayan bir Amerikan aksanıyla. "Ne istiyorsunuz?"

"Gus sen misin?" diye sordu Jessica cevabı bilmediği halde.

"E-evet ama siz kimsiniz?"

"Biz Andrea'nın arkadaşlarıyız."

"Andrea mı?"

"Üzerinde erkeklik denemesi yaptığın Andrea," diyen Jessica adamın diz kapağının altına sert bir tekme attı. "Hatırladın mı? Çocuğunun önünde dövdüğün Andrea seni orospu çocuğu."

Adam öfke dolu bir feryat savurup kendisini Jessica'nın üzerine atmaya çalıştı. Saldırıdan kurtulmak için bir adım yana kayan genç kız, adamın adeta uçarak George'un üzerine düşüşünü izledi.

Adamın ağırlığıyla geriye doğru sendeleyeyen George dehşet içinde bağırmaya başladı. En tiz sese

sahip kızlar bile ondan daha erkeksi bağırırlardı muhtemelen.

Adam hedefi tutturamadığını fark edince öfkeyle yeniden ayaklandı. Ama Mendez'in birden uzanan eli Gus'in suratında patladı. Bunu yaparken yerinden kıpırdamasına gerek bile kalmamıştı.

Yatağa doğru savrulan Gus durumun ciddiyetini anlamış gibi görünüyordu. Her ne kadar en irileri Mendez olsa da, onların başında Jessica'nın olduğu çok belliydi.

"Ben kimseyi dövmedim. O kaltak yalan söylüyor."

"Kaltak?" diye sordu Jessica kaşlarını kaldırarak. "Sen Andrea'ya kaltak mı dedin?"

"Üzerime adam salmış birine başka ne dememi bekliyorsun?"

Adam cümlesini tamamladığı anda Jessica ayağını kaldırdı. Onun yüzüne vuracağını sanan Gus kollarıyla yüzünü korumaya çalıştı. Ama Jessica'nın asıl hedefi bacaklarının arasındaydı.

Önce sert bir tekme attı. Adam çığlık bile atamamış, ağzı açık kalmıştı. Tekrar tekmelemeyi düşündüyse de, adamın içgüdüsel olarak uzanan ellerinden

dolayı yeterli darbeyi indiremeyeceğinden ayağını çekmeyip topuğuyla baskı yaptı.

"Kime bulaştığına dair en küçük bir fikri bile yok bunun," dedi adamın zihninin acıdan uzaklaşıp kendilerine odaklanmasını bekledikten sonra. Yüzünde kan dondurucu bir gülümseme vardı. "Sence ona ne yapmalıyım Koca M? Hayalarım kesmek yeterli ceza olur mu?"

"Komple takımlarını alalım derim," diyen Mendez de onun oyununa katılmıştı.

"Neden yapıyorsunuz bunu?" derken sesi ağlamaklı çıkıyordu. "Ne istiyorsunuz benden?"

"Bir daha Andrea'ya ya da Ruby'e yaklaştığını duymayacağım..."

"O benim kızım!"

"Annesine öyle davrandıktan sonra tüm hakkını kaybettin," dedi Jessica tiksindiğini belli eden bir yüz ifadesiyle.

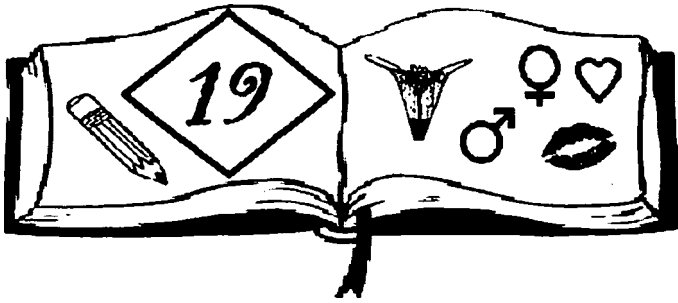
"Bunu yapamazsınız..." dese de ses tonundan kararsızlık akıyordu.

"Bak sana ne diyeceğim Gus," derken şeytani bir gülümseme vardı yüzünde. Uzanıp cebinden çıkardığı şeyi adamın yüzüne fırlattı. "Bu Amerika'ya

uçak biletin. Doğrudan New York'a uacaksın. Bir daha Londra'ya geldiğini değil görmek, duymak bile istemiyorum. Duydun mu?"

Adamın kendisine sert, kabullenemez bir şekilde baktığını görünce topuğunu sert bir şekilde bastırdı.

"Tamam lanet karı tamam!"

Fabiola hazırlanmak için acele etmediği halde tüm işleri bittiğinde hala epey vakti vardı. Nick şehrin önde gelen ailelerinden birine mensup olduğundan, onunla yemeğe çıkmak demek şehrin en lüks restoranlarından birine gitmek demekti.

Bu yüzden şık bir siyah elbise giymeye mecbur kalmıştı. Ama makyaj yapmamış, sadece dudaklarına kırmızı bir ruj sürmüştü. Zaten çok fazla kalmayı dü-

şünmüyordu. Bunun neden gerekli olduğuna dair en küçük bir fikri yoktu ama çevreye karşı Nick ile dost olarak ayrıldıkları mesajını verecekler sonra da yolları ayrılacaktı.

Evde beklemekten sıkıkınca en azından Nick gelinceye kadar bir şeyler içme maksadıyla restorana erken gitmeye karar verdi. Nede olsa arabasını almayacaktı. Biraz içmesi herhangi bir soruna sebep olmazdı.

Restorana ulaştığında Nick'in adını söyleyip kendileri için ayrılmış masaya geçti. Garsondan bir kadeh kırmızı şarap istediği sırada telefonu çalmıştı. Arayanın Michael olduğunu görünce etrafına çekingen bir bakış attı.

Restoranda sadece iki masa doluydu. Onlardan da hiçbir ses çıkmıyor, muhabbetlerini kısık sesle yapıyorlardı. Arka planda hafif bir müzik vardı, neyse ki telefondan duyulacak kadar yüksek sesli değildi.

"Alo!" dedi üçüncü çalışan sonra açarak.

"Merhaba," dedi Michael de her zaman bedenini ürperten o bariton, baştan çıkarıcı sesiyle. "Ne yapıyorsun?"

"Oturuyorum öyle bir başıma," derken ne kadar az yalan söylerse o kadar iyi olacağını düşünmüş-

tü. "Sen neler yapıyorsun bakalım? Yoksa beni mi özledin?"

"İşlerle boğuşuyorum. Elbette seni özledim. Nerede oturuyorsun?"

"Evde tabi ki," dedi Fabiola huzursuz bir şekilde. Acaba müziği mi duymuştu?

"Belki işleri bırakıp sana gelmeliyim. *Gerçekten* özledim..."

"Belki de," desede huzursuz olmuştu Fabiola. "Ama işlerini bitirmen gerektiğini biliyorsun."

Onlar konuşmaya devam ederken restoranın kapısı açılmış, şık bir takım elbiseyle son derece bakımlı görünen Nick içeri girmişti. Onun sabahki haliyle tamamen zıt olan bu hali karşısında kaşlarını çattıysa da insanlara ne kadar iyi ayrıldıklarını göstermeleri gerektiğini hatırlayarak bunun üzerinde durmamaya karar verdi.

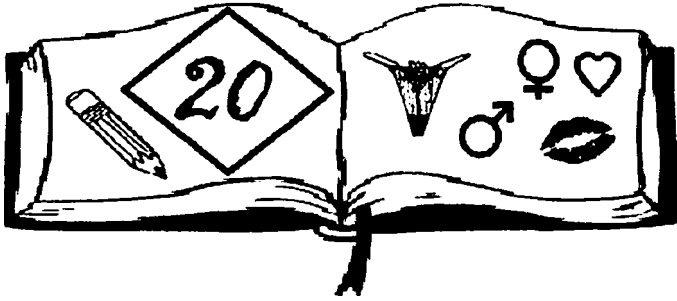
"Benim kapamam lazım tatlım," dedi giderek yaklaşan Nick'e endişeyle bakarak. "Daha sonra görüşürüz."

Genç adamın cevap vermesini beklemeden telefonu kapattı. Ancak bunun için kendisini kötü hissetmeye zamanı olmamıştı. Çünkü tam o sırada masaya ulaşan Nick yüksek perdeden bir selam verdi.

Her ne kadar huzursuzca başladıysa da yemek boyunca rahatladığını hissetmişti genç kız. Öyle ki, bir sosyete gazetesinden gelen muhabirin fotoğraflarını çekmesine bile sesini çıkarmadı.

Gece bittiğinde onu yanaklarından kardeşçe öpen Nick öyle çok teşekkür etmişti ki, Fabiola fazla içkinin bazılarında çift görmeye sebep olması gibi kendisinde de çift duymaya sebep olup olmadığını merak etti.

Sonra aklıma gelen bu aptalca espriye kendi kendine gülerek evinin yolunu tuttu.

"Günaydın millet!"

Neşeli selamı huysuz suratlar, uykusuzluktan şişmiş gözler ve çatık kaşlarla karşılanırsa da umursamadı genç kız. Şehir güneşli, güzel bir sabaha uyanmış, Nick ile aralarında herhangi bir sorun kalmamış olduğu için rahatlamış olan Fabiola'ya adeta göz kırpmıştı. O kadar içmiş olmasma rağmen geceden kalmalık yaşamadığı düşünülürse, aşırı şanslı hissediyordu.

Özenerek hazırlanmış, en sevdiği yazlık beyaz elbisesini giymiş, kızıl saçlarının olduğu gibi özgürce salınmasına izin vermişti. Neşesini birkaç asık suratın bozmasına izin verecek değildi.

Masasına oturup bilgisayarın güç düğmesine basarken keyifli bir şekilde ısıklık çalıyordu. Birden telefonu çalınca ısılığı bırakıp heyecanla gülümsedi. Ahizeyi kulağına götürdüğünde daha konuşmasına fırsat kalmadan Michael'in onu odasına çağırın sesini duydu.

Bu tek cümleden sonra telefonu hemen kapatmasından onun da kendisini özlediğini anladı. Önceki gün Nick yüzünden birlikte vakit geçirmeye zaman bulamamışlardı ama bunu telafi etmeye kesin kararlıydı. Ayağa kalkarken Andrea'nın kendisine bakışını yakalayarak huzursuz oldu. Gözlerinde Andrea'da görmeye alışık olmadığı bir bakış vardı. Üzüntü müydü o?

Tam ona soracakken diğerlerine takıldı gözleri. Jessica ortalıkta yoktu. Ama geri kalan herkes işinin başındaydı. Satın almadan Cat, halkla ilişkilerden Tom ve diğerleri... Herkes kendisine tuhaf bir şekilde bakıyordu. Neredeyse öfke olduğu düşünülebilecek sert bakışlardı bunlar.

Michael'in kendisini beklediğini hatırlayınca onları umursamamaya karar verdi. Dertlerinin ne ol-

duğunu daha sonra öğrenebilirdi. Tıklattığı ağır kapıyı açıp içeri girerken gülümsüyordu. Ama daha bir adım atmıştı ki şaşırarak duraksadı. Michael her zamanki müthiş duruşuyla masasının arkasında, tıpkı tahtında oturan bir kral gibi oturuyordu. Ama yalnız değildi. Takım elbiseli iki adam ve bir kadın vardı. Adamlardan siyahi olanını Michael'in odasına girerken birkaç kere görmüştü. Ama diğerleri tamamen yabancıydı.

"Bayan Tubio," diyen Michael eliyle boştaki bir sandalyeyi gösterdi. "Lütfen oturun."

Yüreğinde beliren huzursuzluk yayılıp midesine doğru genişleyen Fabiola, mide bulantısını bastırmaya çalışarak ilerleyip oturdu. Bir problem vardı... Bu Michael'in buz gibi sesinden, ifadesiz yüzünden anlaşıyordu. Diğerlerinin dikkatle kendisini izlediğini görünce sinirden elleri titremeye başladı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu daha fazla dayanamayacağını hissedince.

"Aslında evet," diyerek karşılık veren kadındı. "Ben Stone&Stone Holdingin avukatlarından Lindsay Adams."

"Avukat mı?" derken Michael'e yardım istercesine baktı ama o can kulağıyla kadını dinliyormuş gibi görünüyordu. "Sizin derdiniz nedir? Söylemek istediğiniz bir şey varsa söyleyin artık."

"Bayan Fabiola Tubio," dedi kadın robot gibi bir sesle. "Stone&Stone Holdingin yan kuruluşlarından olan Stone Kırtasiye&Ofis Malzemeleri şirketinde tespit edilen hırsızlık ve dolandırıcılık işlerine sizin de dâhil olduğunuz saptandığından..."

Avukat konuşmaya devam ediyordu ama kulaqları uğuldamaya başlayan Fabiola onun söylediklerini duymuyordu. Hırsızlık? Dolandırıcılık? Kendisi?

"Bu ne saçınalık?" diye bağırdı kadının sözünü bölerek. "Beni böyle bir şeyle nasıl suçlarsınız?"

"Lütfen oturur musunuz?" diyen kadının sesini duyuncaya kadar ayağa kalktığıнын farkında değildi.

"Michael tüm bunlar da ne demek oluyor? Şaka mı bu?"

Eğer öyleyse çok ama çok kötü bir şakaydı. Ama Michael'in buz gibi gözleri kendisine döndüğünde anladı. Tanrı yardımcısı olsun, bu bir şaka değildi. Gerçekten de hırsızlıkla suçlanıyordu. Hem de sevdiği adam tarafından.

Bacaklarındaki güç kesilirken kendisini kalktığı sandalyeye bıraktı. Omuzlarının titremesinden nefret etti. Kendisine iftira atan bu adamın karşısında böyle zayıf görünmekten nefret etti.

"Daha önce de dediğim gibi, müvekkilim size dava açmayı düşünmüyor. Ancak nişanlığınıza açılacak olan davada sizin de mahkemeye çağırılmanız muhtemel. Stone&Stone Holdingi ile tüm ilişkiniz kesilmiştir."

"Nick mi? Onun bunlarla ne gibi bir ilgisi var?"

"Bu sabah itibariyle nişanlığınıza hırsızlık ve dolandırıcılığı da kapsayan on farklı dava açmış bulunmaktayız."

"Eski nişanlım!"

"Özel hayatınız sizi ilgilendirir Bayan Tubio. Bizim için önemli olan, üç yılı kapsayan dolandırıcılık sürecinde kendisiyle yakın ilişkide oluştunuz ve birçok evrakın tarafınızca incelenip onaylanması."

Fabiola itiraz etmek, deli gibi bağırarak istiyordu.

"Bunu bana nasıl yaparsın?" dedi dönüp Michael'e bakarak. İçinde hala bir umut vardı. "Lütfen bunların gerçek olmadığını söyle Michael. Bana bunu yapmadığımı söyle."

"Gözlerini kocaman açıp yardım için yalvarman bir işe yaramaz Fabiola," derken çenesi kasılmıştı. "Yaptığın adice şeylerden sonra karışımında oturmaya bile cüret edebiliyor olman şaşırtıcı."

"Ben hiçbir şey yapmadım! Bana inanmak zorundasın."

"İçgüdülerime güvenmem gerekirdi," dedi Michael ona ters bir bakış atarak. "İlk kez gördüğü bir adamla yatağa giren bir fahişenin güvenilir olmadığına dair içgüdülerime inanmam gerekirdi..."

Duyduğu bu çirkin sözler Fabiola için daha büyük bir şoktu. Sevdigi adam mıydı bunları söyleyen? Bu kadar insanın içinde kendisine hakaretler savuran kişi, saçlarını okşayıp alnını öpen adamla aynı kişi miydi?

"Ama kız kardeşimin dâhice planma uyup seninle oynadığım oyundaki tüm suçun bende olduğunu kabul ediyorum..."

"Oyun mu?"

"Bence burada kesmeliyiz Bay Stone," dedi adamlardan biri. "Olası bir davada bize karşı kullanabileceği bir şey vermeyelim eli..."

"Ne yaptığı umurumda değil Houston," dedi öfkeden kararmış gözlerle. Sonra bu gözleri Fabiola'ya çevirdi. "Yatağımı ısıtman karşılığında Jessica da Andrea ile ilgilendi. Çok iyi bir anlaşmaydı. Ta ki şu ana kadar. Bana dava açıp açmamak tamamen sana kalmış. Ancak biraz olsun aklın varsa benden uzak durmanı

tavsiye ederim. Seni bir daha asla görmek istemiyorum. Şimdi yıkıl karşımdan ve zavallılığını da kendinle birlikte götür."

Fabiola bacaklarına söz geçirip ayağa kalkmasına yardımcı olan Tanrı'ya içinden şükretti. Gözlerini odada bulunan herkesin üzerinde yavaş yavaş gezdirdi. Öylece yenileceğini, haklarından vazgeçeceğini mi düşünmüşlerdi gerçekten? Eğer durum buysa çok feci bir şekilde yanıldıklarını göstermekten zevk duyardı.

"Elbette sizden davacı olacağım," derken sesinde tek bir ifade yoktu. İçinde hissettiği boşluk gibi soğuk ama kararlıydı. "Haksız suçlamalarınızın ve hakaretlerinizin karşılığını fazlasıyla ödeyeceğinizden emin olacağım."

"Bunu hiç tavsiye etmem Bayan Tubio..."

"Yeter," derken avukata küçük bir böcekmiş gibi baktı. "Şu saatten sonra sizinle ben değil avukatım muhatap olacak."

"Bay Stone'un size fazlasıyla cömert davrandığını anlamalısınız. Ama madem ısrar ediyorsunuz, onun bu cömertliğini geri çekmemiz gerekecek ne yazık ki."

"Bay Stone'un hiçbir şeyini istemiyorum. Cömertliğini alıp kıcına sokabilir."

Michael'in birden ateş püskürmeye başlayan gözlerine bakarak tek kaşını kaldırdı. Sonra da dönüp odadan çıktı. Bedenindeki titreme yok olmuş, tuhaf bir korkusuzluğa teslim olmuştu. Hayatının en büyük darbesini almış ama ölmemişti.

"Şey... Fabiola?"

Fabiola yanında beliren Andrea'ya baktı. Tanrım! Gerçekten de ona acıyarak bakıyordu.

"Evet?"

"Bay Stone çıkışa kadar sana eşlik etmemi söyledi."

"Anlıyorum. Elbette..."

Asansöre birlikte bindiklerinde Fabiola diğer çalışanların kendisine attığı öfkeli bakışları yakalamış, içindeki boşluğun öfkeyle dolduğunu hissetmişti. Bu öfkenin bir kısmı kendisine ihanet eden adama karşı duyduğu öfkeydi elbette. Ama asıl hedef Jessica'ydı. En iyi arkadaşı, tek dostu olan Jessica... Bunu ona nasıl yapabiliyordu? Şirketteki insanlara söylemeden önce kendisine söylemesi gerekmez miydi?

"Üzgünüm Fabiola, gerçekten. Bunu neden yaptığını bilmiyorum, kendince haklı sebeplerin olduğuna da eminim. Ama bu, yaptığın şeyin ne kadar yan-

lış olduğu gerçeğini değiştirmez. Umarım bundan sonraki hayatında..."

"Bundan sonraki hayatında hırsızlık yapmazsın mı diyeceksin Andrea?" derken çantasının kulpunu hayatı buna bağlıymış gibi sıkıyordu geç kız.

"Üzgünüm, böyle bir zamanda nasihat dinlemek istemediğine eminim ama..."

"Haklısın," dedi Fabiola neredeyse bağırarak. "Nasihat istemiyorum. Hele en az benim kadar aptal olan birinden. Benim kadar kullanılıp, aşağılanmış birinden."

"Anlamadım?"

"Michael ve Jessica'nın kardeş olduğunu biliyor muydun?"

"Böyle bir şey mümkün değil," dedi Andrea gözleri kısılrken.

"İnan bana bende Michael açıkça söyleyinceye kadar bilmiyordum."

"şaşırtıcı bir şey ama benimle ne gibi bir ilgisi var?"

"Anlamıyor musun? Michael ve Jessica anlamışlar."

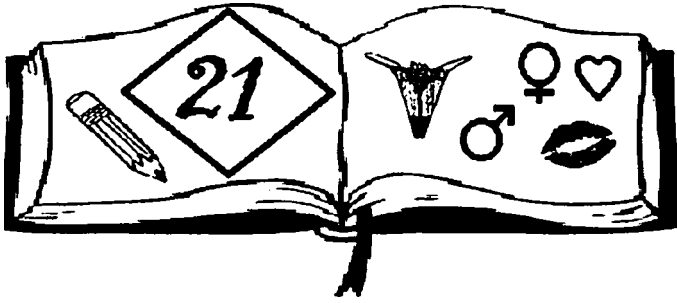
"Ne anlaşması?"

"Michael Jessica'nın acınası arkadaşını baştan çıkarıp eğlenecek karşılığında ise..."

"Karşılığında ne?" diye sordu Andrea onun daha fazla konuşmadığını görünce.

Fabiola onun bembeyaz olmuş, kanı çekilmiş yüzüne bakarken bir an kararsız kaldı. Ama sonra söylemeye karar verdi. Kimsenin kendisi gibi incitilmesini istemiyordu. Andrea'nın tedbirini almasını istiyordu.

"Karşılığında da Jessica kardeşine sarkıntılık edip canını sıkın kadını devre dışı bırakacaktı. Ve bunu yaptı değil mi? İkimiz de aptalız Andrea, ikimiz de boka battık."

Uykusunu tam olarak alamadığı şişmiş gözle-
rinden belli olan Jessica, asansör yetmiş ikinci katta
durup da kapılar açıldığında esneyerek dışarı çıktı. Bu
arada Andrea son yarım saattir elinde çantası asansö-
rün önünde bekliyordu.

Eşyalarını toplayıp karton bir kutuya doldur-
muş istifa dilekçesini çıkardıktan sonra bilgisayarını

kapatmıştı. Her şeyini hazırlamış, yapması gereken son bir iş kalmıştı. Andrea için

Hala avukatlarıyla görüşen Michael'in yanına gitmeye fırsat bulamamıştı ama zaten bunu istemiyordu da... Tek istediği Jessica'nın yüzüne tükürdükten sonra çekip gitmekti. İstifa ettiğini önceden haber vermesine bile degecek insanlar değillerdi.

"Günaydın," diyen Jessica yüzünde şaşkın bir ifade olsa da gülümsedi. "Beni mi bekliyordun?"

"Evet, seni bekliyordum."

"Pekâlâ," dedikten sonra duraksadı. Sanki onun bir şeyler söylemesini bekliyor hatta hevesleniyordu.

"İstifa dilekçemi masama bıraktım. Daha doğrusu eski masama. Şu andan itibaren burada çalışmıyorum."

Sesinin ifadesiz çıkması için elinden geleni yapıyor ve başarılı da oluyordu. Aksi takdirde çılgın bir kadın gibi çığlıklar atıp saçını başını yolmaya başlayabilirdi.

"Anlamadım?" dedi Jessica kaşlarını çatarak.

"Anlaşılmayacak bir şey yok Jessica. İstifa ediyorum. Kardeşine artık ona sarkıntılık edecek biri ol-

madığı için rahatlıkla işine bakabileceğini söyleyebilirsin.”

“Kardeşim... Michael’in kardeşim olduğunu öğrenmişsin anlaşılan,” derken hala çatıktı kaşları. “Ama problemin ne olduğunu anlayamıyorum.”

“Öyle mi?” derken daha fazla dayanamamış, sesinin titremesine engel olamamıştı. Kendilerini izleyen meraklı gözlerin bilincinde olduğundan sesini alçalttı. “Benimle Michael’in yolundan çekilmem için ilgilendiğini inkâr mı ediyorsun?”

“Nereden çıktı bu saçmalık?” derken yüzünde gülmek için kendini tuttuğunu belli eden bir ifade vardı.

“Tanrım!” dedi bu ifadeyi yakalayan Andrea. “Ne kadar aptalım değil mi? Bu kadar geç fark ettiğim için geri zekâlı olmam gerek. Ama belki de öyleyimdir. Belki de anlayabilmem için ancak Fabiola gözüme sokuncaya kadar zaman geçmesi gerekiyordur.”

“Fabiola mı?”

“Evet, en yakın arkadaşın. Şirketinizin hırsızlıkla suçladığı kız. Kardeşinin yüzüne karşı onunla, benimle oyun oynadığını haykırdığı kız. Ailecek mide bulandırıcısın.”

“Bir yanlışlık olmalı...”

"Elbette bir yanlışlık var. Lanet olsun sana Jessica! Sana güvenmiştim."

Jessica ağır bir darbe almış gibi irkildi. Başını iki yana sallarken Andrea'ya doğru bir adım attı. Ama Andrea tek elini kaldırarak onu engelledi.

"Bana yaklaşma Jessica," derken gözünden bir damla yaş kurtulup yanağına doğru süzölmüştü. Bunu fark edince yenilmiş gibi hissetti.

"Beni yapmadığım bir şey yüzünden yargılamazsın Andrea!"

"Yapmadığın öyle mi?"

"Evet, yapmadığım!"

"Bunu nasıl kanıtlayacaksın peki? Düşününce beni kandırıp, dikkatimi dağıtmak adına yaptığın bir sürü şey geliyor aklıma. Peki ya sen ne gibi bir gerekçe sunabilirsin? Beni baştan çıkarmanm, hiç olmadığım bir insan yapmanın, hayatımı alt üst etmenin, sana güvenmemi sağlamanın gerekçesi olarak neyi göstereceksin?"

"Aşkımı."

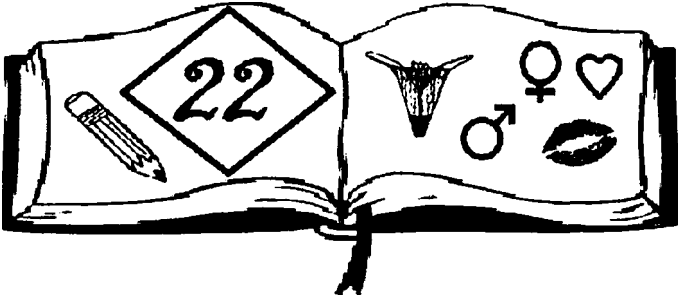
Yüksek sesle söylemişti bunu. Sadece Andrea'ya değil de kendisine, kattaki diğer çalışanlara, tüm dünyaya duyurmak istiyormuş gibi. Gözlerinde

yine o bakış vardı. Önceden olsa Andrea'nın şefkat dolu diyeceği, şimdi ise aşkla doluymuş gibi görünen...

İşte böyle küçük fahişe, ben olmasam ne yapardın ki?

Kafasında yankılanan Gus'ın sesini duyunca birden ürpererek kendine geldi. Tüm bunları onunla da yaşamamış mıydı? Onun da *seviyorum* laflarına kapıp, hatalarını görmezden gelmemiş miydi?

"Tanrım! Ne kadar aptalım... Sevdığım herkes bana ihanet ettiğine, çekinmeden yaraladığına göre çok kötü bir insan olmalıyım..."

Michael elindeki kadehe boş gözlerle bakıyor, etrafında dönen konuşmaları güçlükle duyuyordu. İçinde bir şeyler ölmüş, adeta bunu hissetmişti ama hiçbir şey yapamamıştı. Hayatında daha önce bu kadar zor bir gün geçirdiğini hatırlamıyordu.

"Siz ne diyorsunuz Bay Stone?"

Anlamıyorlardı...

Onları suçlayamazdı elbette. Bu durumda olmasında onların hiçbir payları olmadığına göre nasıl hissettiğini anlamaları nasıl beklenebilirdi ki? Her şeyin tek suçlusu kendisiydi.

"Bay Stone?" dedi avukat yeniden. "Bu konuda siz ne düşünüyorsunuz?"

"Gitmeniz gerektiğini düşünüyorum."

Sesi boğuk, bir emirden fersah fersah uzaktı. Ama belki de sırf bu yüzden odadaki üç kişi aynı anda ayaklanıp dışarı çıktılar. Yalnız kalmak daha iyi hissettirmemişti elbette ancak en azından üzüntüsünü kendi başına yaşayabilmesine fırsat veriyordu.

Yüreğinin tam ortasında beliren acısını...

Kapının açılma sesini duyunca yalnız kalamayacağını anlayıp sıkıntıyla o tarafa döndü. Gelen Jessica'ydı. Yüzünde çeşitli duygulardan oluşan bir karmaşa vardı ama en ön planda olan öfkeydi. Sebebini merak etmedi çünkü biliyordu.

"Bunu yaptım mı?" diye sorarken sesinden yaşadığı hayal kırıklığı kolayca anlaşılıyordu.

"Yaptım."

Aralarında derin bir sessizlik oldu. Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyor, adeta cevap arıyorlardı. Göz-

lerini ilk kaçıran Michael oldu. Onunla kavga etmek istemiyordu. Konuşmak istemiyordu. Nefes almak bile istemiyordu...

"Neden yaptın peki?" derken Jessica'nın sesi yumuşamıştı. "Ne oldu Michael?"

"Büyücü ikimizi de kandırdı kardeşim. İkimizi de büyüleyip gözlerimizi kör etti."

"Ne demek istediğini anlamıyorum Michael."

"Oysa ailenin dâhisi sendin," derken yüzünde acı bir gülümseme vardı. "Ancak sen bile Fabiola'nın gerçek yüzünü göremedin."

"Michael beni korkutuyorsun," derken ilerleyip onun yanına geldi Jessica. "Neler olduğunu söyleyecek misin artık?"

"Nick Willow ismi sana neyi çağırıştırıyor kardeşim?"

"Tanıdık geliyor ama emin olamıyorum." Bunları söyledikten sonra kafasında bir ışığın yandığını hissetti genç kız. "Fabiola'nın eski nişanlısı değil miydi o?"

"Yanlış cevap. Fabiola'nın üç yıllık suç ortağı demeliydin."

"Bizim Fabiola mı?"

"Yine yanlış cevap. Bizim Fabiolamız değil baş hırsız. Şirketimizin soyulmasına en büyük katkısı olan şahıs."

"Bir yanlış anlaşılma olmalı," dedi Jessica başını iki yana sallayarak. "Fabiola asla böyle bir şey yapmaz."

"Ama yaptı!"

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Onu benim kadar iyi tanıyor musun? İşini ne kadar sevdiğine dair en küçük bir fikrin var mı? O herif tarafından aldatıldığında ne kadar ağladığını biliyor musun?"

"Onu bu kadar iyi tanıdığına göre Nick Willow ile olan ilişkisinin devam ettiğini de biliyorsundur."

"Ne? Bu imkânsız."

"Emin misin? Dün arkadaşının neler yaptığını bilmiyorsun belli ki."

"Hiçbir şey anlamıyorum."

Michael biran sessiz kaldıysa da sonraki an anlatmaya başladı. Dolandırıcılığın arkasında muhasebe departmanının olduğundan ve paravan şirketlerin sahibinin de Nick Willow'un olmasından bahsetti.

"Bu yeterli değil Michael bunu sende en az benim kadar biliyorsun. Eğer birini suçlayacaksan çok daha iyi kanıtların olmalı. Hele bu Fabiola gibi dürüst bir insansa."

"Bir tanık yeterli kanıt olur mu sence?"

"Tanık mı? Kim bu?"

"John April."

"Onlar Fabiola ile çok iyi arkadaşlardı..." dedi Jessica anlam veremeyerek. "Neden Fabiola'ya ihanet etti ki?"

"Bu kadar iyi niyetli olmaktan vazgeç artık Jessica! Sence birinin en iyi arkadaşı onu neden ele verir?"

"Bilmiyorum..."

"Elbette biliyorsun! Fabiola'nın en iyi arkadaşı onu ele verdi çünkü Fabiola suçluydu."

"Fabiola'nın en iyi arkadaşı benim Michael," dedi Jessica itiraz kabul etmez bir sesle. "Ve onun suçsuz olduğunu sana kanıtlayacak olan da benim. Hayır Michael, sözümü kesme de beni dinle. Ona ne dediğini, nasıl söylediğini bilmiyorum ama Fabiola bizim onunla oynadığımızı sanıyor. Bunu düzeltmek zorundayız..."

"Bunu ona ben söyledim."

"Anlamadım?"

"Bunu ona ben söyledim diyorum Jessica, nesi-
ni anlamadın? Ona kendisiyle oynadığımızı söyledim."

"Neden böyle bir şey yaptın?" derken kulakla-
rına inanamıyormuş gibi görünüyordu. "Neden böyle
bir yalan söyledin? Yoksa o geceki şakalaşmalarımızı
ciddiye mi almıştın ha? Sen gerçekten Fabiola ile oy-
nadın mı Michael?"

"Lanet olsun sana Jessica!" diyen Michael bir
anda ayağa kalkmış, gözlerinden ateş saçıyordu. "Oy-
namadım anlamıyor musun? Ben onu seviyorum!"

Sözcükler ağzından öyle doğal bir şekilde çık-
mıştı ki genç adam nefesinin kesildiğini hissetti. Ço-
cukluğundan beri ilk kez kaybettiği bir şey için ağla-
mak istedi. Elinden zorla alınan bir şey için... Fabio-
la'nın kendisi tarafından koparılıp alınan, Fabiola'ya
karşı beslediği duygular için.

"O zaman neden böyle bir şey söyledin?" diye
sordu Jessica daha yumuşak bir sesle.

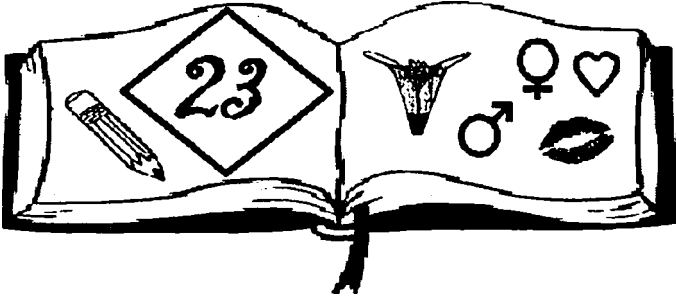
"En az benim kadar ihanete uğramış hissetme-
sini sağlamak için." Genç adamın sesinde bıçak kadar
keskin bir tını vardı. "En az benim kadar aşağılanması
için."

"Lanet olsun Michael! Andrea'yı kaybetmeme sebep oldun."

"Andrea mı?"

"Andrea istifa etti Michael."

"İkimiz için de tarihi bir gün desene!"

"Bir daha beni aradığında telefona cevap vermeyeceğime yemin etmiştim ama anlaşılan akıllanamamışım."

"Bu kadar huysuzluk çıkaracağını bilseydim zaten seni aramazdım George," derken kelimeler Jessica'nın ağzından küfür gibi çıkıyordu.

"Huysuzluk yapmayacağımı düşündüren nedir acaba?"

"Saf bir anıma denk gelmiştir belki!"

Şirkete yakın bir kafede oturmuş Mendez'i bekliyorlardı. Bu adam kadar dakiklikten uzak birini daha tanımıyordu.

Nasıl olup da işinde bu kadar başarılı olduğunu bir türlü aklı almıyordu. Bu işlerde böyle şeylere önem verilmiyor muydu?

"Umarım bir daha böyle bir salaklık yapmazsın."

"Salak mı? Beyninin suyunu akıtmamı mı istiyorsun?"

Onlar atışıp dururken Mendez kafeye gelmiş, kapıda durarak içeriyi incelemeye başlamıştı. Onu gören Jessica George'u boş verip ona el salladı. Kendilerini gören Mendez sıkkın bir ifadeyle ilerlemeye başladı. Halinden aslında geri gitmek istediği açıkça görülmüyordu. İçeri girdiği anda herkesin dikkatini çekmiş, tüm başlar ona doğru dönmüştü.

"Bu iş artık canımı sıkmaya başladı Jessica," dedi bir sandalye çekip otururken. "Her aradığında ayağına geleceğimi mi sanıyorsun?"

Jessica onun tam da bunu yaptığını belirtme gereği duymadı. Kendi işine çomak sokacak değildi.

"İşler ciddi," dedi kaşlarını çatarak. "Birini indireceğiz."

"Balon mu bu ki indiresin kızım?"

"O anlamda demedim Mendez, lafları götünden anlamasan olmaz."

"Olay nedir, onu söyle."

Jessica ona planından kısaca bahsetti. Ancak daha adamlarının kim olduğunu duyduğu an Mendez başını iki yana sallamaya başlamıştı. Planı sonuna kadar dinlemiş olması bile bir şanstı.

"Ben hayatımda böyle saçma bir plan duymadım," dedi kaşlarını alayla kaldırarak.

"Nesi var acaba?"

"Bir kere, John April beni tanıyor. Daha dün yüz yüze görüştük. Hatta adamın bu olaylarla ilgili ilk konuştuğu kişi benim. Üstelik ben yalan söylediğini düşünmüyorum."

"Düşünmüyor musun?"

"Hayır. Fabiola Tubio denen pilicin senin çok yakın arkadaşın olduğunu biliyorum. Senin için böyle bir durumun içinde olmanın ne demek olduğunu da anlayabiliyorum..."

“Anlayamazsın,” diyerek itiraz etti Jessica. “Bir yanda kardeşim diğer yanda ise en yakın arkadaşım var Mendez. En nihayetinde ise ikisinin ortak mutlulukları söz konusu.”

“Tüm kanıtlar Fabiola’nın aleyhineyken durup bir kere daha düşünmeni tavsiye ediyorum. Böyle şeyler çocuk oyuncağı değil.”

“Bunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun? Bak, Michael Fabiola’yı benim kadar iyi tanımıyor. Sende öyle... Tarusaydınız, onun böyle şeytani şeyler yapamayacağını, yapmayacağını anladınız.”

“Her neyse,” dedi Mendez daha fazla üstelemenin bir faydası olmayacağını anlamış gibi. “Dediğim gibi, planın benimle ilgili kısmı hiçbir işe yaramaz. Zaten ölsem böyle bir şey yapmam. Bize başka biri lazım. Bu işleri yapabilecek kadar rahat biri...”

İkisi de aynı anda dönüp George’a baktılar.

“Hayır! Hayır, hayır, hayır!”

Vakit gece yarısına yaklaşırken buluştuklarında George hala *hayır* diyordu. Ama kimsenin onu dinlediği yoktu. Adama şöyle bir bakıp son kontrolleri yapan Jessica sonuçtan memnun kaldığını belli edecek şekilde gülümsedi. Ancak George’un hisleri aynı yönde değildi.

Hayatı boyunca birçok tuhaf duruma düşmüş-lüğü vardı. Bir keresinde tek gecelik bir birliktelik yaşadığı bir kadın hamile olduğu iddiasıyla ortaya çıkmış, durumu aşırı derecede ciddiye alan George babalık kurslarına bile katılacak duruma gelmişti. Ancak sonradan kadının yalan söylediği ortaya çıktığında, dürüst olmak gerekirse hissettiği tek şey rahatlama olmuştu.

Bu yaşadığı tuhaflıkların en basitiydi. İki gece peş peşe iki kız kardeşle birlikte olmuş, bu ortaya çıktığında da onlarla grup seks yapmıştı. Seksen yaşındaki alt kat komşusu Bayan Pingret ile tam üç kere seks yapmış, dördüncüyü teklif ettiğinde umarsızca reddedilmişti.

Bir sürü macera yaşamış, başını belaya sokmuş, hayatını dolu dolu yaşamıştı. *Ama hiçbir zaman gey kılığına girmemişti!* Bunu düşünmek bile sinirlerini geri yordu. Üzerinde neredeyse paramparça olmuş bir kot pantolonun ve göbek kısmı pencereci bir tişört vardı. Ensesine kadar gelen saçlarını kabartarak yana doğru yapıştırmış, gözlerine kalem çekmişti. Dudaklarına parlaticı sürmektense son anda kurtulabilmişti.

“Bunu sadece Michael için yapıyorum Jessica,” derken sesinin erkeksi çıkması için elinden geleni yap-

tı. Çünkü Tanrı biliyordu ya, görüntüsünde erkeksi tek bir yan bile yoktu.

"Anladık George uzatma artık," diyen Mendez oldu.

Üç dişi sökölüp, iki tırnağı çekilinceye kadar itiraf etmezdi ama bu adam George'u her zaman korkutmuştu. Gus denen pislige yaptıkları baskın sırasındaki halleri ise buna tuz biber ekmişti.

"Ne yapmam gerektiğini tekrar söyle," dedi gözlerini Jessica'ya çevirerek.

"Durum çok basit. Tek yapmamız gereken John'un gey olup olmadığını öğrenmek. Daha fazla şeye ihtiyacımız yok. Seninle ilgilenmesini sağlarsan bu iş olmuş demektir."

"Bunu mahkemeye kanıt olarak sunamayacağının farkındasın değil mi Jessica?" diyerek önemli bir noktaya işaret etti Mendez. "Elimizde bir seks kaseti olmadığı sürece hiçbir faydası olmaz."

"Bunun farkındayım ama şimdilik asıl önemli olan Michael'in yaptığı hatayı görmesini sağlamak. Gerisini halletmeyi onlara bırakabilirim."

"Ya işe yaramazsa?" diye sordu George kararsızca. Bu kadar rezilliğe katlanmasının bir karşılığı olmalıydı.

"O zaman başka bir yol buluruz," diyen Jessica ikiliden yükselmeye başlayan itirazları bastırmak için elini kaldırdı. "Bu işte hep beraberiz o kadar!"

"Adamın gey olup olmadığını bile bilmezken nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Bakın, diyelim ki siz erkek arkadaşınızla sevişirken birden kapı açılıyor ve içeri onun nişanlısı giriyor. Ne yapardınız?"

"Lanet olsun Jessica bu nasıl bir soru böyle?" diyen Mendez'in midesi bulanmış gibi görünüyordu.

"Ne yapardınız?" diye sordu genç kız yeniden.

"Bir insan ne yaparsa onu elbette. Toparlanıp kadından olabildiğince uzakta dururdum."

"Ben kıyafetlerimi kapıp kaçırdım," dedi George omuz silkerek.

"Fabiola onları bastığında diğer adam ne yapmış biliyor musun? Yastıklardan birini kapıp yüzünü saklamış."

"Stres altında insanlar farklı tepkiler verebilir," diyen Mendez düşünceli görünüyordu.

"Elbette ama içgüdülerin işleyiş şekli çok basittir. Tehlike anında önce güvenliğini sağlarsın. Bu çıp-

lak bir erkek için takımları saklamak demektir. Peki, bu adam neden yüzünü sakladı?”

“Neden?” diye sordu George iyice heyecanlanarak.

“Çünkü tanınmak istemiyordu. Fabiola’nın onun yüzünü görmesini istemiyordu. Ne yazık ki Fabiola ona dikkat edemeyecek kadar öfkeliymiş o sırada...”

“Ve sende bu adamın John April olduğunu düşünüyorsun öyle mi?”

“O ve Fabiola aynı yıl şirkete başladılar. Fabiola’nın imzasının olduğu her belgede John’un da imzası var. Nick ve Fabiola’yı tanıştıran da John. Üstelik Fabiola’nın nişanlısını bastığı gün John’un izinli olduğunu çok iyi hatırlıyorum. Sizce de Fabiola göz göre göre kurban edilmemiş mi? Bu kadar rastlantının olması tuhaf gelmiyor mu hiç birinize?”

“Madem öyle, neden sevgilisini ispiyonlasın ki? Bu çok mantıksız.”

“Paravan şirketlerin arkasında Nick Willow’un olduğunu öğrenmek ne kadar zamanını aldı? Bir hafta mı? Yoksa iki mi?”

“Hemen hemen...”

"Nick eninde sonunda yakayı ele verecekti ama John'un kendisini kurtarma şansı vardı. Fabiola her zaman için onun B planıydı."

"A planı neydi?" diye soran George'du.

"Elbette yakayı ele vermemek için önce pisliklerini saklamaya ya da yok etmeye çalıştılar. Ama yıllardır yakalanmamış olmaları onları o kadar rahatlatmıştı ki, birkaç günde temizleyebilecekleri bir pislik değildi bu. Nick'in yakalanacağı kesinleşince B planı devreye girdi ve John da kolayca onurlu çalışan haline geldi."

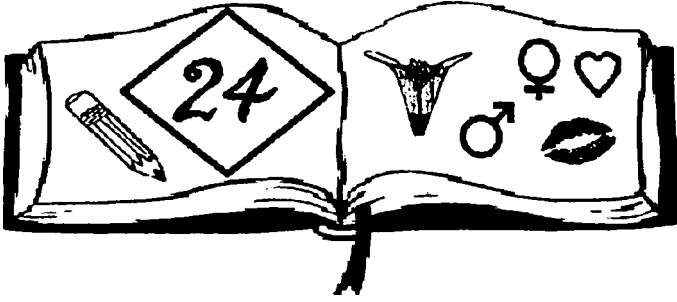
"Bilmiyorum Jessica," dedi Mendez kaşlarını çatarak. "Nick onun bu oyununu fark ettiğinde onu ele vermez mi sanıyorsun?"

"Teorimde bazı boşlukların olduğunun farkındayım. Ama bu gerçek olmadığı anlamına gelmez. Doğru yolda olduğumuzu anlarsak gerisi çocuk oyuncuğu..."

"Bunu anlamamızı sağlayacak olan şeyi de ben yapacağım sanırım," dedi George teslim olmuş bir şekilde nefesini bırakırken. "Yakınlarda olacaksınız değil mi? Michael için bile olsa tacize uğramayı kaldıramam anlıyor musunuz? Bu yaşımdan sonra travma yaşatmayın bana!"

"Merak etme," diyerek güvence verdi Jessica.
"Sen bizi göremeyeceksin ama biz her an seni izliyor
olacağız tamam mı?"

"Tamam."

Bar çok karalık, çok basık, çok gürültülüydü. Kapının önünde öpüşen çiftten güçlükle sıyrılan George içinden kendine cesaret verici cümleler kuruyor, bir kazaya kurban gitmeden bu işi atlatabilmek için dua ediyordu.

Bu tarz ortamlara alışkın olan gözlerinin karanlığa da alışması fazla uzun sürmedi. Dans edenleri hızlıca taradıktan sonra bara gitti. İçerisi pek kalabalık

değildi ama onların da eğlenmeye istekli oldukları anlaşılıyordu. Başka zaman olsa dans edenlerin arasına karışıp birkaç sarhoş pilice sürtünmeyi ihmal etmezdi ama şimdi gizli görevdeydi.

Gizli görev...

Bunu düşünmek kendisini biraz daha havalı hissetmesine sebep olmuş, yüzünde hafif de olsa bir gülümseme oluşmuştu.

Siparişini uzatan barmene başıyla selam verdikten sonra gözlerini tekrardan kalabalığa çevirdi. Hiçbir yerde Jessica'nın gösterdiği fotoğraftaki adamı görmemişti. Aslında sabah şirketin önünde pusuya yatmış, John öğlen yemeğine gittiği sırada onu görmeye çalışmıştı. Ancak tam o sırada Jessica'nın dırdırıyla uğraştığından adamı ancak profilden, o da birkaç saniyeliğine görebilmişti.

Fazla dikkat çekmemeye çalışarak barın kapıdan uzakta olan köşesine doğru ilerleyip çerez tabağından birkaç fıstık aldı. Buradan iç taraflardaki masalar daha rahat görülüyordu.

Ve işte oradaydı...

Önünde bir tabak çerez ve afilli bir kokteyllle rahat koltuklardan birinde oturuyordu. Sol duvarın en dibindeydi ve yüzü duvara dönük bir şekilde otur-

muştı. Aşırı rahat ve kendinden emin görünüyor, dans edenlere ya da bara doğru en küçük bir bakış bile atmıyordu.

Bunu yapabilirsin George, yapabilirsin!

Kendini cesaretlendirme çabaları giderek daha çok rahatsız olmasına sebep oluyordu. Ama bunu yapmayı da bir türlü bırakamıyordu. Ya adam ona dokunmaya kalkarsa? O zaman ne yapacaktı? Üstelik masa aşırı kuytu bir yerdeydi. Kendisinin gidip teklifte bulunacağı düşünülürse, adam rahatlıkla istediğini yapabilir ve bu işten sıyrılırdı. Ona sıkı bir yumruk indirmezdı de...

Sonunda böyle kendi kendine düşünüp durmasının faydadan çok zarar verdiğine karar vererek derin bir nefes aldı ve harekete geçti. İlk kez birine asılmıyordu ya? Hem kendisinin bir şey yapmasına gerek bile kalmayacaktı. John denen herif işin gerisini hallederdi. Önemli olan oraya kadar gitmekti.

Yine de etrafı tarayarak Mendez ve Jessica'yı aramadan edemedi. Burada mıydılar? Neredeydiler? Diğer uçtaki John'unkiyle eş masada gördü onları. Ne ara geldiklerini bilmiyordu ama bunun için minnettardı. Sonuçta can güvenliği değil belki ama namusu tehlikeydi.

Onları görmenin de verdiği güvenle omuzlarını dikleştirdi. Bu işi en yakın arkadaşı için yapacak ve bu geceyi bir daha hatırlamamak üzere hafızasının en derin yerine gmecekti.

"Merhaba," dedi barın bu tarafında müzik çok gürültülü lmadiğı için sesini yükseltmek zorunda kalmadan. "Yalnız mısın?"

"Toz ol!"

Toz-ol?

Bunu gerçekten söylemiş miydi yoksa aşırı gergin beyninin kendisine oynadığı bir oyun muydu? Nasıl olur da kendisine toz ol derdi?

"Anlayamadım?" dedi sesini daha da yükselterek. "Sanırım müzik yüzünden..."

Adam usulca başını çevirip George'u tepeden tırnağı süzdü. Çocuksu bir yakışıklılığın hâkim olduğı yüzünde ona hiç de yakışmayan, aşağılayıcı bir bakış vardı.

"Sana toz ol dedim siktiğimin kaltağı."

Eğer bu kadar dumur olmasaydı kendisine kal-tak dediğı için kafasını sehpa vura vura dağıtırdı. Ama bunun yerine usulca geriye doğıru birkaç adım attı. Sonra hızla dönüp bara gitti. Elindeki içkiyi tek

dikişte bitirdikten sonra barmene yeni bir tane için işaret etti. Bardağı alırken adamın gey çıkmamasının mevcut duruma etkisi konusunda düşünmeye başlamıştı.

Bu sırada dikkatini barmenin kalkan kaşları ve alaycı gülümsemesi çekti. Paranoyak bir an için onun kendisine güldüğünü düşündüyse de, sonrasında onun başka bir yere baktığını fark ederek dikkatini oraya verdi.

Bar ortamlarına hiç de uymayan, orta yaşlı bir adam içeri girmişti. Gözleriyle etrafı taradıktan sonra aradığını bulmuş bir adamın kararlılığıyla ilerlemeye başladı. Yürürken koca göbeğini önüne çıkan herkese çarpıyor, insanların kaçışarak kendisine yol vermesini sağlıyordu.

Elinde olmadan onu izlemeye devam eden George bir yandan da Mendez ve Jessica'nın ne zaman kendisine işaret vereceğini düşünüyordu. Planlarına göre John'un gey olmadığı anlaşılırsa George dikkat çekmemek için biraz daha barda takılacak, sonra diğerleri çıkması için ona mesaj göndereceklerdi...

Adamın ilerlediği noktayı görünce tüm düşünceler aklından silindi. John onu karşılamak için ayağa kalkmış ama adam onu bir el hareketiyle yeniden oturtmuştu. Masaya ulaşınca ceketini çıkardı ve John'un yanına değil, karşısına oturdu. Etrafı kolaçan

edişinden bunu geleni geçeni görmek için yaptığı anlaşılıyordu.

Ne yazık ki George onları duyamayacak kadar uzaktaydı. Garson kızlardan biri siparişlerini alıp gittikten sonra sehpaye doğru kafalarını uzatmış hararetili bir şekilde konuşmaya başlamışlardı. Ancak zaten hallerine bakılırsa, yakınlarda olsa bile onları duyamazdı. Yine de belli etmeden izlemeye devam etti.

İkilinin konuşması bir süre devam etti. Ama sanki sonunda ortak bir karara varmışlar gibi rahatladı şişman olan. Siparişini getiren kıza gülümseyip içkinin parasını verdi ve kız ayrılırken içkisinden büyükçe bir yudum aldı.

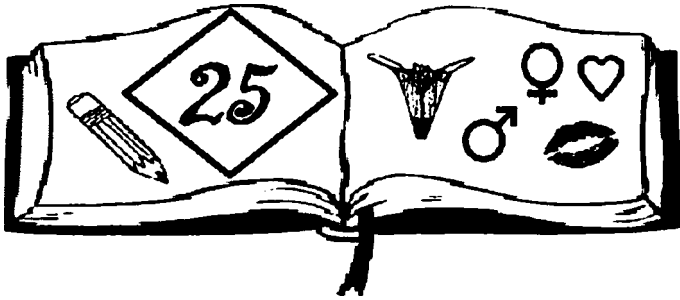
Asıl şaşırtıcı olan bundan sonrasıydı.

John gülümseyerek ayağa kalkmış, usulca şişman adamın yanındaki boş yere oturmuştu. Ve George'un şaşkın bakışları altında uzanıp adamı öpmeye başlamıştı.

Genç adam reddedilmenin acısını daha da şiddetli hissederken, barın diğer köşesindeki bir hareket çekti dikkatini. Mendez ve Jessica ayaklanmıştı ve Jessica'nın elinde flaşı yanmakta olan telefonu vardı. Onun ikiliyi kameraya aldığını anlayarak kendisi de telefonunu çıkarıp kamerayı açtı.

Masaya aynı anda ulaşmışlardı. Bir anda yüzlerinde iki adet flaş ışığı hissedene ikili hızla ayrılarak etraflarına şaşkın bakışlar atmaya başlamıştı. Tam bu noktada Jessica gülümseyerek bir adım öne çıktı.

“Selam Sam!”

“Akşam yemeğimizde ne var anne?” diye soran küçük kız bir yandan da kucağına oturttuğu lahana bebeğin saçlarını örüyordu.

Ona sevgiyle bakan Andrea, uzanıp dolaptan ketçap ve mayonez çıkardı. Normalde böyle şeyler yemesine izin vermezdi ama iki gündür Ruby’i kreşe göndermiyordu genç kadın. Kızı ise bu durumdan hiç şikâyet etmemiş, aksine annesiyle geçirdiği zamandan

keyif alıyormuş gibi görünmüştü. Bu da ödüllendirilmeyi hak ettiği anlamına geliyordu.

"Köfte ve patates," dedi büyümlü bir yemekten bahseder gibi. "Ve üzerinde de istediğın kadar ketçap ve mayonez."

"İstediğım kadar mı?"

"İstediğın ama makul bir miktar diyelim mi?" diyerek düzeltmek zorunda kaldı onun açılan gözlerine gözlerini kısarak karşılık verirken.

"Peki..."

Ruby somurtunca yumuşadığını hissetti. Tam ona istediğini vermek üzereydi ki telefon çalmaya başlamış, onu yumuşak başlı bir anne olmaktan kurtarmıştı. Uzanıp buzdolabının yanında asılı olan ahizeyi kaldırdı.

"Alo!"

"Kaltak!"

Gus'ın sesini duyunca tüylerinin ürpermesini engelleyemedi. İki gündür ondan hiçbir şekilde ses çıkmayınca belki demişti içinden, *belki bir yerlerde gerbermiştir*. Çünkü ölmediğı sürece kendilerini rahat bırakmayacağını çok iyi biliyordu.

"Ne istiyorsun?" dedi fısıldayarak.

Annesinin gerginliğini anlamış gibi bir anda dikkat kesilen Ruby'e durumu belli etmemek için sesini kısık tutmaya özen gösteriyordu.

"Hangi siktiğimin mafyasına bulaştın sen Andy? Ne işler karıştırıyorsun?"

"Mafya mı? Neler saçmalıyorsun?"

"Üzerime adam saldığını inkâr mı ediyorsun?" derken bağırıyordu adam. "Beni öldürtmeye çalıştın Andy. Bunu nasıl yaparsın?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum Gus," dedikten sonra ona ismiyle seslendiği için pişman oldu. Babasıyla konuştuğunu anlayıp anlamadığını görmek için dönüp Ruby'e baktı ama o köfteleriyle ilgileniyordu.

"Ah, elbette bilmezsin..." dedi adam alaycı bir şekilde. "Bir daha beni arama Andrea. Ne halin varsa gör!"

Bir an için cümlelerin içeriğini anlayamadı. Bu ne demekti?

"A-anlamadım?" dedi umut etmekten korkarcasına.

"Bir daha beni arama dedim nesini anlamadın? Bu kaçma kovalama oyunumuz güzeldi Andy ama sen

işin içine o gözü dönmüş siktiğimin psikopat karısını sokuncaya kadar. Bunu yaptığına hala inanamıyorum. Cehennemin dibine kadar yolun var.”

“Psikopat kadın mı?”

Gus ona cevap vermemiş birkaç küfür savurduktan sonra telefonu yüzüne çarpmıştı. Bir süre elinde ahizeyle öylece durdu Andrea. Ne yapacağını bilmiyordu. Nasıl hissedeceğinden bile emin değildi üstelik...

Aman Tanrım!

Jessica onu kurtarmıştı. O olduğundan emindi. Başka kimse Gus'ı bilmiyordu. Hem bilseler bile, *kim-sesi* yoktu ki. Hiç kimsesi... Jessica dışında...

“Ağlama lütfen anne...”

Kucağında bebeğiyle yanına kadar sokulmuş olan kızına şaşkınlıkla baktı. Ağlıyor muydu? Bunun farkında bile değildi. Ahizeyi yerine yerleştirdikten sonra, kucağındaki bebeğe ondan güç almak istercesine sarılan kızına döndü. Onu kollarının arasına alıp gülmeye başladı.

“Geçti artık Ruby,” dedi aslında kendisine de duyurmak için sesini yükselterek. “Kurtulduk artık. Her şey bitti.”

“Neyden kurtulduk anne?”

Kızına babasının nasıl bir pislik olduğunu söylemek üzere olduğunu fark edince kendine gelen Andrea derin bir nefes alarak geri çekildi. Yüzünde hala gözyaşlarının parlak izleri olduğu halde yüreğinden kopan bir gülümseme bahsetti.

“Yan komşumuzu birkaç saatliğine ziyarete gitmeye ne dersin Ruby?”

“O çok yaşlı anne,” derken küçük burnunu kırtırmıştı. “Senden bile yaşlı.”

Bir saat sonra arabasına binen Andrea kendisini sakinleştirmek için derin nefesler alıyordu. Karanlık yolda dikkatle geri geri çıktıktan sonra yola koyuldu. Şirket binasından birkaç blok ötede olan bir bara gidiyordu.

Jessica’ya önce telefonundan ulaşmaya çalışmış, defalarca aramasına rağmen cevap alamayınca Fabiola’yı aramıştı. Ancak onun telefonu tamamıyla kapalı çıkmıştı. Her ne kadar istemese de en nihayetinde Michael’i aramıştı.

Tuhaf bir şekilde Michael onun neye ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi gelmişti genç kadına. Zira lafı hiç uzatmadan Jessica’nın nerede olduğunu söylemiş, ona şans dilemişti. Şans Andrea’nın en çok ihtiyaç

duyduğu şeydi o sırada. Çünkü Jessica'dan nasıl özür dileyebileceğine dair en küçük bir fikri bile yoktu. Sadece heyecanla atan kalbine güveniyordu.

Saatin geç olmasının avantajı, trafiğe yakalanmaması olmuştu. Bara ulaştığında arabasını gelişigüzel bir şekilde park edip çantasını aldı.

"Buraya park edemezsiniz bayan," diye seslendi bir kız.

Dönüp ona bakınca üzerinde barın logosunun olduğu bir önlük taktığını gördü. Çantasından çıkardığı yirmi sterlini kızın sigara tutmayan eline sıkıştırdı ve şaşkın gözlerine baktı.

"Eğer arabanın buradan çekilmesini engellersen bu para senin."

"Ama..."

"Birkaç dakika içinde döneceğim. Söz veriyorum."

"Pekâlâ, acele edin."

Andrea uzun zamandır bara gitmiyordu. En son Amerika'da iken bir arkadaşının bekârlığa veda partisine katılmış, ondan da Ruby'i merak ettiği için erkenden ayrılmıştı. Etrafına bakınırken gelmediği için çok şey kaçırmamış olduğunu görebiliyordu.

Hemen bara gidip barmenin kendisiyle ilgilenmesini bekledi. Adam dönüp bakınca elindeki on strelini havada salladı.

“Ne alırdınız?”

“Bir şey almayacağım, birini soracağım.”

“Vaay... Söyleyemem bayan beni öldürürler.”

Adam kendi yaptığı espriye gülerken Andrea ifadesiz bakışlarını ona dikti. Onun gülmemesinden hiç de etkilenmiş gibi görünmeyen adam soruyu beklediğini belli edercesine kaşlarını kaldırdı.

“Buralarda kısa saçlı, bolca piercingli, erkeksi, salaş kıyafetler giyen bir kız gördün mü hiç?”

“Burada onlardan onlarca var leydi,” dedi barmen kaşlarını çatarak. “Daha belirgin bir özelliği yok mu?”

Daha belirgin ne gibi bir özelliği oolabilirdi ki? Zamane gençlerinin kendilerini soktukları halleri esefle kınayarak kaşlarını çatı.

“İsmi Jessica Moraru. Uzun boylu ve...”

“Ah, bizim Jessica!”

Bizim Jessica?

Anlaşılan Jessica'yı tanıyorlardı. Barmenin işaret ettiği yere bakınca ilk önce hiçbir şey göremedi. Ancak daha dikkatli bakınca tuhaf bir açıyla boynunu bükmüş kucağına kadar eğilmiş sıska bir adam çekti dikkatini. Zihninde onun böyle dururken belini kıracağı düşüncesi belirse de bir saniye sonra adam kafasını kaldırıp etrafına bakındı.

Jessica oradaydı!

Başını adamın dizlerine koymuş uyuyordu! Müziğin gümbürtüsü düşünülünce, uyumak yerine sızmış da olabilirdi. Önemli değildi. Önemli olan onu bulmuş olmasıydı. Kalabalığı hızla aşarak onların yanına vardı.

"Seni göt veren!" diye bağırdı tepelerinde dikildiği anda. "Ne cüretle sarhoş bir kadından faydalanmaya çalışırsın?"

Sıska herif tam ağzına bir avuç fıstık atmışken yakayı ele verdiğinden, ağzı açık kalmış, ezilmiş fıstıkların iğrenç görüntüsü Andrea'nın sinirlerinin iyice bozulmasına sebep olmuştu. Andrea onun bu şaşkın halinden elinden geldiğinde faydalanmak için elindeki çantayı kaldırıp sert bir şekilde omzuna vurdu.

"Ne sikim..." diyerek ayağa fırlayan adamın sesine, "Lanet olsun sana George!" diyen Jessica'nın sesi karışmıştı.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz bayan?" derken ağzından fıstık parçaları püskürüyordu.

"Ona dokunmaya nasıl cesaret edersin ha?" derken çantasını bir kere daha savurdu ama adam son anda eğilerek kurtuldu.

"Hiçbir şey yapmıyordum ki! Sadece kendisine gelmesini sağlıyordum."

"Nasıl yapıyordun bunu? Kafasını aletine gömerек mi?"

"Andrea?"

Jessica'nın şaşkın sesi hem öfkeyle bağırان Andrea'yı hem de itiraz etmek üzere olan adamı susturmuştu.

"Andrea sen misin?" diyen adam genç kadının hiç beklemediği bir şeyi yaparak tokalaşmak için elini uzattı. "Haklıymışsın Jessica. Bu kadın tam bir vahşi kedi dostum!"

Olayın absürtlüğüne şaşırان Andrea farkında olmadan adamın elini sıkmıştı. Gözleri toparlanmaya çalışıp başaramayan Jessica ve kendisine aralarında fıstık parçaları kalmış dişlerini göstererek sırıtan adamın arasında gidip geliyordu.

"Ben George," dedi sırıtmaya devam ederek.

Adam sanki onun kim olduğunu bilmesi gerekiyormuş gibi söylemişti bunu ama Andrea onu umursamamaya karar vererek Jessica'nın yanına gitti. Onu rahatça ayağa kaldırdıktan sonra kendisine bakmasını sağladı.

"İyi misin tatlım?" diye sordu karman çorman olmuş kaküllerini alından geriye doğru iterek. "Yürürebilecek durumda mısın?"

"Sanırım... Burada ne yapıyorsun?"

"Seni almaya geldim."

"Ama..."

"Buradan çıktıktan sonra istediğimiz kadar konuşabiliriz Jessica."

Tuhaf bir şekilde uysal davranan Jessica ona yaslanarak yürümeye başladı. Bazen adımlarını karıştırıyor, ayakları birbirine dolanıyordu ama düşmeden dışarı çıkmayı başardılar.

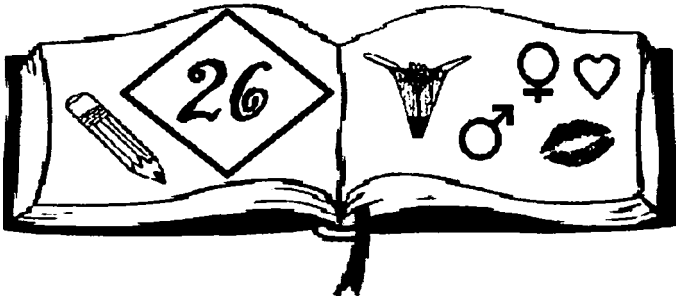
Arabasının yanında bekleyen kıza tüm içtenliğiyle teşekkür eden Andrea, kendilerini takip etmiş olan George'un da yardımıyla Jessica'yı arka koltuğa yatırmayı başardı. Bu işi de halletmenin verdiği rahatlamayla derin bir nefes verdiği sırada kendisine umut dolu gözlerle bakan George'u gördü.

"Seni hiçbir yere götürmüyorum," dedi gözle-
rini kısarak.

"Ama buna gerçekten ihtiyacım var. Üzerimde
hiç para yok ve bu kılıkta sokaklarda yürümenin tehli-
keli olacağına bahse girerim."

Kıyafetleri gerçekten tuhaftı doğrusu. Bir grup
gey stilistin saldırısına uğramış gibi görünüyordu.
Ruby'e erken döneceğine söz vermiş de olsa bıkkın bir
şekilde kaderine razı gelmek zorunda kaldı. Adamı
resmen dövmüştü, bunu ona borçlu sayılırdı.

"Arkada oturmam! Jessica'nın *yeniden* üzerime
kusmasını istemiyorum."

Stone&Stone Holding'e bağlı Stone Kırtasiye&Ofis Malzemeleri Şirketi'nin maruz kaldığı dolandırıcılık ülkede büyük yankı uyandırmıő, tüm gazete-ler haberi ilk sayfadan vermiőt.

Olay sadece köklü bir gemiőt olan Amerika merkezli şirketin yaşadığı problemler yüzünden değil, aynı zamanda sosyetenin ileri gelen ailelerden Wil-lowların adı yüzünden de büyük ilgi görmüş, gen

Willow'un yaptığı yolsuzluğun haberi babasının kalp krizi geçirmesine sebep olmuştu.

Üstelik Nicholas Willow'un adı aynı zamanda eşcinsellik iddialarıyla da lekelenmişti.

Dolandırıcılığın ortaya çıkmasının ana sebebi, olayın diğer sanıklarından biri olan John April'in itirafı olmuştu. Ancak kendisini kurtarmak için Nicholas Willow'u ele vermesi bir bakıma kendi sonunu getirmişti.

Olayın bir diğer sanığı olan evli ve üç çocuk babası olan Sam Gernand ile olan ilişkisi açığa çıkınca ihanete uğradığını anlayan Nicholas Willow her şeyi itiraf etmişti.

Üç yıllık bir periyotta yapılan dolandırıcılık, Stone&Stone Holding'i milyonlarca dolar zarara uğratmıştı.

Sam Gernand'ın zavallı eşi, kocası hakkında yapılan eşcinsellik iddialarını yalanlamak üzere gazetecilere demeç verirken fenalaşmış, bu arada Sam Gernand'ın büyük oğlu annesinin bu halini fotoğraflamaya çalışan gazetecilere saldırmıştı. Ancak polisin müdahalesiyle durdurulabilen genç Gernand etrafa küfürler savurduğu sırada uzaklaştırılmıştı.

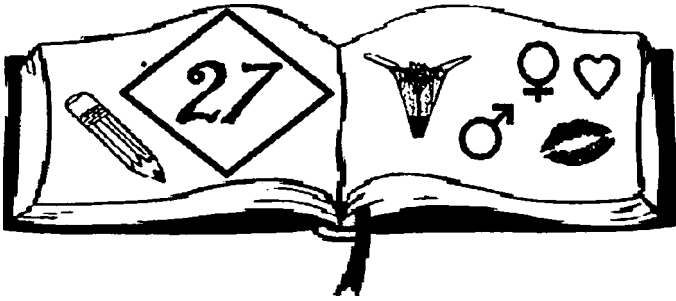
Willow ailesinin basın sözcüsü ailenin yaşadığı bu olayların büyük bir komplonun parçası olduğunu, sorumluları en kısa zamanda adalet karşısına çıkarmaklarını bildirdi. Bu arada basın mensuplarından, hastanede yaşam savaşı veren Nicholas Willow'un babası Stefan Willow'un iyileşebilmesi için biraz anlayışlı davranmalarını rica etti.

John April'in bundan önce de adının bu tarz olaylara karıştığı ancak olayı haber aldıktan sonra soluğu adalet binasında alan üç kişinin orataya çıkmasıyla anlaşıldı.

Kendilerini kandıran bu adam için adalet karşısında hakkını arayacağını açıklayan Charles Steven, kendisiyle ropörtaj yapan gazetecilere, sadece işini değil, aynı zamanda evini ve arabasını da bu adama kaptırdığını belirtti. Diğer iki mağdur yüzlerini görmelerine bile izin vermeyerek gazetecilerle konuşmayı reddettiler.

Yaşanan olaylardan sonra Amerika'daki holding binasının konferans salonunda basın toplantısı düzenleyen altmış bir yaşındaki kurucu patron William Stone oldukça rahat görünüyordu. Bu olayın ortaya çıkmasında büyük roller üstlenmiş olan oğlu Michael Stone ve kızı Jessica Margaret Moraru Stone'a teşekkür ederek, İngiliz adaletine güvendiklerini, gerekenin yapılacağından emin olduklarını belirtti.

Jessica Margaret Moraru Stone'a henüz ulaşamamışsa da savcıyla görüştüktan sonra adalet binasını hızla terk eden Michael Stone herhangi bir açıklamada bulunmamıştı. Yakışıklılığıyla dikkat çeken genç adamın öfke dolu gözleri, durumdan ne kadar etkilediğini açıkça gösteriyordu.

“Tanrım! Onlara dava açmalıydık Fab!”

Fabiola elinde tuttuğu gazeteye boş gözlerle bakıyordu. Ablasının Michael hakkında söylediklerini dinlemek istese de gözleri Michael’in adliye binasından çıkarken çekilmiş bir fotoğrafının üzerinde sabitlenmişti.

Gazeteciler öfkeli görüldüğünü yazmışlardı ama Fabiola bu bakışlarda sadece öfkenin değil, şaş-

kınlığın da barındığını görebiliyordu. Her ne kadar akli ona bunun belki de bir anda fotoğrafının çekilmesine şaşırdığını söylese de, kalbi, ruhu, içinde kadınlık barındıran her bir zerresi başka bir şeyi umuyordu.

Michael'in olaylarla Fabiola'nın hiçbir ilgisinin olmadığını öğrendiği için böyle şaşkın görünmesini istiyordu. Ayağına kadar gelip af dilemesini, yaptığı hatadan pişman olduğunu söylemesini istiyordu... Onu tekrar görmek istiyordu.

"Beni duydun mu Fabiola?"

"Üzgünüm," diyen genç kız ablasına baktı. "Ne demiştin?"

"İkizleri okuldan alabilir misin diyordum. Hem senin için de bir değişiklik olur."

"Elbette," diyerek anında ayaklandı Fabiola. "Ama bilgin olsun diye söylüyorum, Nancy bana bir daha küfür edecek olursa bende ona ederim."

"Aziz Meryem aşkına Fabiola," dedi Barbara gözlerini devirerek. "Nancy asla küfür etmez. Bunu çok iyi biliyorsun. Şimdi huysuzluk etmeyi bırakıp onları al tamam mı?"

Sesini çıkarmadıysa da içinden bunu yapacağını tekrarlayıp duruyordu genç kız. Sekiz yaşındaki Nancy tam bir canavardı. Zavallı ikizi Dorohty'nin iyi

niyetinden zerre almamıştı. Çoğu zaman Fabiola'yı korkutuyordu.

Ablasının arabasıyla okula ulaştığında derslerin henüz bitmemiş olduğunu görerek rahatladı. Birde neden geç kaldığıyla ilgili azar işitmek istemiyordu. Ah, evet... Nancy onu azarlardı hem de muntazam bir profesyonellikle.

Her ne kadar derslerin bittiğini haber veren zilin sesini duymadıysa da, bir anda etrafı kaplayan çocuk çığlıkları yeterli işaretti. Arabadan inerek diğer ebeveynler gibi arabanın yanında beklemeye başladı. Hava sıcak olmasına rağmen hırkasının başlığıyla saçlarını saklamıştı. Orada bekleyenlerin çocuğunu tanıyordu.

Kendisi ve ablası Barbara da bu okulda okumuşlardı. Batı yakasında da olsa bir kasabada olmak demek, herkesin birbirini tanınması demekti.

"Fabiola Tubio?" diyen bir ses duyduğunda şansına küfrederek arkasına döndü.

"Aman Tanrım, bu gerçekten de sensin!"

Bekâretini aldıktan sonra tüm kasabada dedikodusunu yapan Paul Kenneth'i görmek zaten kötü geçen gününü iyice kötüleştirdiyse de kendisini gü-

lümsemeye zorladı genç kız. Bir yandan da Dorothy ve Nancy'nin bir an önce gelmeleri için dua ediyordu.

"Paul," dedi adamın kendisine sarılmak için uzattığı kollarından kurtulup elini sıkarken. "Nasıl-sın?"

"Ah, iyiyim. Sen nasılsın?"

Kahretsin ki gerçekten *iyi görünüyordu*. Onun şişmanlayıp çirkinleşmesini, saçlarının dökülmesini, dişlerinin sararmasını ne kadar da isterdi. Ama ne yazık ki bunların hiç biri olmamış, aksine yaşı ilerledikçe daha yakışıklı olmuştu.

"İyiyim," dedi omuz silkerek.

Paul'un arkasındaki bir hareket dikkatini çekince başını yana doğru uzatıp oraya baktı. Ve kendilerine doğru gözlerinde öldürücü bakışlarla yaklaşan Elizabeth'i gördü.

"Fabiola?" dedi kocasının yanına ulaştığı anda koluna girerek dudaklarını büken Elizabeth. "Burada ne işin var?"

"Yeğenlerimi almaya geldim," dedi onun bu düşmanca tavırlarını görmezden gelerek.

"Bende bir an için tıpkı bizim gibi kendi çocuklarını almaya geldiğini sandım," derken yüzündeki

gölümsemenin sahte olduğunu anlamak için aşırı zeki olmaya gerek yoktu. "Sonra aklıma durumun geldi. Bilirsin, nişanın bozulması durumu... Seninle nişanlandıktan sonra eşcinsel olduğu söyleniyor doğru mu?"

"Doğru," dedi Fabiola kollarını göğsünde kavuşturarak. "Ama buna çok üzüldüğümü söyleyemeyeceğim. Benden epey büyüktü sonuçta. Daha genç birileriyle birlikte olmayı ciddi ciddi düşünüyordum zaten... Ne dersin Elizabeth? Bu konuda uzmanlaşmış tek tanıdığım sensin. Belki senden bir şeyler öğrenmem gerekir."

Kadının önce kızarıp sonra da mosmor kesilen yüzüne bakarken bir anlık tatmin duyduysa da sonra bu yaptığımdan utandı Fabiola. Kocasından tam altı yaş büyük olması ve onunla evlenebilmek için hamile kalması tüm kasabanın bildiği ve aradan sekiz yıl geçmesine rağmen dedikodusunu yaptıkları bir şeydi... Kocasının genç ve yakışıklı olması Elizabeht'i paranoyak yapmış, onun yanında dişi sinek görse tepesi atar hale getirmişti.

Yani Fabiola'ya saldırması şahsi bir şey değildi. Herkese karşı böyleydi. Üstelik böyle bir günde onunla bu şekilde konuşması genç kızın sinirlerini bozmuştu.

Ama yine de sabırlı olması gerekirdi. Özellikle de Paul gibi kendini beğenmiş bir pisliğin karşısında

zavallı kadını bu duruma düşürmemeliydi. Elizabeht onunla evli olarak zaten yeterince sorun yaşıyor olmalıydı.

“Ama senin kadar güzel olmadığım için taktiklerinin bende pek işe yarayacağını sanmıyorum,” dedi bu duruma üzgünmüş gibi yaparak. *“Onun gibi birini tercih ettiğin için Paul çok şanslı bir adam.”*

Son dakika kurtarmasının ne kadar işe yaradığından emin değildi ama yine de denemişti. Nihayet yeğenlerini görünce onlara el sallayarak yerini belli etti.

Evin yolunu tuttuklarında iki cadının birbirlerinin yüzüne bakmadığını görerek kaşlarını çatı. Küstüklerini açıkça anlaşıyordu.

“Bir sorun mu var kızlar?” diye sordu. Bir yandan da dikiz aynasından somurtkan yüzlerine bakıyordu.

“İşine bak Fabiola! Bu seni ilgilendirmez.”

Bu sözleri Nancy’nin değil de Doroty’nin kurduğunu fark ettiğinde neredeyse kaza yapıyordu. Şeytani ikiz Nancy onu da mı zehirlemişti?

“Dorothy?” dedi kulaklarına inanmadığını belli eden bir sesle. “Nasıl böyle konuşursun?”

"Ben Dorothy değilim," dedi kız küçümsercesine dudaklarını bükerek. "Nancy'im."

"Hayır, sen Dorothy'sin. Lanet olsun, birbirinize ne kadar benzerseniz benzeyin kendi yeğenlerimi ayırt edebilirim."

"Şey... Fabiola teyze, lanet olsun dememelisin. Annem bunun yanlış olduğunu söyledi."

Nancy'nin bir meleği bile kışkandıracak kadar huzur dolu sesini duyunca tüylerinin ürperdiğini hissetti.

"Nancy, bu yaptığım hiç hoş değil. Kardeşini kandırmak için ne yaptığını söyle hemen!"

"Ama ben Nancy değilim," derken dudakları titremeye başlamıştı.

Eve vardıklarında Fabiola gittikçe uzamış gibi gelen yola küfürler savuruyordu. Arabayı durdurduğu anda iki kız birden aşağı indiler. Fabiola da isteksizce onları takip etti.

Gelenleri karşılamak için evden çıkan Barbara kollarını açarak kızlarına gülümsedi. İkisi de aynı anda koşarak annelerine sarılmıştı. Bu mutlu aile tablosuna bakarken içinin şefkatle dolduğunu hissetti Fabiola. Ancak daha bu hissi sindiremeden, Dorothy ve Nancy aynı anda başlarını çevirip ona baktılar.

Üzerinde buz gibi ürpertinin dolaştığını hissederek derin bir nefes aldı. *Tanrım...* Kendi yeğenlerinden korkan bir teyze nasıl bir teyze olabilirdi ki?

"Fabiola," diyen ablasının sesini duyunca düşüncelerinden sıyrılıp ona baktı. "İçeride bir misafirin var."

"Öyle mi? Kimmiş?"

"Kendin görsen daha iyi olur sanırım."

"Jessica mı?" derken çoktan evin içine girmişti bile. "Nerede o?"

"Oturma odasında..."

"Buraya gelmeye nasıl cesaret eder?" derken bir yandan da onu görmek için sabırsızlanarak oturma odasının kapısını açtı. "Seni öldüreceğim Jessica!"

"Onun gelmemesi isabet olmuş desene..."

Michael?

En çılgın hayalinde bile Michael'in onu görmek için buralara geleceği aklına gelmeyeceğinden onu karşısında görmek Fabiola için şok etkisi yarattı. Kapının önünde öylece kalakalmış, ne yapacağını bilemerek Michael'e bakıyordu.

"Burada ne arıyorsun?"

Sesi sert ama kontrollüydü. Yaşadığı şoka dair en küçük bir şey belli etmiyordu.

“Seni Fabiola...”

“Hemen bu evden defol Michael. Yüzünü görmek bile istemiyorum.”

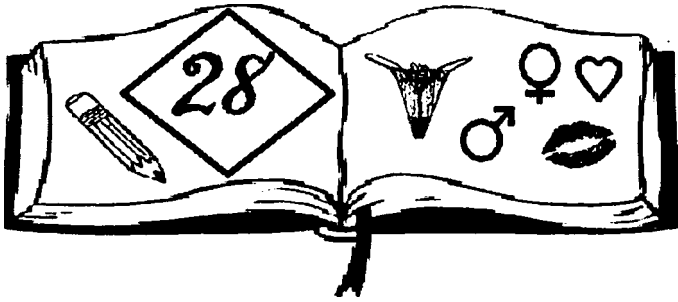
“Ama göreceksin,” dedi Michael kararlı bir şekilde ona doğru ilerlerken.

“Sakın bir adım daha atayım deme! Ablamı seni içeri alması için nasıl kandırdın ha?”

“Ona gerçeği söyledim.”

“Nasıl bir pislik olduğun gerçeğini mi?”

“Hayır, seni sevdiğim gerçeğini.”

Başında korkunç bir ağrıyla gözlerini açmamakta direnen Jessica, burnunu gıcıklayıp uyanmasına sebep olan şeyin ne olduğunu merak ederek elini havada salladı. Rahatsız edici şey bir anlığına kaybolduysa da tam kendisi gardını indirdiğinde yeniden ortaya çıktı.

Homurdanarak savaşı kaybettiğini kabul etti ve gözlerini aralamaya çalıştı. Tanrım, boğazı öylesine

kurumuştı ki, ağzında bir avuç talaş varmış gibi hissetmesine sebep oluyordu.

“Günaydın Jessica!”

Duyduğu cıvı cıvı, yüksek perdeli ses yüzünü buruşturmasına sebep olduysa da, aynı zamanda tamamen uyanmasını da sağlamıştı. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak başında dikilen çocuğa baktı.

“Ruby?” dedi yattığı yerden doğrulma çabasıyla. “Burada ne arıyorsun? Evime nasıl geldin?”

“Ama burası senin evin değil ki,” derken kıkırdadı küçük kız. “Benim yatağında yatıyorsun.”

Şaşkınlıkla etrafına bakındığında onun doğruyu söylediğini anladı. Her taraf Barbie figürleri, posterleriyle doluydu. Mobilyalar, çarşafklar, hatta halı bile Barbieliydi. Kendini pembe bir pamuk şeker içinde hissederek Ruby için fazla büyük, kendisi için ise fazla küçük olan yataktan çıkmaya çalıştı.

“Annen nerede tatlım?” diye sordu bir yandan da.

“Aşağıda, bize kahvaltı hazırlıyor. Senin jambonlu omlete bayıldığını söyledi. Tıpkı benim gibi!”

Andrea’nın bunu nereden bildiğini merak etti bir an. Ancak bu arada önceki gece yaşananları hatırla-

lamaya başlamıştı. John'a suçüstü yapışları, Mendez'in çağırdığı polislerin aldığı adamları takip etmek için kendilerinden ayrılışı, sonra George ile birlikte bu başarılarını kutlama kararları...

"Suya ihtiyacım var," dedi Andrea'nın kendisini o halde görmesinden hissettiği utançla yanakları kızarak.

"Annem bunu senin için bıraktı," dedi küçük kız pembe komodinin üzerindeki portakal suyunu işaret ederek. "Nefesin tıpkı Bayan Nelson'ın ayakka-bıları gibi kokuyor Jessica."

Aldığı bu eleştiri önce şaşırmasına sonra da başını daha da ağrıtan bir kahkaha atmasma sebep olmuştu. Tam portakal suyunu alıp bir yudum içtiği sırada kapıdaki hareket dikkatini çekti.

"Büyüklerinle böyle konuşmayı sana kim öğretiyor Ruby?" diyen Andrea kaşlarını çatarak içeri girmişti.

"Ama Jessica benim arkadaşım anne."

"Eğer arkadaşınsa ona daha da nazik davranman gerekmez mi?"

"Önemli değil," dedi Jessica kararsız bir şekilde. "Söylediklerine hiç alınmadım. Muhtemelen haklıdır."

“Ama böyle konuşmaması gerekir.”

Jessica kendisiyle göz göze gelmekten kaçınan Andrea’ya bakarken aklına kötü bir anı gelmişti. Annesi sevgilisini onunla tanıştırmak için eve getirmiş, Jessica kendisine sorular soran adama ters bir cevap vermişti.

Annesinin ona öfkeyle bakıp yaptığıın yanlış olduğunu, erkek arkadaşına saygı göstermek zorunda olduğunu söylediği an dün gibi aklındaydı. Elbette annesinin yaptığı şeyin çok da yanlış olduğu söylene-
mezdi. Sonuçta büyüklerine karşı saygılı olması gerektiğini o da biliyordu. Üstelik annesi sevdiği adamı etkilemek için elinden geleni yapıyordu.

Tabi ki Andrea ve annesini kıyaslamak, Andrea’ya yapılmış bir haksızlık olurdu. Çünkü çocuğuna onun kadar bağlı değildi annesi. Ama yine de ne olursa olsun, o erkek arkadaştan ölümüne nefret etmişti Jessica. Sonunda annesini terk edip gittiğinde, annesi ağlarken o sevinçten kahkahalar atmıştı.

“Arkadaşlar birbirlerine karşı nazik olmalıdır, haklısın...” dedi kararlı bir sesle. “Ama aynı zamanda onları uyarmalıdır da öyle değil mi Ruby?”

“Evet,” dedi küçük kız şiddetle onaylayarak. Sanki bu fikir daha önce aklına gelmediği için hayıflanıyordu.

"Siz ikiniz bana karşı koalisyon mu kurdu-
nuz?" derken ilk defa Jessica'ya baktı Andrea.

Kedi gözleri kısılmıştı.

"Koalisyon kurmadık. Sadece sıkı dostuz."

Ruby'e yumruğunu uzattı. O da kendi minik
yumruğunu kaldırıp onunkiyle tokuşturdu.

"Hmm... Peki, beni de aranıza alacak mısınız?"

"Tabi ki anne!" dedi Ruby neşeyle gülerek.

"Ruby! Bu kadar kolay teslim olmamalıyız,"
dedi Jessica fısıldıyormuş gibi yaparak.

"Öyle mi?" derken kafası karışmış gibi görünüyordu.

"Seni aramıza almamız için bir şartımız var
Andrea," dedi Jessica gözleri onun dudaklarına takılırken.

"Nedir?" derken nefesi kesilmiş gibi boğuk
çıkmişti bu kelime ağzından. Bir yandan da tedirgin
bir şekilde kızma doğru bir bakış attı.

Onun endişesini gören Jessica gülümsedi. Bu
kadar şapşal olması çok sevimliydi. Gerçekten de küçük
bir çocuğun önünde ona ahlaksız bir teklifte bulunacağını mı sanmıştı?

“Bize jambonlu omlet yapmak zorundasın.”

Biran anlamaz bakışlarla Jessica’ya baktıysa da sonrasında dolu dolu bir kahkaha attı. Kahkahasının tınısı Jessica’nın ruhunu okşamıştı adeta.

“Pekâlâ,” dedi başını iki yana sallayarak. “Sen hemen banyoya gidip yıkanıyorsun. Sofraya böyle oturmana izin veremem. Sende kreşe gitmek için hazırlansan iyi olur. Geç kalmanı istemiyorum.”

Banyoya gitmek için ayağa kalkan Jessica, Ruby’e göz kırptı.

“Çok akıllısın,” dedi küçük kız gözlerinde büyük bir hayranlıkla.

“Hayır tatlım, ben bir dâhiyim.”

Kahvaltıyı adeta ılık hızında yaptıktan sonra kendisini bekleyen servise doğru koşan Ruby’i izlerken içinde ince bir kıskançlık sızısının belirdiğini hissetti Jessica. Kısa saçları şimdiden kurumaya başlamıştı, yüzündeki duş sonrası kızarıklığı hala duruyordu. Kızını uğurlayan Andrea’ya baktı.

Onları görünceye kadar hayatında bir kere bile çocuk sahibi olmayı düşünmemişti. Ama öylesine muhteşem bir ilişkileri vardı ki, onlar gibi olmayı istemekten kendisini alamıyordu.

"Kaç gündür kreşe gitmiyordun," diyerek yanına gelen Andrea sabahtan beri ilk kez çekingen görünüyordu. "Bu yüzden fazla heyecan yaptın. Her ne kadar sürekli şikâyet edip dursan da Bayan Nelson'ı seviyor olmalı..."

"Onun gibi bir kızım olmasını isterdim," dedi Jessica fazla düşünmeden.

Ne dediğini fark ettiğinde tedirgin bir şekilde Andrea'ya baktı.

"Onu demek istemedim Andrea... Yani istedim ama seni herhangi bir şeyin içine çekmeye falan çalışmıyorum. Kadınlardan hoşlanmadığını defalarca söylemene rağmen üsteleme bende. Bana öyle davranmanı hak ettim..."

"Nasıl davranmamı?"

"Seni tatmin etmesini istediğin ama hiçbir karşılık beklememesi gereken bir oyuncak gibi," dedi Jessica. Umursamaz görünmeye çalışsa da başaramadı. En sonunda omuz silkti.

"O gün bana öyle davranmanın sebebi bu muydu?" dedi Andrea kaşlarını çatarak.

"Hatanın büyüğünün bende olduğunu kabul ediyorum Andrea," dedi bıkkın bir şekilde. "Ama beni önce Cat'e karşı sonra diğerlerine karşı savununca se-

nin de bana karşı bir şeyler hissettiğini sonucuna vardım. Kendi kendime çıkarımlarda bulunmamalıydım...”

“Bunlardan haberinin olduğunu bilmiyordum,” derken düşünceli görünüyordu.

“Elbette haberim vardı. Tüm şirketin haberi vardı. Herkes sana da çaktığımla şey, yani seninle seviştiğimle ilgili dedikodu yapıyordu.”

“Hiç kulağıma gelmedi.”

“Her neyse, kendi kendime gelin güven oldum diyebiliriz. Kadınlarla ilgilenmediğini söylediğinde seni dinlemeliydim.”

· “Haklısın Jessica, kadınlarla ilgilenmiyorum...”

O zamana kadar içinde barındırdığı son umut da sönüp yok olmuştu. Hayal kırıklığını belli etmemek için portakal suyundan bir yudum almaya çalıştı. Ama Andrea’nın sonraki sözleri portakal suyunun genzine kaçmasına sebep olmuştu.

“Ama seninle ilgileniyorum.”

Bir süre ikisi de konuşmadılar. Her iki taraf da söylenenleri hazmetmeye çalışıyor gibiydi.

“Ama o gün hiç öyle davranmadın,” dedi Jessica usulca.

"Nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum," diyen Andrea mahcup bir şekilde gülümsedi. "Beni ürkütüp kaçırmaktan öylesine korkuyordun ki, en küçük hareketimde geri çekilmenden korkuyordum. Üstelik *gerçekten* nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum. Sen benim ilkimdin... Bilirsin..."

"Ben sandım ki..."

"Biliyorum. Daha doğrusu şimdi biliyorum. Bana öyle davrandığın için seni parçalamak istemiştım ama seni ciddiye aldığımı düşünüp havaya girmeni de istememiştım."

"Umursamaz hallerin beni deli ediyordu. Hele Gus ile konuşurken saçını savurduğunu gördüğüm an..."

Jessica bunu söylediği an söylememiş olmayı diledi. Ama Andrea gülümsüyordu.

"Bilerek yaptım," dedi marifetinden memnun bir çocuğun sırtacağı şekilde sırttırken. "Kıskanmanı istedim. Ama aslında hayatımın en korkunç telefon görüşmelerinden biriydi..."

"Üzgünüm Andrea..."

"Üzülme. Beni o adamdan kurtaran senken nasıl olup da üzülürsün? Sadece beni de değil, aynı zamanda Ruby'i de."

"Elimde değil. Daha önceden haberim olsaydı keşke diye hayıflanmaktan başka bir şey yapamıyordum."

"Hayatım boyunca beni koruyan ilk insandın Jessica."

"Sende beni korudun," derken gülümsedi genç kız. "Zavallı George'un benim yüzümden başına gelmeyen kalmadı. Ama yaptığın çok tatlıydı..."

Aralarındaki hava adeta elektriklenirken Andrea usulca ayağa kalkıp onun yanına geldi. Jessica dikkatle ona bakıyor, ne yapacağını merak ediyordu, sabırsızlanıyordu.

Andrea yavaşça eğilip dudaklarını onun dudaklarına sürttü. Bu öpücük ne cinsellik ne de baştan çıkarıcılık içeriyordu. Onu adeta deniyor, tadma bakıyordu. Ama Jessica ürperdiğini hissetti. Bedeni daha şimdiden gerilmişti.

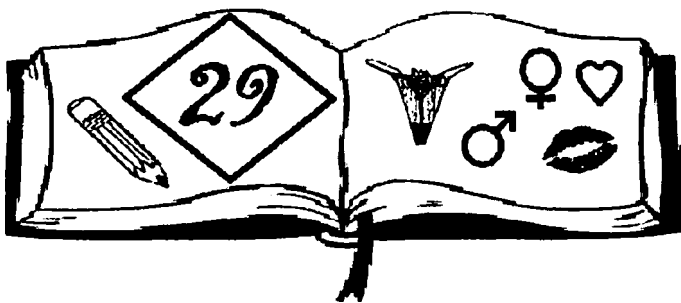
Andrea'nın ikinci öpücüğü daha derin daha talepkar, daha anlamlıydı. Sonunda dudaklarını geri çektiğinde ikisinin de nefesi kesilmişti.

"Seni seviyorum."

Duyduğu bu itiraf Jessica için gerildikçe gerilen ipin koptuğu andı artık. Hızla ayağa kalkıp Andrea'yı

kendisi ve masa arasında sıkıştırdı. Bedenlerinin birbirine değdiği yerden kıvılcımlar çıkıyordu adeta.

"Bende seni seviyorum kedicik, hem de çok..."

Michael'in sözleriyle adeta kalakalan Fabiola neden sonra harekete geçti. Kapıdan hızla uzaklaşıp Michael ile aralarında bulunan koltuğun üstündeki yastıklardan birini ele geçirdi.

"Ne cesaretle benimle alay edersin?" diye bağırdıktan sonra yastığı tüm gücüyle fırlattı.

Ancak Michael yerinden bir milim bile kıpırdamadığı halde onu ıskalamıştı. İyice sinirlenerek başka bir yastık kaptı. Bu seferki omuzunu sıyırmıştı.

“İftiran ortaya çıkınca gelip özür dilemeni elbette bekliyordum. Ama böyle bir yalan söylemekteki amacın ne? Seni dava etmemden mi korkuyorsun?”

Tam son yastığı da fırlatacağı sırada Michael koltuğu aşip onun yanına geldi. Tanrım... Gözlerinin altında siyah halkalar belirmiş, her zaman muntazam bir şekilde taradığı saçları onu ilk gördüğü geceki gibi dağılmıştı. Kravatı yoktu ve gömleğinin birkaç düğmesini açmıştı.

“Elindeki son silahı da kaybetme istersen,” dedi yumuşak bir sesle. “Sinirin geçene kadar burada duracağım. İstedikğin kadar vurabilirsin.”

Bir ona birde elindeki yastığa bakan Fabiola başını iki yana salladı. Ona vurmak istemiyordu. Kalbini kırmamış, adeta ayaklarının altına alıp ezmişti ama genç kız onu incitmek istemiyordu işte. Elindeki yastığı düşürürken yenilmiş gibi omuzlarını indirdi.

Ona bu kadar yakın olması bile Fabiola’nın heyecanlanmasına neden oluyordu. Lanet olsun, onu çok ama çok özlemişti. Yine de ne olursa olsun bu adama direnecekti. Aslında bu direnci daha en başında, yemek yeme bahanesiyle kendisini dışarı çıkarıp soluğu

yatakta aldıkları gün, onunla sevişmeden önce göstermeyi çok isterdi. Ama o konuda artık olan olmuştu. Yapabileceği bir şey yoktu.

Şimdi ise vardı.

“Beni özledin mi?” diyen Michael’in sesi kadife yumuşaklığındaydı.

Sanki bu ses tenine sürtünmüş, genç kızm bedeninin farklı yerlerindeki farklı duyguları uyandırmıştı. Bu kadar zayıf olduğu için kendisinden nefret ediyordu.

“Ben seni çok özledim,” dedi Michael onun konuşmadığını görünce. “Öylesine özledim ki gözlerimi kapatıp yanımda olduğunu düşlediğim anlar oldu.”

“Yalan söylüyorsun,” derken sesi titriyordu. “Benimle oynadın Michael. Beni kullandıktan sonra iğrenç bir şeymişim gibi bir kenara attın.”

“*Senin* beni kullandığını düşünüyordum Fabio-la. Seninle asla oyun oynamadım. Buna bir an için inanmış olman bile hayret verici. Beni yeterince tanımıyor olsan bile, Jessica’dan şüphelenmemen gerekirdi.”

"Ah, evet! Ona patronumla yaşadıklarımı anlatırken, bu patronun kardeşi olduğunu belirtmeyip kendimi küçük düşürmemi sağlayan Jessica..."

Ağlayacak gibi hissediyordu. İçinde ona koşmak, ona dokunmak, kokusunu içine çekmek isteyen öyle çok parçası vardı ki bu canını yakıyordu.

Ağlamamak için verdiği mücadelede artık sona geldiğini hissedince gözlerini çaresizce kırıştıtararak gözyaşlarını geri itti. Ama elbette bu bir işe yaramamıştı.

"Sakin ağlama," diyen Michael'in sesi de çaresiz geliyordu. "Ağlarsan dayanabileceğimi sanmıyorum Fabiola..."

"Gözlerimin içine baka baka bana fahişe dedin!"

Genç adamın yüzünde derin bir pişmanlığın izleri belirirken hızla öne atılıp onu kollarına aldı. İçinde fırtınalar kopuyor, erkeksi bedeninde ince bir titreme geziniyordu. Kollarında ufacık kalan Fabiola'nın kızıl saçlarma bir öpücük kondurduktan sonra derin bir nefes alarak kokusunu da içine çekti.

"O gece seni aradığımda, restoranın önündeydim Fabiola..." dedi boğuk bir sesle. "Kapının önünde

durmuş seni izliyordum. Öylesine güzel görünüyordun ki...”

Onun hangi geceden bahsettiğinden emin olmayan Fabiola başını kaldırıp onun yüzünü görmek istedi. Ama Michael buna izin vermedi. Onu göğsüne bastırılmış, sonsuza kadar orada kalmasını sağlamak istercesine sıkıca sarılmıştı.

“Bana evde olduğun yalanını uydurduğun sırada seni izliyordum. Yine de içinde bir parça, bunun için mantıklı bir açıklaman olması gerektiğini söyleyip duruyor, umutlanmama sebep oluyordu. Ama sonra o pişin sana doğru gelişini, senin onu karşılamak için ayaklanışını izledim. O an nasıl hissettiğimi anlatabilmem imkânsız.”

“Nick ile asla...”

“Biliyorum, şimdi biliyorum. Ama o zaman bilmiyordum. O kadar incinmiş, o kadar öfkelenmiştim ki, senin de benimle aynı şeyleri hissetmeni istedim. Bu yüzden sana yalan söyledim.”

Tuhaf ama Fabiola onun bu hislerini anlayabiliyordu. Aldığı derin nefes hıçkırığıyla bölünürken Michael uzanıp ıslak yanaklarına dokundu. Ve bu ufacak temas bile genç kadının teninin yanmasına yetmişti.

Parmaklarının ucundan saç diplerine kadar irkildiğini hissetti. Ve daha ne olduğunu anlamadan ve düşünmeye fırsat bulamadan parmaklarının ucunda yükseldi ve dudaklarını Michael'in dudaklarına uzattı. Aklı başına gelir gibi olduğunda ilk hamleyi kendisinin yaptığına inanmakta güçlük çekti. Ama sanki bunu yapmazsa, yani onu öpmezse, oracıkta, özleminden ölecekti.

Bu öpücükle nefesi kesilen Michael da sanki bunu bekliyormuş gibi hemen harekete geçmişti. Dudakları genç kadının pembe dudaklarıyla dans ediyor, elleri gür kızıl saçlarının arasında dolaşıyordu.

Şefkatli bir şekilde başlayan öpüşmeleri gittikçe güçlenir ve daha tutkulu bir hal alırken inleyen Michael, Fabiola'nın bedenini kendi bedenine iyice bastırdı.

"Anne! Fabiola bir adamı öpüyor!"

Yaklaşık yarım saat sonra yanyana oturmuş, Barbara'nın yaptığı sütlü çayı içerlerken Fabiola ona doğru çekingen bakışlar atıyordu. Karşı koltukta bir yanında Nancy, diğer yanında Dorothy -hangisinin hangisi olduğunu ancak Tanrı bilirdi- olan ablası da karşılıklarına oturmuş, gözleri kısık bir şekilde onları inceliyordu.

"Kız kardeşimin kalbini kırdınız Bay Stone," dedi Barbara sert bir sesle.

"Lütfen bana Michael deyin," derken sesi Fabiola'nın daha önce duymadığı kadar terbiyeli geliyordu kulağa. "Bu yaptığım için kendimi asla affetmeyeceğim ama onun beni affetmesi için elimden geleni yapacağım."

"Güzel. Fabiola'nın talihsiz bir nişanlılık döneminden geçtiğini eminim biliyorsundur Michael. Onu yine yıllarca oyaladıktan sonra yüzüstü bırakacak bir adama verecek değilim."

"Abla!"

"Endişenizi çok iyi anlıyorum. Ve böyle bir şey yapmayacağıma söz veriyorum."

"Seni tanımadığım için sözüne güvenileceğini sanmıyorum. Bana daha gerçekçi şeylerle gelmelisin."

"Onunla evlenmeni istiyor," dedi Nancy sıkıldığını belli eden bir şekilde.

"Dorothy!" diyen Barbara sağ yanında oturan kızına bakarken kaşlarını çatı. "Büyüklerin konuşurken araya girmemelisin."

“Ama o Nancy,” dedi Fabiola elinde olmadan araya girerek.

“Hayır tatlım, unuttun mu? Dorothy’nin boynunun şurasında bir ben var.”

Bunu söylerken bir yandan da Dorothy’nin omzuyla boynunun birleştiği bir yeri parmağıyla işaret ediyordu. Onun neyi gösterdiğini anlamak için dikkat kesilen ikili, Barbara’nın diğer yanındaki çocuğun kendi boynunda açıkça görülen beni gösterip kötü kötü sırtıttığını görünce yutkunarak geri çekildiler.

“Umarım biraz daha büyüdüklerinde onları birbirinden ayırmak daha kolay olur senin için,” dedi Barbara burnunu kıvrarak. “Sonuçta onların biricik teyzelerisin.”

“Elbette...”

“Nerede kalmıştık? Hah! Dediğim gibi Michael. Kız kardeşim benim için çok değerlidir. Onu koruyup sahipleneceğinden emin olmalıyım.”

“Bu akşam Vegas’a uçsak sizin için uygun olur mu?”

“Tanrı aşkına,” diyen Fabiola’nın sesine “Aman Tanrım!” diyen ablasının sesi karıştı.

“Bana evlenme teklifi bile etmemişken seninle Vegas’a geleceğimi düşündüren nedir?” diye sordu kızgın bir şekilde.

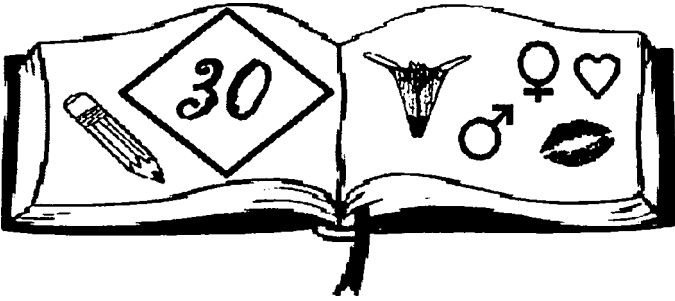
“Büyük bir düğün mü istiyorsun sevgilim?”

Aptal kalbi sevgilim kelimesini duyduğu anda yumuşamaya başlamıştı ama genç kız başını iki yana sallayarak bu histen kurtulmaya çalıştı.

“Hayır, büyük bir düğün istemiyorum. Doğru düzgün bir evlenme teklifi istiyorum.”

“Kabul edeceksin yani...”

Onun mutlulukla ışıldayan gözlerine bakarken hayır demek içinden gelmedi. Başını hafifçe sallayarak onayladı.

BİR YIL SONRA...

Çitlerin arasından geçmeye çalışırken eteğini kaptıran Ruby içli içli ağlıyordu. Bir yandan onu kurtarmaya çalışan, bir yandan da ikizlere yakalanmamak için acele eden Fabiola'nın eli ayağı birbirine dolaşmıştı.

"Hala yapamadın mı?"

“Çok kötü takılmış,” diyerek yanına gelen Jessica’ya umutsuz bir bakış attı. “Elbiseyi kesmemiz gerekecek.”

“Hayır!” diye haykıran Ruby yalvaran gözlerini Jessica’ya dikti.

Fabiola arkadaşının omuzlarının düşüşünü adeta yavaş çekimde izliyormuş gibi izlerken gülümsedi. Jessica, Andrea ile yaşamaya başladığından beri büyük ölçüde değişmişti. Her şeyi ciddiye alan, sorumluluklarının farkında olan bir kadına dönüşmüştü.

Ruby’nin ihtiyaçlarını her şeyden önde tutuyor, Andrea’ya bakarken gözleri aşkla parlıyordu.

Ablası Barbara *ne hikmetse* bir türlü yeni bir sevgili bulamamıştı. Ona göre yeni nesil erkeklerin hepsi ciddiyetsiz, eğlenmekten başka derdi olmayan insanlardı.

Ancak bir keresinde onu ziyaret eden Fabiola, kapıdan çıkmadan önce ikizlere bakarak istavroz çıkardığına kendi gözleriyle şahit olmuştu.

“Hanımlar, herkes sizi bekliyor...”

Hayatının aşkına bakan Fabiola onun kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi. Sonra ellerini bırakmadan iyice yakınına sokulup başını geriye attı. Onun öpücük istediğini belli etme şekli Michael’in gülüm-

semesine sebep oldu. Birkaç saniye sonra ikisinin de nefesi kesilmişti.

“Ben gidip Barbara’ya yardım etsem iyi olacak,” dedi Fabiola isteksizce. “Andrea’nın verdiği emirlere sonunda patlayacakmış gibi görünüyor.”

Onun gidişini mutlu bir gülümseme ile izleyen Michael, daha sonra dikkatini Jessica ve Ruby’e verdi. Küçük kız çitlerden kurtulmuş, Jessica’ya sarılıyordu. İnanılmaz güzel bir tabloydu doğrusu.

“Stone kardeşlerin bu kadar mutlu olabileceği kimin aklına gelirdi ki?” dedi Jessica, kızı oynaması için serbest bıraktıktan sonra kardeşinin yanına gide rek.

“Muhtemelen kimsenin,” derken kolunu kardeşinin omzuna doladı.

“İkimizin de kendi *bul beni* kızlarımızı gerçekten de *bulmuş* olmamız hayatta başımıza gelen en güzel şey değil mi?”

“Evet, öyle...” diyen Michael bir an durup derin bir nefes aldı. “Fabiola hamile.”

Jessica tam da genç adamın beklediği gibi bir tepki verdi; sevinçten deliye döndü. Olduğu yerde zıplayıp dururken bir yandan da kahkaha atıyor, kar-

deşinin beline doladığı koluyla onu sarsıyordu. Yüzündeki mutluluk saf ve olağanüstüydü.

"Tanrım, Michael! Bu harika bir haber! Hala oluyorum..."

"Fabiola bunu sana kendisi söylemek istiyordu," dedi genç adam sırtarak. "Ama dayanamadım. Sana söylediğimi belli etme tamam mı?"

Michael'in Fabiola'ya olan zaafıyla biraz olsun dalga geçmek isteyen Jessica tam gülerek kardeşini dürtmüştü ki, gözleri barbekü alanından kendilerine doğru gelen ikizlere takıldı. Dorothy ve Nancy tıpatıp aynı elbiseyi giymiş, saçlarını aynı şekilde taratmış, aynı ayakkabıları giymişlerdi.

"Tanrım... Bu tarafa geliyorlar..."

"Kardeş olduğumuz için bizimle daha fazla uğraştıklarının farkında mısınız?" diyen Michael'in sesi de huzursuz çıkmıştı. "Sanırım bizi rakip olarak görüyorlar."

"Belki de dün rahiple konuştuklarımı duyduklar..." dedi Jessica mırıldanarak.

"Hangi rahiple?"

"Yarın Fabiola ve senin nikâhınızı kıyacak olan rahiple elbette. Başka rahip tanıyor muyum sence?"

"Peki, ikizlerin bize böyle düşmanca bakmasına sebep olacak ne konuştun kardeşim?"

"Şeytan çıkarma ayini ve..."

"Hayır!" dedi Michael kahrkaha atarak. "Bunu yapmadığını söyle."

"Yaptım. Tanrım, geliyorlar Michael. Gözgöze gelmemeye çalış."

